

Tướng Gia Ái Thê

Contents

Tướng Gia Ái Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	29
7. Chương 7: Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	55

Tướng Gia Ái Thê

Giới thiệu

Với nữ chính ngang bướng và nàng không muốn kết hôn với bất cứ nam nhân nào. Bởi vì nàng sinh n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-gia-ai-the>

1. Chương 1

Điện phủ hôm nay thật sự náo nhiệt Trời sáng sớm tinh mơ, tất cả người hầu bắt đầu xôn xao nhộn nhịp ồn ào ở bên ngoài, thanh âm đại tổng quản trung khí mười phần vang vọng cả trước và sau phủ, chỉ sợ người nào sai sót ở bất cứ nơi nào.

Không chỉ có người hầu, ngay cả cá chủ tử cũng đều dậy thật sớm, ngay cả đại thiếu gia ngày thường rất ít khi để ý đến chuyện bên trong phủ, cũng để cho Nhạc Nhận tam thúc giục tứ thỉnh rửa mặt chải đầu xong,

chuyển qua trong đại sảnh. Đây hết thấy, tất cả đều là bởi vì hôm nay có khách quý đến thăm, chính là cô gia tương lai của Mạc phủ, cũng chính là vị hôn phu tương lai của Mạc Nguyên Thiển.

Từ khi Mạc Nguyên Thiển vừa tròn mười lăm tuổi, người làm mỗi cũng sắp trở thành pho tượng môn thần ở cửa lớn của Mạc phủ. Nhưng toàn bộ đều bị lão gia Mạc gia từ chối. Nhưng lần này đối tượng chính là, thật sự làm cho Mạc lão gia cùng phu đều vô cùng vừa lòng, ngay cả ý của Mạc Nguyên Thiển cũng không hỏi không ngừng đáp ứng, nhanh chóng định ngày đính hôn, cũng chính là hôm nay, chỉ sợ việc hôn nhân sinh biến.

Đơn giản là đối tượng này không phải người khác, đúng là đương triều Tể tướng nhất nhất Nhan Khánh Ngọc.

Nhan Khánh Ngọc từ nhỏ đã có tư chất thông minh thiên phú, năm vừa mới ba tuổi liền bắt đầu học chữ, bảy tuổi có thể xuất khẩu thành thơ, là thiên tài nổi danh của hoàng triều Thiên Thịnh. Mười sáu tuổi đã là Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất vào triều làm quan, hai mươi tuổi liền thụ phong chức vị Tể tướng, trở thành trợ thủ đắc lực không thể thiếu bên cạnh Hoàng Thượng.

Người danh chấn trong thiên hạ như vậy đến cầu thân, Mạc lão gia như thế nào có thể không đáp ứng.

Không chỉ Mạc lão gia, Mạc phu nhân vui sướng, toàn bộ cao thấp trong phủ đều cảm thấy vinh quang nở mặt nở mày, vui vẻ để chuẩn bị, nhất định phải để cho tiểu thư nhà mình phong phong cảnh quang xuất giá.

Thậm chí, toàn bộ dân chúng của Cẩm Tú thành đều cũng được thơm lây, chỉ cần nhất tưởng đến tướng gia phu nhân tương lai chính là người của thành mình, liền cảm thấy nói chuyện đều có thể lớn tiếng chút, đâu chỉ như thế, toàn bộ Mạc phủ, thậm chí toàn bộ Cẩm Tú thành đều náo nhiệt ồn ào sôi sục, chờ sinh ra đội ngũ đi vào, thuận tiện gặp mặt được vị đại kì tài đương triều cũng là một vinh dự a.

Mà Nhan Khánh Ngọc cũng không làm ọi người thất vọng. Một thân mặc một bộ trường bào màu tím tuần mĩ vô trù, một đôi mắt phượng sáng ngời tràn ngập cơ trí, mái tóc dài lãng tử phiêu dật tung bay trong gió, rất có phong cách đáng vóc của tiên nhân hạ phàm.

Hắn nở nụ cười nhẹ, đối với dân chúng ven đường vây xem chung quanh gật đầu thăm hỏi. Về mặt thoải mái thích ý, không có nửa điểm cao ngạo làm bộ làm tịch. Chỉ có hộ vệ bên người hắn biết vương tử này hoàn toàn tuyệt không cao hứng, có thể nói cấp tốc vâng lời cha mẹ đến đây một chuyến, càng làm cho hắn sợ hãi là, tính tình chủ tử không giống vẻ bề ngoài ôn hòa sẽ không biết vào lúc nào không khống chế được lộ ra cá tính chân thật đấy.

Nhưng dân chúng Cẩm Tú thành đương nhiên không biết tính nguy hiểm trong đó, người người nhìn không chuyển mắt nhìn đội ngũ hưởng Mạc phủ mà đi, rất nhanh mê luyện vị này thiếu niên Tể tướng. Thậm chí có không ít người dường như mê muội, không tự chủ được đi theo phía sau đội ngũ.

Tự mình đứng đợi ở sau cửa đại tổng quản Mạc phủ, từ xa đã nhìn thấy đội ngũ mệnh mông cuộn cuộn kia, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy vọt vào bên trong phủ.

“Tướng gia đến rồi”

Ở một vườn hoa nhỏ phía tây của Mạc phủ, Hoài Hương hai tay đang cầm kiện khăn lụa đang bao bọc một vật gì đó, đầu tiên là lén lút từ hành lang, rón rén đi vào bếp, xác nhận trong vườn không có những người khác, mới rón ra rón rén tiêu sái đi ra.

“Hô —” Đứng ở trong hoa viên, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, lại lập tức nghe thấy được bên ngoài tường truyền đến tiếng vang.

“Ai?” Nàng giật mình nhìn một nam nhân đang đứng ở một hòn giả sơn, giật mình đứng lặng.

Thật sự là một người thật suýt a! Nhưng mà hắn so với Tĩnh Viễn thiếu gia bất đồng, Tĩnh Viễn thiếu gia cùng Nguyên Thiển tiểu thư giống nhau, diện mạo đều thừa kế vẻ mỹ mạo của phu nhân, cho nên ngũ quan xinh đẹp cực kì, khí chất cũng ôn nhu hòa ái. Nam nhân trước mắt mặt mày trong sáng, khí vũ hiên ngang. Tuấn nhã cảm giác có điểm giống Trầm Thiên Hạm cái nam trang, so với Trầm Thiên Hạm hơn phần nam

tính khí khái cũng với vẻ ngoài thật thu hút. Nàng có chút mê muội nhìn nam nhân trước mắt, thật lòng rất muốn nở nụ cười với hắn, nhưng chậm nửa nhịp nhớ tới chính mình hoàn toàn chưa gặp qua hắn.

Trong phủ nhà mình xuất hiện người lạ mặt? Hoài Hương thu hồi tươi cười, trừng lớn mắt.

“Người là tặc sao?” Nghĩ tới nghĩ lui, nàng chỉ có đáp án này. Nhan Khánh Ngọc cảm thấy hứng thú nhìn trước vẻ mặt thay đổi chớp nhoáng trước mắt, khi nghe thấy vấn đề này của nàng nhin không được hơi nhướng mi, bất động thanh sắc đánh giá nàng, đoán thân thể của nàng.

Chỉ cần liếc mắt một cái, liền đã nhìn ra quần áo trên người nàng không phải chất liệu tầm thường, cùng các tỷ nữ hân mới vừa rồi nhìn thấy khác nhau rất lớn, hay là, nàng chính là tiểu thư Mạc phủ? Mi giường lên, hắn bỗng nhiên cảm thấy chuyện hôn nhân lần này bắt đầu thú vị a.

“Ta là sao?” Hắn không đáp hồi lại, cũng không vội vã cho biết thân phận chính mình.

“Nơi này là hậu viên của Mạc phủ, người bình thường vào không được.” Hoài Hương không hề đề phòng giải thích.” Nhưng bộ dáng của người thoát nhìn không giống tặc a.....” Nhan Khánh Ngọc nở nụ cười, hẳn nên cao hứng sự tín nhiệm của nàng sao?

“Phải không? Ta đây giống cái gì?” Hắn điều tra, nhưng đa phần là đùa cợt, muốn biết cái nhìn nàng đối với chính mình.

Hoài Hương hơi nghiêng đầu, như là còn đang thật sự tự hỏi , một hồi lâu mới gật gật đầu.

“Giống Thiên Hạm.” Nàng hạ quyết định.

“Cái gì?” Nhan Khánh Ngọc hoàn toàn không hiểu ý tứ của nàng. Thiên Hạm? Đó là người hay là vật “Giống Thiên Hạm hẳn là sẽ không là người xấu.” Hoài Hương không giải thích Chính là tự nói mục đích bản thân.“Cũng không phải là tặc, người ở đây làm cái gì?”

“Vậy người lại ở đây làm cái gì?” Nhan Khánh Ngọc lại lấy vấn đề trả lời vấn đề của nàng.

“Ta.....” Hoài Hương còn chưa kịp trả lời, chỉ thấy hắn đột nhiên vươn tay đem nàng kéo vào một bên phía sau hòn giả sơn, bàn tay to bịt kín môi của nàng.

Hoài Hương trừng lớn mắt, cả người bị hắn kéo vào trong lòng, bên hông xuất hiện cánh tay dài mạnh mẽ làm cho ngực của nàng kề sát trong ngực hắn, không có nửa điểm khe hở.

Hoài Hương đang cầm gì đó trong tay không dám lộn xộn, không nghĩ tới chính mình nhìn nhầm Hắn quả nhiên là người xấu. Nàng nghiêng đầu ngửa mặt trừng hắn, kháng nghị không tiếng động.

Nhan Khánh Ngọc thật có lỗi cười cười, nhìn bên ngoài xuất hiện trẻ nam tử tuổi. Đây đại khái chính là tống quân tương lai mà Mạc Tĩnh Viễn úc trước nhắc tới.

“Kỳ quái, người rốt cuộc đi đâu ? Thiếu gia nói tại đây a.” Trầm Thiên Hạm cùng tỷ nữ đi bên cạnh nhìn chung quanh bốn phía, nhin không được thở dài thấp giọng nói:“Đây thiếu gia, thật sự là mang phiền toái cho ta ”

Nàng hiện tại vốn nên vội vàng kiểm kê sinh lễ viết danh sách nhập vào kho, lại không cẩn thận để cho thiếu gia hãm hại. Rõ ràng là lão gia cùng Nhan gia lão gia đàm luận hăng say, liền phân phó thiếu gia mang theo cô gia tương lai đi thăm ở trong phủ, thiếu gia lại đem người giao lại cho nàng lại đây tiếp nhận.

Cô gia tương lai, là em rể tương lai của hắn da, cứ nhiên cứ đem khách quý như vậy nhưng , hiện nay được, người không thấy , muốn nàng tìm như thế nào?

Càng miễn bàn vị khách quý này vẫn là đương kim Tể tướng a! Người như thế mà hắn có thể tùy tiện bỏ qua như vậy sao? Trầm Thiên Hạm nhin không được lại thở dài, thật là không có cách với tính cách bốc đồng của thiếu gia.

“Các người đến phụ cận tìm xem, thật sự tìm không ra người, chỉ có thể nói cho đại tống quân, để ọi người đều lên chú ý .” Diện tích Mạc phủ chiếm không nhỏ , thật muốn tìm một người cũng không đơn giản. Chỉ hy vọng mọi chuyện có thể diễn ra êm đềm thuận lợi, nếu không, nàng thật sự là khó có thể có câu trả lời với lão gia và mọi người.

“Dạ.” Các tỷ nữ gật đầu. Trầm Thiên Hạm đang nhìn xem bốn phía. Cuối cùng cũng thất vọng đi về hướng khác tìm kiếm. Thấy người đã đi xa, Nhan Khánh Ngọc mới buông tay.

“Thất lễ.” Thấy nàng khẩn cấp rời đi trong lòng mình, Nhan Khánh Ngọc đột nhiên có cảm giác mất mát, muốn đem nàng bắt trở về.

“Người tại sao lại trốn Thiên Hạm?” Hoài Hương lui về phía sau hòn giả sơn, toàn thân đối mặt hắn, trong mắt đã không còn vẻ tươi cười, mà là một phần cảm giác đối với hắn không tín nhiệm.

“Hắn chính là Thiên Hạm?” Nhan Khánh Ngọc đầu óc chuyển động, nhớ tới câu trả lời mới vừa rồi của nàng. “Ta giống hắn?” Hắn nhớ tới mới tên nam tử trẻ tuổi vừa rồi kia khí chất ôn nhuận như ngọc, diện mạo tuấn tú tao nhã, làm cho người ta rất hảo cảm, tuổi cũng xấp xỉ cùng nàng “Người cùng hắn là quan hệ gì?” Câu hỏi cứ như vậy tự nhiên xuất ra khỏi miệng. Ngay cả chính Nhan Khánh Ngọc cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Thiên Hạm sao? Chúng tôi lớn lên cùng nhau a.” Hoài Hương theo bản năng trả lời, mới phát hiện không thích hợp. “Này, là ta hỏi người trước, tại sao người vẫn lấy câu hỏi của ta hỏi ngược lại ta a.” Bị nàng phát hiện. Nhan Khánh Ngọc phát hiện nàng cũng không phải ngu ngốc, chính là quá mức thật tình. Giống hiện tại, nàng nên làm là hô to cứu mạng hoặc là nhanh chóng ly khai đi? Tại sao còn dám cùng hắn ở chung một mình, tịnh hỏi chút không trọng yếu vấn đề “Người rốt cuộc là ai? Tại sao lại muốn trốn tránh Thiên Hạm? Người làm chuyện gì?” Thấy hắn không mở miệng, Hoài Hương chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần.

“Bởi vì hắn muốn dẫn ta đi tham quan phong cảnh tuyệt đẹp của Mạc phủ, nhìn thấy người, mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút, cho nên không muốn để cho hắn tìm được nhanh như vậy.” Nhan Khánh Ngọc mắt cũng không chớp trả lời, lại vẫn là không báo cho biết thân phận chính mình. “Tham quan trong phủ?” Hoài Hương linh quang chợt lóe. “Người là khách nhân từ kinh thành đến? Người của Nhan gia?”

“Cứ xem như vậy đi.” Hắn đáp ba phải cái nào cũng được.

“Nguy rồi.” Hoài Hương kêu thảm thiết. Nàng hoàn toàn đã quên lúc này. Thiên Hạm mấy ngày trước đây đã dặn dò các nàng hôm nay. Nhất định phải đem tiểu thư giữ thật chặt chẽ, đừng để cho nàng chạy loạn. Người Nhan gia muốn tới xem mắt, trăm ngàn đừng để cho tiểu thư đi quấy rối hồng chuyện lớn. Nhưng là nàng vừa nghe thấy tin tức Nhạc Nhạn tự mình xuống bếp làm điểm tâm, liền đem nhiệm vụ này ném qua một bên Trách không được trách không được tiểu thư lại hảo tâm nói cho nàng Nhạc Nhạn làm món Thiên Vạn Cao, bảo nàng nhanh lên đi đến phòng bếp, thì ra là có âm mưu.

“Nguy?” Nhan Khánh Ngọc không rõ, hắn là người Nhan phủ có vấn đề gì sao “Thiên Hạm nhất định sẽ tức giận.” Hoài Hương nhịn không được hoảng hốt. Không biết còn không đến cùng..... Tiểu thư hiện tại đã đi đâu vậy? Nàng nhanh đi tìm mới được.

Lại là Thiên Hạm? Nhan Khánh Ngọc bỗng nhiên phát hiện chính mình phi thường không thích nàng cứ gọi tên nam nhân khác. Nếu nàng là thiên kim Mạc gia, hôn sự đã sắp được cho phép, tại sao còn có thể nhớ kỹ một nam nhân khác như vậy “Tiểu thư?” Cách đó không xa truyền đến tiếng kêu to, lần này đối lại là Hoài Hương không chút nghĩ ngợi, liền đem Nhan Khánh Ngọc “Lôi” đến phía sau hòn giả sơn.

“Hừ.” Trên tay còn đang cầm theo bảo bối Thiên Vạn Cao vừa mới trộm đi ra từ phòng bếp. Không còn tay Hoài Hương đành phải lấy ánh mắt khẩn cầu hắn. “Đừng lên tiếng.”

“Kỳ quái, cũng không có ở đây.” Tỷ nữ nhìn khắp mọi nơi, không phát hiện người đang trốn ở phía sau hòn giả sơn.

“Tiểu Hồng, người tại sao lại ở đây?” Đang tìm người Nhạc Nhạn nhìn thấy tỷ nữ hầu hạ phu nhân xuất hiện ở hậu viện, có chút ngoài ý muốn.

“Ta đang tìm tiểu thư, toàn bộ trong phủ cũng không một ai nhìn thấy bóng dáng của người đâu cả. Nếu so với tính cách linh hoạt hiếu động của tiểu thư, chỉ sợ nêu tiểu thư muốn trốn tránh, đem Mạc phủ toàn bộ lục tung lên cũng tìm không thấy.” Phu nhân muốn gấp tiểu thư.

“Hương Hương đâu? Cũng không thấy?” Nghe thấy Nhạc Nhạn hỏi đến mình, Hoài Hương nhịn không được càng hướng một bên lui, lại không phát hiện mình lại oa vào trong lòng Nhan Khánh Ngọc. Nàng chỉ sợ bị Nhạc Nhạn phát hiện, một đôi mắt to lo sợ không yên trộm ngắm động tĩnh bên ngoài.

Đừng nói đến việc nàng không trông nom tiểu thư cẩn thận, chỉ cần Nhạc Nhận phát hiện “Vật chứng” nàng trộm còn cầm trên tay một mạch thu hồi đi, nàng nhất định sẽ khóc.

“Các nàng ấy giống như đang tìm người, mà lại thật vừa vặn người hình như cũng không muốn bị người khác phát hiện.” Nhìn ra được sự khẩn trương Nhan Khánh Ngọc cúi người xuống ở bên tai nàng thầm thì. “Mà nếu ta hiện tại ra tiếng, người nói sẽ như thế nào?”

Người xấu! Hoài Hương trừng mắt nhìn hắn, vừa tức vừa vội. Người này tại sao lại như vậy, đạo lý lẽ thường văng lai hắn không hiểu là biết hay không a? Vừa rồi lúc Thiên Hạm tìm hắn, nàng cũng ngoan ngoãn phối hợp không lên tiếng, hiện tại lập trường đổi chỗ, hắn tại sao không có thể so sánh để ý làm theo sao?

“Chúng ta thử xem như thế nào?” Nhan Khánh Ngọc lộ ra tươi cười, giả vờ như muốn hô to, vì trong tay cầm đồ vật không thể bỏ xuống, Hoài Hương không có cách nào khác che cái miệng của hắn, dưới tình thế cấp bách điểm ùi chân, vốn là muốn lấy cái đầu nhỏ của nàng che lại cái miệng của hắn, lại không ngờ hắn phản ứng cực nhanh, nghiêng người cúi đầu xuống, làm nàng mất trọng tâm ngã về hướng hắn, đôi môi mềm mại cứ như thế đưa về phía hắn. “Ngô.....” Hoài Hương trừng lớn mắt, vội vàng muốn thoái lui, cánh tay Nhan Khánh Ngọc cũng đã chế trụ thắt lưng của nàng, để cho nàng dính sát vào chính mình, không cho thoái lui.

Đôi môi ấm áp dán vào đôi môi phàn nộn của nàng, hai người hô hấp giao triền, hắn nhẹ nhàng phong độ bình thản vờn quanh đôi môi của nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoài Hương phút chốc đỏ hồng.

Nhan Khánh Ngọc không tiến thêm một bước. Chỉ là lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm nhẹ vòng quanh hình dáng đôi môi của nàng, nhẹ nhàng mút lấy, trêu đùa, hấp thu ngọt ngào của nàng. Thâm hình mềm mại trong lòng không an phận vụn vặt, như là đang kháng nghị, lại giống như là đang hưởng ứng sự trêu đùa của hắn.

Qua một hồi lâu, hắn mới tạm buông nàng ra.

“Các nàng ấy đã đi rồi.” Đáng tiếc Không lý do tiếp tục hôn nàng.

“Người!” Hoài Hương không chút nghĩ ngợi vươn tay đẩy hắn cách xa ra, sau đó một khắc hét to lên, “Thức ăn của ta.” Đến khi nàng kịp phản ứng lại, món Thiên Vạn Cao trên tay đã bị bỏ quên ở một bên, nàng bảo vệ món điểm tâm này cả buổi, theo bản năng vươn tay nhặt lên.

“Người làm cái gì?” Nhan Khánh Ngọc sắc diện lộ ra cổ quái. Vội vàng đem nàng kéo lại “Người sẽ không muốn nhặt lên ăn chứ?”

“Không cần kéo ta.” Hoài Hương vẻ mặt cầu xin, ánh mắt thẳng nhìn chăm chăm vào món Thiên Vạn Cao, hoàn toàn đã quên chuyện bị hôn trộm lúc trước, trong mắt chỉ có món thức ăn thơm ngon không dễ kiếm kia, lại ngay cả một ngụm còn chưa kịp ăn. Nàng mất công sức lắm mới từ từ phòng nhập cư trái phép đi ra Lại bị hủy như vậy.

“Người thật sự muốn nhặt?” Nhan Khánh Ngọc cảm thấy ngoài ý muốn. Mặc phủ là thủ phủ phía nam, đường đường thiên kim Mạc gia lại tiết kiệm đến mức nhặt món điểm tâm đã rơi xuống đất?

“Người không cần lo cho ta, buông ra! Có một chút không có dính vào, còn có thể ăn.” Hoài Hương giãy dụa, đối với món Thiên Vạn Cao kia chấp niệm vô cùng sâu xa.

“Thức ăn của Mạc phủ thực tiết kiệm như vậy sao?” Nhan Khánh Ngọc đương nhiên không buông tay, trực tiếp đem nàng ôm ra phía sau hòn giả sơn, an bày đến tiểu đình ở một bên, trước khi đi còn không quên đá văng món điểm tâm đã lấm lem bụi đất kia đi, làm cho nàng hoàn toàn tuyệt vọng. “Cái loại điểm tâm này, Mạc phủ muốn bao nhiêu có bao nhiêu a.”

“Người không hiểu đâu” Mắt thấy món Thiên Vạn Cao đã hoàn toàn bị hủy hoại, Hoài Hương ai oán chuyển hướng hắn. “Nhạc Nhận sở trường nhất chính là món Thiên Vạn Cao, nhưng nàng ấy hoàn toàn không muốn tiến vào phòng bếp. Hôm nay là vì có khách quý đến mới dành ra chút ít thời gian làm món này, ta thật vất vả đi trộm được hai khối..... Hiện tại toàn không có.” Nghĩ đến chính mình đợi hơn nửa năm mới đợi cho được điểm tâm món điểm tâm này, bây giờ lại trắng tay. Hoài Hương buồn bã đỏ cả mắt.

“Thực quá đáng mà, khó khăn lắm mới trộm được.....” Nói xong, nước mắt thật sự đến rơi xuống.

Nhan Khánh Ngọc hiếm khi không biết nên làm như thế nào như trong lúc này đây. Không biết chỉ một chuyện nhỏ như thế lại có thể dẫn phát nước mắt của nàng .

“Ta là..... Quên đi.” Đây thật là có lý cũng không thể nói. Hấn không biết là chính mình sai ở chỗ nào, nhưng là cũng không thể bỏ qua nước mắt của nàng .“Đừng khóc .” Hấn đem nàng kéo vào lòng an ủi,“Người thật thích ăn điểm tâm như vậy , chờ khi người đến kinh thành, ta nhất định sẽ bảo chuẩn bị thật nhiều món điểm tâm như thế tặng người, xem như bồi tội được không?”

“Thật sự?” Nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc , không tin nhìn hấn.“Người làm sao biết ta muốn đi kinh thành? Người rốt cuộc là ai?”

Liên tục ba vấn đề, làm cho Nhan Khánh Ngọc bật cười “Nhiều vấn đề như vậy , người muốn ta trả lời vấn đề nào trước đây?” Thương tiếc lau đi nước mắt của nàng vẫn chưa ngừng Nhan Khánh Ngọc phát hiện chính mình cũng không thích nhìn thấy bộ dáng nàng không vui Nàng thích hợp với nụ cười tươi không phiền không lo hơn.

“Đều phải.” Hoài Hương đỏ mặt, không tự giác cảm thấy ngượng ngùng .

Nhan Khánh Ngọc nở nụ cười.

“Ta nói đương nhiên là thật, mà người muốn đến kinh thành, đây là chuyện đương nhiên .” Sau khi gả cho Tướng gia, nàng không đến kinh thành thì đi đâu? Còn việc ta là ai, người rất nhanh sẽ biết.”

Nghĩ đến đêm tân hôn, khoảnh khắc nhắc khấn trùm đầu nàng lên. Biểu tình của nàng nhất định rất thú vị.

“Người nói nhiều như vậy, Hoàn toàn cũng không trả lời gì a.” Hoài Hương lắc đầu Cảm thấy chính mình tự đầu đến cuối dường như đang bị hấn trêu đùa. “Người này thật kì quái.”

“Quái? Cũng có thể.” Nhan Khánh Ngọc cũng không phủ nhận Nhẹ nhàng điểm nhẹ lên cái mũi nhỏ của nàng .“Đừng khóc?” Hoài Hương hồ nghi nhìn hấn Bỗng dưng cảm thấy nam nhân này tràn ngập thần bí . Hấn tựa hồ biết nàng là ai. Nhưng nàng lại tuyệt không rõ thân phận của hấn, hỏi hấn vài chuyện, nhưng hấn không trả lời “Tại sao lại không nói người là ai?” Như vậy thật sự thực khả nghi.

“Hơn nữa chúng ta lại không biết, người tại sao lại đối với ta tốt như vậy?” Hơn nữa. Còn ôm nàng vào lòng. Hoài Hương chậm chạp nhớ đến, vội vàng tránh ra.

“Người mau thả ta ra, để cho người ta thấy cũng không tốt.” Hoài Hương dùng sức đẩy ra hấn, không quên ở trong lòng quả trách chính mình, rõ ràng mới lần đầu gặp mặt, tại sao lại để mặc ột người nam nhân lạ ôm ấp như thế, chứ đừng nói đến chuyện hấn hôn lên môi nàng, nếu các tỷ muội hay Thiên Hạm mà biết, nhất định sẽ mắng nàng cho xem!Ai, đại khái là hấn cùng Thiên Hạm thực giống nhau đi. Tự dưng cảm thấy có một cảm giác vô cùng thân thiết, hơn nữa Thiên Hạm ngày thường hay cãi nam trang, nên chín đến mười phần đã làm nàng quên mất việc nam nữ thụ thụ bất thân. Thật sự là, lần sau nhất định phải cùng Thiên Hạm nói, đừng ở trong phủ mặc nam trang , sẽ hại nàng không thể phân biệt rõ.

“Bị người thấy cũng không sao.” Nhan Khánh Ngọc ngụ ý sâu xa nở nụ cười. Việc hôn nhân đã định xong Nàng đã sớm là người của hấn , trước khi thành thân bồi dưỡng cảm tình thân cận một chút, hấn tin tưởng không có ai dám nói .

“Người nói vậy ” Hoài Hương nhún mày, không cho là đúng nhìn hấn.“Tại sao lại không sao ” Hấn nghĩ đến hấn thật sự giống như Thiên Hạm mặc nam trang sao “Quá mấy ngày nữa, người sẽ biết ta không nói vậy.”Nhan Khánh Ngọc nói úp mở, muốn xem bộ dáng hoang mang ngây ngô của nàng. Tốt lắm, ta nghĩ ngơi đủ, đi trở về.”

Tuy rằng còn muốn cùng nàng ở chung nhiều một chút, nhưng là chiếu theo tình huống vừa rồi xem ra, nếu hấn không xuất hiện Toàn bộ Mạc phủ có khả năng sẽ bắt đầu bạo động.

“Trở về? Trở về thế nào?” Nghe thấy hấn phải rời khỏi, Hoài Hương tâm trầm một chút, không thể hiểu được kia đại biểu cho cái gì Nhưng nàng theo bản năng kéo y bào hấn lại , không muốn buông ra. Biểu hiện lưu luyến không rời này của nàng, làm cho tâm tình Nhan Khánh Ngọc tốt hẳn lên.

“Trở về đại sảnh. Người không phải nói, hậu viện này người thường không thể tới sao?” Hấn cười cười, vỗ vỗ hai má của nàng. “Đừng không vui, chúng ta rất nhanh có thể gặp lại.”

“Ta không có không vui về a.” Hoài Hương ngượng ngùng phản bác.

“Không có? Không đúng sự thật, vậy tại sao miệng lại bĩu ra như thế đã nửa ngày rồi?” Nhìn cử chỉ nàng tính trẻ con, Nhan Khánh Ngọc nhin không được cúi đầu, nhẹ nhàng hôn nàng một ngụm.

“A!” Hoài Hương kinh hô một tiếng, tay nhanh chóng che chính đôi môi của mình thàn. “Người không thể hôn ta!”

“Ta có thể.” Nhan Khánh Ngọc trả lời khẳng định, không đợi nàng phản ứng kịp, lại hôn nàng một lần. “Được rồi, ta phải đi rồi, người cũng nên đi trở về đi, không phải mới vừa có người đang tìm người?” Kinh hoảng khi nghe hấn nhắc nhở, Hoài Hương mới nhớ tới nhiệm vụ trọng yếu của chính mình kia.

“Ta lại quên.” Nàng nhảy dựng lên, vội vàng hướng trong phòng Mạc Nguyên Thiển chạy, nhưng chạy không vài bước lại quay đầu dừng lại. Vừa lúc rơi vào đôi mắt sâu thẳm đang nhìn chăm chú của hấn. Ta..... Người có biết làm sao trở về không?”

Trong phủ lớn như vậy, chỉ có một mình hấn, có xảy ra vấn đề gì không? Có thể lạc đường hay không? “Người yên tâm, có người sẽ giúp ta dẫn đường.” Hấn lộ ra tươi cười, muốn nàng yên tâm.

“Vâng..... Vậy ta đi đây.” Lưu luyến không rời nhìn hấn thêm một chút, nàng mới xoay người rời đi. Nhìn nàng giống như bướm trắng đang thướt tã bay lượn trong hoa viên, Nhan Khánh Ngọc ngẩn ngơ nhìn mãi. Hấn bắt đầu chờ mong cuộc hôn sự này.

2. Chương 2

“Tiểu thư, giờ là lúc nào rồi, người còn ở đây nói đùa!” Hoài Hương một thân sam váy vàng nhạt hồng hồng, giống như con gà con ở bên cạnh Mạc Nguyên Thiển bước loang quanh trong phòng, dường như sắp khóc.

“Ai nói ta đang nói đùa.” Mạc Nguyên Thiển một thân lục nhạt ung dung ngồi trên ghế nằm trên tay đang cầm chén trà, cùng bộ dáng khấn trương của Hoài Hương hoàn toàn đối lập.

“Còn nói không phải!” Hoài Hương thật sự khóc. “Van cầu người đừng đùa nữa, bà mối đã đến thúc giục vài lần, nếu không chuẩn bị xong nhanh sẽ trễ giờ lành.”

Lấy hỉ phục ở một bên, giá y chất liệu thượng đẳng một màu đỏ thẫm, Hoài Hương vội vã phải giúp tiểu thư nhà mình thay quần áo.

Nàng thật sự là không hiểu, kiểu hoa đều đã ở bên ngoài, tiểu thư cư nhiên còn một bộ không có việc gì liên quan, rất giống hôm nay tân nương tử không phải nàng.

“Đừng vội vã, muội không nghe ta nói sao?” Mạc Nguyên Thiển ngăn lại hai tay nàng, mặt nhẵn không hề giận thoáng nhìn, ngược lại đề nặng nàng xuống, bắt nàng ngồi xuống. “Ta không phải gả, phải gả là muội.”

“Tiểu thư –” Hoài Hương đem giá y để xuống bên cạnh, lên tiếng khóc lớn.

“Đừng khóc!” Mạc Nguyên Thiển tức giận nhìn nàng. Hoài Hương mọi thứ đều tốt, chính là tật xấu hay khóc không thể đổi được. “Phải làm tân nương tử tại sao lại khóc chứ? Cho dù là luyến tiếc ta, cũng không cần khóc thành bộ dáng này đi.” (QH: Sax)

Xoa xoa đầu của nàng, Mạc Nguyên Thiển lấy ra một bọc nhỏ quần áo đã sớm chuẩn bị, ở trước mặt nàng quơ quơ. “Người còn ở đó khóc, ta sẽ trực tiếp rời khỏi đây không thèm để ý tới người nữa.”

“Không được!” Hoài Hương vội vàng ôm thắt lưng của nàng, chỉ sợ nàng thật sự chạy. “Tiểu thư, người cũng đừng chính muội nữa, ngoan ngoãn thay đổi xiêm y, ta còn phải thay người!”

“Hương Hương.” Cảnh cáo nhìn Hoài Hương chăm chăm , Mạc Nguyên Thiển vẻ mặt đứng đắn.“Ta không ở chính người, ta là nói thật, ta không lấy chồng, người lấy.”

Kỳ quái, bình thường nàng nói cái gì, Hoài Hương cho dù nếu không đồng ý cũng sẽ nghe lời của nàng, tại sao hôm nay nói nửa ngày, nàng giống như gió lửa qua tai ngựa?

“Muội cũng biết ta vẫn muốn trở thành một hiệp nữ giang hồ, hiếm khi có được năm nay vừa lúc là đại hội võ lâm ba năm một lần , ta không đi Nhị Tô sơn xem náo nhiệt sao được!” Nhất tưởng đến hình ảnh cao thủ võ lâm quần chúng nhất đường luận võ so chiêu , hai mắt Mạc Nguyên Thiển liền tỏa sáng.“Cho nên, người thay ta lên kiệu đi.”

“Tiểu thư, nhưng hiện tại là người ở trong phủ chúng ta, ta làm sao có thể tùy tiện giúp người che dấu đây?” Hoài Hương thật sự muốn kêu cứu mạng , đáng tiếc các nàng hiện tại đang ở trong kinh thành Mạc phủ , không ai không chế được tiểu thư, cũng không có người giúp được nàng “Hôm nay là ngày người thành thân nha ! Muội làm sao có thể thay người a! Hơn nữa đội ngũ đón dâu là từ Mạc phủ đón thiên kim Mạc gia lên kiệu hoa , đến kinh thành đột nhiên thay đổi người, người làm thế làm sao có thể giải thích cho Tướng gia?” Vừa nghĩ đến hậu quả này, Hoài Hương liền cả người rét run, vô cùng sợ hãi.

“Đã nói ta sẽ đào hôn .” Mạc Nguyên Thiển nháy phong tình mị nhãn, thấp giọng bên tai nàng nũng nịu thối miên.“Muội coi như giúp ta lần này, thay ta hù dọa những người bên ngoài đó, để cho ta có thời gian chạy lấy người, đợi cho đến lúc Đến tướng gia phủ muội cùng Nhan Khánh Ngọc nói rõ ràng, không phải chuyện gì đều xong sao .”

“Như thế nào khả năng sẽ không có việc gì!” Nàng tuy rằng là người ngây thơ nhưng không phải là người ngu ngốc a! Đêm tân hôn tân nương không thấy, đừng nói bản thân Tướng gia, toàn bộ Tướng gia phủ cùng Mạc phủ đều đừng mong được bình an đi :” Tiểu thư người đừng suy nghĩ miên man, sau này cũng vẫn phải lập gia đình. Đi Nhị Tô sơn có thể chờ sau khi thành thân người hướng Cô gia yêu cầu, không phải tốt lắm sao?”

“Thành hôn thì làm sao ta còn có thể đi a.” Mạc Nguyên Thiển vỗ cái trán nàng một cái.“Muội không cần nói nhiều nữa, bà mối không phải đang ở ngoài giục sao? Nói ngắn lại, ta không lấy chồng, ta muốn đào hôn, nếu muội không sợ ta bị người ta bắt ta trở về thì không cần giúp ta, mọi chuyện ta tự sẽ gánh lấy hậu quả.”

“Nhưng mà.....” Hoài Hương biết Mạc Nguyên Thiển thuở nhỏ chỉ cần một khi đã quyết định ,cho dù ai tới khuyên cũng đều là vô dụng , nhưng đào hôn..... Chuyện lớn như thế này nàng làm sao có thể giúp a!

“Hương Hương, bỏ mọi chuyện qua một bên, muội cảm thấy ta thích hợp hòa nhập với Tướng gia phủ sao?” Thấy Hoài Hương có chút dao động Mạc Nguyên Thiển vội vàng bổ thêm sức lực.“Người khác không biết, nhưng muội là rõ ràng nhất. Đây cái gì cầm kì thư họa, tú kĩ nữ hồng, từ nhỏ đến lớn loại nào không phải muội giúp ta ứng phó để qua cửa sao? Thiên kim Mạc phủ như ta hoàn toàn chính là cái vỏ bọc , thiên kim chân chính là muội, muội gả vào thì so với ta còn thích hợp hơn.”

“Tiểu thư,mấy thứ kia đều có thể học, không là vấn đề.” Hoài Hương gấp đến độ không biết nên khuyên nàng như thế nào .“Nhưng nếu hiện tại người thực sự đào hôn , bên phía Tướng gia làm sao bây giờ? Lão gia phu nhân cũng sẽ tức giận!”

“Giận thì giận, chứ sao dù sao ta mới không tính nữa đời sau sẽ bị nhốt tại trong phủ Tướng gia đâu.” Mạc Nguyên Thiển nháy nháy mắt, kéo tay Hoài Hương “Cho nên Hương Hương, muội giúp ta một lần cuối cùng này được không? Trước giúp ta giả làm tân nương lên kiệu hoa, làm cho ta có thời gian rời đi kinh thành, đợi đến buổi tối, muội hãy thành thành thật thật cùng Nhan Khánh Ngọc nói là ta đã chạy thoát, ta tin tưởng hẳn sẽ không làm khó dễ muội .”

Lời tiếp theo nàng chỉ nói ở trong lòng, tốt nhất Nhan Khánh Ngọc đâm lao phải theo lao, như vậy Hoài Hương cũng có chỗ tốt , “Vậy người sau đó sẽ làm sao bây giờ?” Hoài Hương mặt lộ vẻ buồn rầu, không dám tưởng tượng.

“Ta sau đó cùng lắm thì cả đời không lấy chồng a, chuyện đó có quan hệ gì.” Thật ra Mạc Nguyên Thiển cũng không coi trọng chuyện đó.“Hương Hương, không còn thời gian đâu , muội hãy đồng ý với ta đi ”

Nghe bên ngoài càng ngày càng náo nhiệt, Mạc Nguyên Thiển cũng biết giờ thành thân sắp đến .

“Trách không được tại sao tiểu thư vừa đến biệt quán đã cho Vương mẹ cùng mọi người Cẩm Tú thành , nói cái gì có ta là tốt rồi,nhà đầu hồi môn liền bên này tùy tiện chọn mười hai cái là được, nguyên lai tiểu thư đã sớm tính toán sẵn rồi.”

“Đương nhiên tính tốt lắm, cũng chỉ thiếu muối thôi .” Mạc Nguyên Thiển mỉm cười.“Hương Hương, có chịu giúp ta hay không ? Muối cũng biết, Nhan Khánh Ngọc là Tể tướng đương triều , nếu hần biết ta chạy thoát, sử dụng quan hệ hạ lệnh phong tỏa cửa thành là chuyện dễ dàng, ta đây làm sao có thể chạy thoát ”

Hoài Hương nhìn nàng, trong lòng đấu tranh không ngừng .

“Hương Hương, muối đáp ứng ta đi” Thấy nàng vẫn do dự, Mạc Nguyên Thiển lại tăng thêm năn nỉ nhờ vả.“Hạnh phúc cả đời của ta giao uội a! Ta tuyệt đối không thích hợp gả vào Nhan phủ !”

“Tiểu thư, người rõ ràng là làm khó xử muối thôi!” Hoài Hương đổi quay mặt đi, không chịu nhìn nàng, biết chính mình luôn không cự tuyệt được khẩn cầu của tiểu thư.

“Được rồi, được rồi!” Mạc Nguyên Thiển ôm lấy vai của nàng, xấu lắm lắc lư nàng.“Chỉ cần muối giúp ta một lần cuối cùng này thôi, nếu ta chạy không thoát bị bắt trở về thành thân, về sau muốn vui vẻ cũng không còn cơ hội.”

Hoài Hương cúi đầu, không chịu lên tiếng trả lời.

“Được, muối thật sự không muốn giúp ta đúng không?” Mạc Nguyên Thiển buông nàng ra, cầm lấy túi hành lý nhỏ của mình.“Vậy muối liền ở lại nơi này đi, ta phải đi, nếu xảy ra chuyện gì, cho dù ta xảy ra chuyện gì cũng mặc ta!”

“Tiểu thư.....” Hoài Hương thật sự không còn cách với nàng , cắn thật chặt môi dưới, nhắm mắt đáp ứng rồi “Được rồi, muối giúp!” Từ nhỏ đến lớn chính là như vậy, Mạc Nguyên Thiển luôn dẫn đầu gặp rắc rối, nàng vĩnh viễn là đồng lõa. Nàng luôn không có biên pháp đối với Mạc Nguyên Thiển , chỉ cần tiểu thư đã mở miệng, chính mình cho dù thật sự không muốn, cuối cùng vẫn là sẽ giúp nàng, rồi mới cùng bị mắng.

“Hương Hương là tốt nhất !” Mạc Nguyên Thiển cười đến mất mị mị, vui vẻ thơm lên má nàng một cái “Tốt lắm, mau thay quần áo thường đi, ta giúp muối –”

Hoài Hương nhìn bộ dáng nhảy nhót của nàng, bất an trong lòng lại càng ngày càng lớn, như vậy, thật sự sẽ không có việc gì sao? Tối nay Tướng gia phủ giăng đèn kết hoa, vui sướng, tân khách tiến đến chúc mừng nối liền không dứt, có thể gặp được đương triều tể tướng Nhan Khánh Ngọc .

Trái ngược với vẻ náo nhiệt ở đại sảnh, ở Ẩn Ngọc Lô lại có vẻ im lìm, Hoài Hương một thân hỉ phục đồ thẩm ngồi ở trong phòng, trong lòng bất ổn, thật sự lo lắng không biết lát nữa làm sao trả lời với Tướng gia đây, lại lo lắng thêm Mạc Nguyên Thiển một mình lưu lạc giang hồ có gặp nguy hiểm hay không ?

Vụng trộm đem hồng khăn trùm đầu xốc lên, bà mới cùng tỳ nữ đã sớm đi ra ngoài, chỉ còn lại có một mình nàng. Nàng thở nhẹ xả giận đứng lên, nhìn trên bàn bày đầy các loại thức ăn, lại càng cảm thấy đói bụng hơn, làm cho nàng nhớ tới chính mình bởi vì khăn trương, một ngày rồi cơ hồ cái gì cũng chưa ăn , ăn một chút hẳn là không sao đâu, dù sao cũng đang ở trong phòng, có lẽ đây là chuẩn bị cho tân nương tử đi.

Nghiêng người đánh giá màu sắc thức ăn trên bàn, nàng kinh ngạc phát hiện bên cạnh có một cái hộp hình vuông, bên trong tất cả đều là các loại điểm tâm đồ ngọt, cùng với thức ăn ở một bên thật sự khác biệt quá lớn, nàng kỳ quái mở ra từng tầng một, cũng theo đó mà càng thêm kinh hãi.

Tất cả điểm tâm này đều là nổi danh ở kinh thành, ngay cả nổi danh nhất “Thời Trân trai” cũng có ở trong đó. Hương thơm ngọt ngào này làm cho nàng động động ngón tay, chuyện gì đến cũng tính sau đi.

Ngón tay nhỏ bé trắng nõn, không do dự cầm lên “Thời Trân trai” màu lam nhạt trong suốt, cắn xuống một ngụm , mắt thỏa mãn đầy ý cười .

Ăn ngon thật.

“Nhìn bộ dạng của nàng, là thực thích .”

Một giọng nam mang theo ý cười đột nhiên xuất hiện, dọa Hoài Hương làm rớt miếng bánh ngọt trong tay. Nàng cảnh giác ngẩng đầu, lại kinh ngạc rơi vào đôi mắt đen sâu thẳm dường như đã từng quen biết.

“Di, là người!” Hoài Hương mở lớn miệng, không dám tin.

“Đương nhiên là ta.” Một thân hồng bào Nhan Khánh Ngọc đi vào bên cạnh bàn, buồn cười vươn tay lau đi vụn bánh bên môi nàng. “Ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Hoài Hương nghĩ đến liền nở nụ cười. Nhưng là..... “Người tại sao lại ở nơi này?” Sau đó nàng mới nhớ đây là tân phòng, hẳn tại sao cứ chạy vào như vậy?

“Người đi ra ngoài nhanh lên.” Nàng vội vàng đứng dậy, lôi kéo ống tay áo của hắn muốn hắn rời đi. “Không may bị người ta nhìn thấy, sẽ bị hiểu lầm.”

“Sẽ hiểu lầm cái gì?” Nhan Khánh Ngọc bất động như núi ngồi tại vị trí, nhìn bộ dáng lo lắng của nàng.

Tân nương tử cư nhiên ở đêm tân hôn vội vã đem chú rể là hắn đuổi ra khỏi phòng, điều này làm cho người ta nhìn thấy không bị chê cười mới lạ đó.

“Người...” Động tác phút chốc dừng lại, Hoài Hương lúc này mới phát hiện hắn một thân y bào đỏ thẫm, này “Người chính là Nhan Khánh Ngọc?” Thật sự quá mức kinh ngạc, nàng cư nhiên mang họ tên ra trực tiếp gọi hắn.

“Cuối cùng cũng phát hiện sao?” Nhan Khánh Ngọc không trực tiếp trả lời, hắn thú vị nhìn biểu tình trên mặt nàng không ngừng biến hoá, quả nhiên cùng nàng thành thân, lạc thú không nhỏ.

“Nhưng là..... Người.....” Hoài Hương chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, trong chuyện này có gì sai lầm sao, hắn tại sao lại là Nhan Khánh Ngọc chứ? “Người vào phòng như thế nào?”

Một đồng vấn đề lớn ở trong đầu nàng hiện lên, cuối cùng vấn đề này mới nhảy ra khỏi đầu.

Nàng nghĩ đến, lúc này ngoài kia hẳn là còn rất nhiều quan khách đi, cho dù là trở về phòng, không phải cũng nên có một phen phô trương sao? Ít nhất bà mối nên đến đây.

“Nàng có thể tự mình xốc khăn hồng trùm đầu, ta sẽ không thể tự mình tiến vào phòng sao?” Nhan Khánh Ngọc nhìn bộ dáng khấn trương của nàng, thoải mái mà chống đỡ, giống như chuyện này không có gì cùng lắm thì

Trên thực tế, là hắn tổn không ít sức, mới đem một đám người bỏ lại trước viện, chính là muốn một mình cùng nàng ở chung. Nếu không hôm nay phô trương như vậy, đêm động phòng hoa chúc của hai người chắc chắn sẽ bị mọi người ồn ào, cả đêm náo loạn không ngớt!

“Ta đây là có lý do!” Hoài Hương mặt đỏ lên. Nhớ tới “Trọng trách” của mình, vội vàng tỏ vẻ.

“À? Cái lý do gì?” Hắn thật muốn nghe xem. Nàng sẽ nói ra cái lý do gì đây.

“Người trước đáp ứng ta, không thể giận.” Sợ hãi nhìn hắn, Hoài Hương yêu cầu như thế.

Có lẽ là bởi vì lúc trước gặp nhau ở chung, lại thấy hắn có khí chất giống như Trần Thiên Hạm, Hoài Hương đối mặt với hắn lúng túng hơn một chút. Lúc này trong lòng nàng không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn hắn chính là Nhan Khánh Ngọc, nếu là người khác, nàng hiện tại không biết còn có thể tỉnh táo không nữa, chỉ sợ đã sớm bị dọa khóc hoặc dọa đến hôn mê đi. “Được, ta đáp ứng nàng sẽ không tức giận.” Nhan Khánh Ngọc cũng sáng khoái, một lời liền đáp ứng, đem tân hôn, vốn không nên nổi giận cùng tân nương tử của mình.

“Thật sự?” Thấy hắn gật đầu cam đoan, Hoài Hương mới mím môi, cố lấy dũng khí thẳng thắn, “Bởi vì ta không phải tân nương tử!”

Biểu tình của Nhan Khánh Ngọc tức thì có chút tim đập mạnh và loạn nhịp, không dự đoán được nàng sẽ nói ra loại lý do thái quá này, rồi sau đó bất đắc dĩ chỉ chỉ lên người nàng.

“Trên người nàng mặc giá y, còn nói chính mình không phải tân nương tử?” Hắn lắc đầu, không biết có nên giễu cợt nàng lấy cái lý do vô lý này hay không. “Có phải nàng muốn ta tin rằng, nàng kỳ thật không phải thiên kim Mạc phủ, mà chỉ là một nha hoàn thôi phải không?”

“Người làm sao biết?” Hoài Hương giật mình mở lớn mắt, đối với hấn có vài phần kính trọng, bắt đầu tin tưởng hấn thật sự là đương triều Tể tướng Nhan Khánh Ngọc. “Người thật sự lợi hại đúng như lời mọi người đồn!”

“Cám ơn.” Nhan Khánh Ngọc cười khỏ, bị nàng khen ngợi như vậy không biết là nên khóc hay cười nữa, chỉ có thể theo lời của nàng đáp. “Nàng chính là nương tử của ta, người ta nói xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, nàng thực sự chắc chắn muốn tiếp tục chơi trò ‘Ta không phải’ này mãi sao?” Hấn trăm phương nghìn kế thoát thân để trở về tân phòng, cũng không phải là muốn nghe nàng nói những điều này.

“Ta thật sự không phải a.” Hoài Hương nhìn thấy hấn không tin, nóng nảy. “Ta là hầu nữ bên người thiên kim tiểu thư Mạc phủ, ta gọi là Hoài Hương, tiểu thư kiên trì muốn đào hôn, mặc cho ta khuyên như thế nào nàng cũng không nghe, còn muốn ta trước thay thế nàng, miễn là làm cho người ta không phát hiện ra nương tử đã biến mất! Ta thật sự không phải Mạc Nguyên Thiển a.”

Nàng nhanh chóng đem sự việc trước sau trình bày với hấn, Hoài Hương thiếu chút nữa không thở nổi.

Thấy bộ dáng kích động của nàng, Nhan Khánh Ngọc nao nao, thu hồi tươi cười.

“Nàng không phải Mạc Nguyên Thiển?” Nàng tại sao lại không phải Mạc Nguyên Thiển? Ngày ấy ở Mạc phủ, hấn ở đằng sau núi giả chính tai nghe thấy tỷ nữ ở tìm “Tiểu thư” a.

“Ta thật sự không phải.” Hai mắt Hoài Hương hồng hồng, chỉ sợ hấn không tin lời nói của mình: “Ta gọi là Hoài Hương, là Nguyên Thiển tiểu thư khi còn bé mang về trong phủ, ta thật sự không phải tiểu thư.”

“Dừng dừng, nàng nói nàng tên gì?” Nhan Khánh Ngọc tuần mi nhíu lại, nhớ tới một chuyện.

Hoài Hương. Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, Hoài Hương trả lời.

“Hoài Hương.....” Nhan Khánh Ngọc trí nhớ hơn người nhớ tới ngày ấy ở sau hòn giả sơn, thật là có một tỷ nữ đang tìm “Tiểu thư”, nhưng một nữ tử khác theo phía sau đến tìm là “Hương Hương”. Thì ra, nàng khẩn trương là vì nữ tử kia tìm nàng, là hấn đã hiểu sai.

“Ngày đó ở sau núi giả, nàng khẩn trương như vậy, là sợ bị ai tìm được?” Hấn thử hỏi.

“Nhạc Nhạn a.” Hoài Hương tuy rằng không rõ hấn vì cái gì đột nhiên lại hỏi đến chuyện của ngày hôm ấy, nhưng vẫn là ngoan ngoãn trả lời. “Ta trộm điểm tâm từ phòng bếp đi ra, nếu để cho Nhạc Nhạn phát hiện sẽ bị đòi lại, như vậy ta thật sự đau lòng a” Nàng lại nhìn hấn một cái, giọng nói mang theo một chút bất mãn. “Ai.... Không bị Nhạc Nhạn phát hiện, vẫn là không ăn được điểm tâm.”

“Ta đây không phải đã sai người làm điểm tâm bồi thường nàng sao?” Nhớ tới ngày ấy, trên mặt Nhan Khánh Ngọc lại xuất hiện tươi cười, theo ánh mắt hấn nhìn về bàn đầy thức ăn ngọt ở một bên, còn như thấy lại tình cảnh ngày đó, mặt của nàng không hiểu mà đỏ.

“Vậy người tin tưởng ta không phải tiểu thư?” Hoài Hương mở to mắt to, tâm tình đã có chút phức tạp.

“Ta tin lời nói của nàng, nàng không cần phải khóc?” Nhẹ nhàng đem nàng ngồi vào trước mặt mình, hấn vươn tay lau đi lệ trên má nàng “Nàng tại sao lại thích khóc như vậy?”

Thanh âm dễ nghe như là thở dài, lại giống mang theo một chút không muốn, làm cho Hoài Hương trong lòng phát sinh ra ngọt ý, như là mới vừa rồi ăn miếng bánh ngọt kia.

“Tại ta hay khóc thôi.” Nàng nhịn không được hướng hấn làm nũng. Sau khi được hấn tín nhiệm, lòng của nàng an ổn một chút. “Người có thể đáp ứng ta hay không, cũng đừng nổi giận với tiểu thư? Tiểu thư chỉ là ham vui thôi.”

“Mạc Nguyên Thiển sao? Ta không thèm đề ý.” Nhan Khánh Ngọc khẽ vuốt má của nàng, trong lời nói dường như không coi trọng.

“Thật sự không tức giận? Vậy là tốt rồi.” Hoài Hương nhẹ nhàng thở ra cũng không có nghe ra hấn ý tại ngôn ngoại, hấn chính là đang vui sướng cũng sẽ không truy cứu chuyện Mạc Nguyên Thiển đào hôn.

“Hương Nhi, ta có việc hỏi nàng.” Kéo tay nàng, Nhan Khánh Ngọc từ đầu đến cuối, để ở trong lòng cũng chỉ có nàng, Mạc Nguyên Thiên như thế nào đương nhiên không liên quan đến hắn.

“Hương Nhi?” Nàng ngây ngốc, nửa khắc mới phản ứng lại đây là gọi nàng. “Tiểu thư cùng Thiên Hạm đều bảo ta là Hương Hương ”

Khi nghe đến hai chữ “Thiên Hạm” này khuôn mặt anh tuấn hơi trầm xuống , rất nhanh lại khôi phục khuôn mặt tươi cười. “Ta đây càng thích gọi nàng là Hương Nhi .”

Thấy nàng còn có ý tranh luận cùng hắn về vấn đề xưng hô, Nhan Khánh Ngọc liền trước một bước mở miệng ngăn nàng.

“Nàng trước tiên trả lời ta, hôm nay trên kiệu hoa là ai? Cùng ta bá đường là ai?” Sau khi biết rõ sự tình, hắn liền nghĩ biện pháp, lưu lại tân nương giả mạo này.

“Là ta a.” Hoài Hương ngơ ngác trả lời.

“Vậy thì tốt lắm.” Nhan Khánh Ngọc vừa lòng cực kì.

“Tốt?” Vì cái gì nàng không biết là có chỗ nào tốt đâu. “Thật sự kỳ quái.” Vào ngày mừng tân nương lại đào hôn, hắn tại sao vẫn còn cười được “Sẽ sao?” Nhan Khánh Ngọc biết nàng suy nghĩ cái gì, lại chỉ là cười mà không đáp. Tự rót ra hai ly rượu, đem một chén giao cho nàng “Đến đây, chúng ta cạn chén này.”

“Cạn ?” Trong tay bị ép nhét vào ly rượu, Hoài Hương mặt đầy hồ nghi. “Đây là chuẩn bị cho người uống rượu giao bôi đi, ta cũng không phải...”

Nhan Khánh Ngọc rất nhanh che lại miệng của nàng, đem toàn bộ rượu trong miệng uy nàng uống. Hoài Hương giật mình trợn mắt, lại làm cho hắn chặt chẽ giữ lại, tránh cũng không thể tránh, nuốt vào ly rượu giao bôi kia, hơi nồng của rượu làm nàng ngẩn lè.

Hắn vươn đầu lưỡi liếm đi từng giọt rượu bên khoé miệng nàng , Đồng thời vỗ nhẹ hai má nàng, cầm tay nàng hướng lên trên, đem ly rượu trên tay đưa vào miệng chính mình.

“Người.....” Hoài Hương hít thở thông, mở to đôi mắt lơ mơ hơi nước xem xét hắn, không rõ hắn vì cái gì lại làm như vậy “Nghỉ thức hoàn thành .” Nhan Khánh Ngọc chỉ mỉm cười, tuyên bố như thế.

Nghỉ thức? Cái gì nghỉ thức a? Tại sao nàng tuyệt không biết hắn suy nghĩ cái gì hết vậy? Hoài Hương ngơ ngác nhìn hắn, bị hành vi của hắn làm cho khó hiểu.

Nhan Khánh Ngọc trên mặt tuấn tú vẫn là tươi cười làm người khác cảm thấy thoải mái, cái gì cũng không cùng nàng giải thích, chỉ ôm lấy nàng , hướng giường đi đến.

“ Dừng dừng!” Nhìn càng ngày càng tiếp cận giường lớn, Hoài Hương khẩn trương nắm vạt áo trước của hắn, cuống quýt lên tiếng. “Người làm cái gì?”

“Đây là đêm động phòng của ta, nàng hẳn là biết ta muốn làm cái gì?” Dem nàng đặt nằm ở trên giường. Nhan Khánh Ngọc không lên ngay, chính là ngồi ở mép giường hai tay ôn nhu vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn đang kinh ngạc của nàng, cường chế khát vọng muốn ôm nàng vào trong lòng.

Chú bướm nhỏ nhắn này, chắc chắn còn một chuỗi câu hỏi đang chờ hỏi đây.

“Nhưng là..... Ta không phải tiểu thư a!” Hoài Hương ngồi xuống, theo bản năng hướng vào phía bên trong giường.

Nàng đương nhiên biết đây là đêm tân hôn của hắn, nhưng không phải của nàng a “Nhưng người cùng ta bá đường là nàng, nàng chính là thê tử của ta.” Nhan Khánh Ngọc thần sắc thật sự nghiêm túc, đây cũng là ý nghĩ thật sự trong lòng hắn.

Ngẫm lại ông trời cũng coi như đối xử tử tế với hắn , để cho hắn sai sót ngẫu nhiên cưới về nữ tử mà hắn chân chính muốn kết hôn, hắn không nắm chắc cơ hội này đâm lao phải theo lao sao được “ Thê tử của người?” Khuôn mặt Hoài Hương từ mờ mịt chuyển sang đỏ bừng, sau lại tái nhợt cùng bối rối. “Như thế nào có thể..... Như vậy không được , ta không phải.....”

“Nàng phải.” Nhan Khánh Ngọc cắt ngang lời của nàng, tâm tình thêm khoái trá một chút. “Mà hiện tại, chúng ta nên làm thật tốt trong đêm động phòng này.”

“Không đúng, người khoan đã.” Hoài Hương né tránh bàn tay của hắn đang hướng đến, mãnh liệt lắc đầu. “Như vậy là không đúng chúng ta không phải vợ chồng, ta không phải..... Đã nói là tiểu thư bảo ta đại gả a.”

Nàng dồn dập giải thích, chỉ sợ hắn kỳ thật vẫn không hiểu rõ chân tướng, hắn nhất định là chưa rõ đi, bằng không như thế nào lại..... Như thế nào lại vẫn hướng nàng tới gần “Đại gả, giống như là gả cho.” Nhan Khánh Ngọc trong lòng than thầm một hơi, không muốn bắt buộc nữ nhân mà mình thích. đành phải đánh đòn tâm lý với nàng. “Nàng hãy nghĩ mà xem, nàng thay thế Mạc Nguyên Thiển gả cho ta, vậy đương nhiên chính là thê tử của ta.”

Hoài Hương ngẩn ra, bỗng dưng cảm thấy lời này nghe vào có chỗ nào không thích hợp, nhưng trong lúc nhất thời lại không có biện pháp phản bác.

“Hơn nữa người cùng ta bái đường là nàng, thiên địa cùng tất cả mọi người là nhân chứng, nàng còn muốn chối sao?” Nhan Khánh Ngọc nghiêng người giữ chặt tay nàng, không cho nàng lại né tránh.

“Kia không tính toán gì hết.” Hoài Hương cúi đầu nói. “Ta chỉ là chuyển lại lời của tiểu thư, tạm thời.....”

“Không phải tạm thời.” Nhan Khánh Ngọc đánh gãy lời của nàng. “Hương Nhi của ta, nàng có nghĩ đến hay không, nếu hiện tại nàng đi ra khỏi gian phòng tân hôn này, người bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào?”

“Hả?” Hoài Hương nhất thời ngây ngốc “Mà nếu sáng mai tỷ nữ tiến vào, phát hiện trong phòng không có tân nương tử, có thể hay không tạo thành một trận xôn xao?” Nhan Khánh Ngọc lại nói.

“Có thể.” Nàng thật là.

“Còn nữa, nếu sáng mai không có con dâu phụng trà, vậy cha mẹ ta có thể hỏi tân nương tử như thế nào hay không?” Nhan Khánh Ngọc nhìn Hoài Hương đang ngây ngốc, rốt cuộc cười ông trời của nàng thực ngây ngô. “Đến lúc đó nàng nghĩ thử xem ta nên nói như thế nào? Nói thiên kim thực sự đã đào hôn? Hay nói nàng kiên trì không gả cho ta?”

Hoài Hương trầm mặc, nàng tại sao lại không nghĩ tới điều này? Hắn nói đúng, nàng không phải chỉ cần thành thân ngày này mà thôi, nếu muốn thành toàn tiểu thư, nàng phải giữ kín chuyện đào hôn này, cũng phải..... Tiếp tục giả làm Mạc Nguyên Thiển.

“Nhưng là..... Đều theo như người nói ta không phải a.” Hoài Hương tâm phiền ý loạn, không biết nên như thế nào mới tốt.

“Người cùng ta bái đường là nàng là đủ rồi.” Thừa dịp nàng sững sờ, Nhan Khánh Ngọc thu gọn lại khoảng cách giữa hai người, mặt hai người cách nhau không đến một bàn tay “Hiện tại, chúng ta có thể bắt đầu” (Hà Đoàn: bắt đầu gì a ??? hớ hớ)

“Bắt đầu?” Về mặt nàng toàn là nghi hoặc, tâm lại bối vì hắn tiếp cận mà trở nên khẩn trương. Mặt hắn thật gần, cũng sắp chạm đến mặt nàng, con ngươi xinh đẹp sáng long lanh, như là đem cả người nàng hút vào.

“Đúng vậy, bắt đầu” Cánh tay dài duỗi ra, buông xuống sa trường, đem đôi mắt đầy thỏa mãn không xác định tân nương tử vậy ở giường lớn. “Chúng ta bắt đầu đêm động phòng hoa chúc.

Nàng là ai không quan trọng, hắn sẽ bằng hành động trực tiếp, để cho nàng trở thành thê tử của hắn.

3. Chương 3

“Động phòng?” Hoài Hương thiếu chút nữa để cho nước miếng chính mình sặc chết. “Nhưng là.....”

” Không có thể là.” Nhan Khánh Ngọc trên mặt vẫn là lộ ý cười đầy tao nhã , đôi tay không an phận song chường đã muốn vươn tới trên người nàng, nhanh chóng cởi đi gậy đỡ thềm. Hải lòng nhìn dáng người linh lung dần dần triển lộ ra.

Hoài Hương đầu óc một mảnh hỗn loạn, tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, không biết có nên đẩy ra hấn hay không . Tình huống trở nên tò mò kì quái, nàng rõ ràng không phải tiểu thư a, vì cái gì hấn lại tuyệt không để ý “Chờ..... Chờ một chút!” Đến khi thu hồi thần trí, mới phát hiện trên người chính mình chỉ còn lại một chiếc yếm tahwsm, nàng theo bản năng hai tay che ngực, vội vàng kêu ngừng tay.

“Sao?” Tuấn mục híp lại, phi thường không thích động tác bị đánh gãy.

“Chúng ta..... Chúng ta hình như không nên như vậy.” Nàng xấu hổ đến cả gương mặt đều đỏ như trái táo chín mọng, muốn kéo quần áo qua che lấp chính mình trần trụi, lại phát hiện quần áo toàn bộ đã bị hấn tung ra ngoài sa màn hết rồi. “Ta muốn cho cả hai chúng ta có chung nhận thức .” Nhan Khánh Ngọc thật muốn thở dài, tại sao nàng có thể ngây thơ đến như thế này, sẽ không thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao? “Nàng muốn Mặc tiểu thư đào hôn chuyện sự tích bại lộ sao?”

Thấy nàng lắc đầu, hấn lại tiếp tục nói: “Nếu không muốn. Ta đây cũng không thể một mình ở trong phòng? Nàng chưa từng nghe qua tập tục này sao?”

“Cái tập tục gì ?” Nàng ngây ngốc hỏi.

“Chính là đêm tân hôn nếu không phải một đôi tân lang tân nương cũng nhau vượt qua, tương lai không phải là thê vong thì cũng là phụ tử .” Hấn sắc mặt ngưng trọng đe dọa nàng: “Nàng hy vọng Mặc Nguyên Thiên gặp chuyện không may?”

Nàng lắc đầu thật mạnh “Không muốn.”

“Thì phải là muốn ta chết ?” Hấn lộ ra bộ dáng bi thương .

“Đương nhiên không phải!” Hoài Hương phủ định nhanh hơn. Chỉ sợ hấn hiểu lầm : “Ta không có nghĩ như vậy.”

“Tốt lắm, vậy đêm nay, chúng ta sẽ cùng nhau qua đêm tân hôn.” Đánh nhịp định án, Nhan Khánh Ngọc quyết định vấn đề này không hề thảo luận, cũng không cho nàng mở miệng cơ hội .

Thật sự Hoài Hương vẫn còn rất hoài nghi, nhưng Nhan Khánh Ngọc nắm chắc vào phút nàng vẫn còn ngây ngốc suy nghĩ, vòng ở eo nhỏ của nàng đem nàng hướng trong lòng chính mình , cúi đầu liền che lại môi đỏ mọng non mềm hời không ngớt kia.

“Ngô.....” Hoài Hương trừng lớn mắt, tiếng kinh hô vừa mới thốt ra toàn bộ bị hấn nuốt gọn.

Cái lưỡi hấn linh hoạt câu lỏng cái lưỡi non mềm thơm tho của nàng, bàn tay to đặt tại sau gáy của nàng, kéo sát gương mặt nhỏ nhắn của nàng vào hấn , hấp thu hương vị ngọt ngào của nàng .

Hoài Hương không thể chống cự, toàn thân mềm nhũn để mặc hấn hôn hoàn toàn, không còn chút khí lực, một tiếng yêu kiều truyền đến trong tai nàng , nàng qua hơn nửa ngày mới ý thức được đó là chính nàng vọng lại

Nàng bị hôn đầu văng mắt hoa, hoàn toàn không thể suy nghĩ, thẳng đến khi hấn chấm dứt nụ hôn, đôi môi nóng bỏng của hấn dần chuyển hướng xuống cái cổ trắng mịn mảnh khảnh của nàng, một đường lướt thẳng xuống da thịt tuyết trắng trần trụi bóng loáng của nàng, đầu óc nàng vẫn triệt để hỗn độn hoàn toàn, hoàn toàn không thể suy nghĩ được chuyện gì.

Duy nhất cảm giác được là thân mình dấy lên khô nóng, nàng bất lực khinh ngâm, không rõ đây là vì sao.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mê mang ,dục vọng nam tính của Nhan Khánh Ngọc bị trực tiếp nhất khơi dậy mạnh mẽ. Bàn tay to bắt đầu làm càn thâm nhập sau vào bên trong cái yếm đỏ thẫm, nắm nhẹ lấy bờ ngực mềm mại của nàng, rồi sau đó hơi hơi dùng sức “A.....” Trước ngực bị người cầm nắm như thế, Hoài Hương chỉ cảm thấy một trận tê dại thân mình càng thêm hư nhược, gần như là nằm ở trong lòng hấn .

“Bé con thật mắc cảm.” Ánh mắt của Nhan Khánh Ngọc trầm xuống, trên đôi môi ý cười càng sâu.

“Như vậy liền chịu không nổi rồi, trong chốc lát nữa nên làm sao?”

Bên tai truyền đến tiếng thì thầm giống như sũng nịch lại giống như than nhẹ , Hoài Hương không tự chủ được nhìn phía hấn, bị hấn nhìn chăm chú một cách kì lạ làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng Nhanh chóng dời ngay tầm mắt. “Xấu hổ ?” Thấy nàng phản ứng như thế, Nhan Khánh Ngọc cố ý ở nàng bên tai nói nhỏ, đại chưởng đồng thời chế trụ thắt lưng của nàng , đem nàng xoay một vòng dựa ngửa vào trong lòng của hấn.

“Không có.” Tuy rằng trả lời như vậy , nhưng Hoài Hương ngay cả bên vành tai cũng đã đỏ ửng.

“Không đúng sự thật, nếu thế thì ta có thể tiếp tục nữa sao?” Đôi tay vốn dĩ đã không yên phận, nay lại du di tìm kiếm tiền về phía trước không nhẹ không nặng vuốt ve xoa nắn đôi gò bồng đảo trắng muốt của nàng. Để cho vật mềm mại trong tay hấn biến hình theo sự nhào nặn của hấn, cũng thành công khiến cho nàng yêu kiều.

“À a.....” Nhìn thấy nàng kinh hoảng muốn lấy tay che miệng, hấn lại sớm hơn một bước ở nàng bên tai tà tứ nói.

“Đừng ngừng lại, ta chính là thích nghe thanh âm rên rỉ của nàng ”

Hoài Hương hít mắt lại, gương mặt lúc này đỏ đến mức không thể đỡ hơn. Nhìn hấn lúc này đã thoát luôn cái yếm thắm của nàng, ngón tay thon dài đột nhiên nắm nhẹ nhũ tiem sớm đứng thẳng –“A.....” Rốt cuộc nhẹn không được khê rên thành tiếng, theo hấn xoay tròn ma sát, Hoài Hương nhẹn không được co hai chân lại, cảm giác chính chỗ tư mật của mình dần dần trở nên ẩm ướt, có một loại cảm giác kỳ diệu mà xa lạ từ đáy lòng hiện lên, những nơi bị hấn chạm đến giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy, lan tỏa khắp toàn thân, làm cho nàng xấu hổ đến không biết nên như thế nào cho phải.

Nhìn động tác nàng hồn nhiên mà không hề che dấu , Nhan Khánh Ngọc mỉm cười, bàn tay phải bắt đầu lần theo bụng nàng một đường đi xuống dưới, đi vào vùng cấm bí mật giữa hai chân nàng.

“Làm sao vậy, nơi này không thoải mái sao?” Đại chưởng tiến vào giữa hai chân của nàng , cách một tầng vật liệu may mặc mỏng manh , chạm vào nơi kia không người đến thăm quá ngọt ngào.

“Đừng..... không được.....” Mặt Hoài Hương đỏ lên, thẹn thùng kẹp chặt hai chân, không muốn để cho hấn phát hiện chính mình dị trạng.

“Có thể.” Hấn ôn nhẹ lên đôi má đỏ hồng của nàng, đại chưởng kiên trì tách ra hai chân của nàng , chui vào bên trong tiết khố của nàng Ngón tay vừa mới chạm nhẹ vào, đã dính mật dịch ẩm ướt.

“Quả nhiên ướt nha?” Hấn cúi đầu cười, làm cho nàng càng thêm xấu hổ .

“Không cần..... Không thể.....” Hoài Hương lại một lần nữa kẹp chặt hai chân, lại đưa ngón tay dài của hấn cũng vậy khốn bên trong.

“Đừng ngại, mở chân của nàng ra .” Thanh âm trầm thấp rất là mê hoặc lòng người, cúi đầu ôn nhu dụ dỗ người ngọc đang ở trước thân, hai ngón tay thon dài hấn cũng không an phận chuyển động , đem mật dịch ẩm ướt kia không ngừng khuếch tán, làm cho thân thể run rẩy của nàng dần trầm tĩnh lại.

“A.....” Vô ý thức một thanh âm đứt quãng dật ra, Hoài Hương không tự giác , thông thả mở ra hai chân, để cho hấn có thể bừa bãi ở ở giữa tác loạn “Thoải mái sao?” Ngón tay dài không ngừng gây xích mích nơi mẫn cảm của nàng , linh hoạt tham nhập sâu bên trong đóa hoa vì hấn nỗ lực kia, thu lấy ngọt ngào hoa dịch:“Arm ướt như vậy , nóng như vậy ...”

“Đừng nói...” Hấn tà tứ khiêu khích như vậy , làm cho nàng hoàn toàn chống đỡ không được, chỉ có thể bất lực che mặt.“Người đừng nói.....” “Vì cái gì không nói?” Hấn khê hôn nàng, cao thấp tấn công, đôi mắt hoàn toàn đầy ý cười .

Nàng đáp lại nhiệt tình như vậy Đã làm cho hấn vui vẻ thật sự, đương nhiên là muốn nói. Hay là.....” Nàng không thích?” Hối như vậy đồng thời, ngón tay kia đã đi vào hoa hạch tối mẫn cảm , dùng sức vuốt ve.....“A.....” Nhẹn không được lên tiếng rên rỉ. Hai tay Hoài Hương vô lực nắm chặt chân hấn, mềm nhũn mặc cho hấn dẫn dắt.

“Thích không?” Hấn hỏi lại.

Hoài Hương đỏ mặt, cúi đầu muốn tự gương đứng dậy.

“Nói a. Ta đang đợi đây.” Nhan Khánh Ngọc không giận bức bách hỏi, trên tay cũng không nhàn rồi, tận tình dùng ngón tay dài kia của hấn để tại nơi của nàng đang động tình kia, giữa đóa hao ướt át tận lực trêu đùa, nghe nàng điên cuồng không khống chế được âm thanh rên rỉ đầy mị hoặc, làm cho dục vọng hấn tăng tới tâng cao nhất, nhưng vẫn là kiên trì muốn nghe được câu trả lời của nàng. Động tác ngón tay càng thêm cuồng dã, hấn nhếch lên một chút tà cười, “Thoải mái sao?”

Hoài Hương hồng mắt.

“Chán ghét nhất nhất, thật chán ghét.....” Thân mình bị hấn khiêu khích không còn là chính mình, từ dưới hoa kính truyền đến một cổ khát vọng xa lạ, làm cho nàng khó nhịn rên lên từng tiếng yếu ớt, vừa tức vừa thẹn ngượng đầu lên tức giận.

“Nói dối.” Nhan Khánh Ngọc cười mắng: “Không thành thực như vậy, ta nên phạt nàng đây như thế nào?”

Nói xong lời này, ngón tay dài như được tiếp thêm sức, dính đầy mật dịch ngọt ngào của nàng, nhanh chóng xâm nhập sâu vào bên trong.

“Ách a.....” Hoài Hương hơi hơi run run, vô lực than thở tựa vào trước ngực hấn, thân mình xinh đẹp bị che kín bởi một lớp mồ hôi, tất cả đều là bởi vì hấn.

“Thật nhỏ, thật ấm.....” Ngón tay của hấn ra sức triển miên bên trong hoa kính, Nhan Khánh Ngọc mê muội hôn môi của nàng, ngón tay thô ráp tới tới lui lui ra vào, mỗi một lần đều mang ra càng nhiều mật dịch. Cũng chọc nàng không ngừng nỉ non kích tình, đem nàng trêu chọc đến mức tận cùng.

“Không cần..... Ngừng..... A a.....” Cảm giác hấn cố ý trêu chọc. Sớm động tình Hoài Hương làm sao còn có thể nhẫn nại, cuối cùng hồng mắt khê nắc thành tiếng.

“Ngoan oa, nàng thật khó.” Nhan Khánh Ngọc cười vẽ chân thật ngây thơ của nàng, không thích nhìn nàng khóc. Một tay không ngừng xoa bóp bộ ngực nàng non mềm, thỉnh thoảng xoa nắn nhũ tiêm đã sớm đứng thẳng, một tay kia lại không ngừng miết nhẹ hoa hạc đã sớm sưng ửng đỏ. Yêu cầu nàng trực tiếp nhất phóng thích.

“A a.....” Cao thấp hai nơi gặp giáp công. Làm cho Hoài Hương hoàn toàn cuồng loạn. Nàng hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì nữa, chỉ có thể mặc cho bản năng thân thể phản ứng, đồng thời cảm nhận được một cổ áp lực trước nay chưa có bắt đầu ở giữa hai chân nàng hội tụ, rồi sau đó theo hấn thành thạo trêu đùa không ngừng tăng vọt, bay lên, rồi sau đó trong khoảnh khắc cao nhất của nàng bỗng chốc vỡ tung lan ra thành từng mảnh nhỏ truyền đi khắp cơ thể.

Đó là loại khoái cảm mãnh liệt không thể nói bằng lời. Hoài Hương không dám tin chừng lớn mắt rên tỉ nỉ non, thân mình không tự chủ được kịch liệt run run.

“A.....”

“Ta thực sự vô cùng thích nhìn bộ dáng này của nàng.” Nhan Khánh Ngọc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt diễm sau cao trào quá, mê muội nói nhỏ.

“Nàng thật đẹp như thế bảo ta làm sao có thể nhẫn được đây?”

Hoài Hương không hiểu lắm lời hấn nói, chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, vốn dĩ tiết khô cùng yếm thấm đã bị hấn thoát sạch sẽ, mà thân hình hấn vốn đang quấn chặt lấy nàng thì đã bước hấn xuống giường.

“Ngươi.....” Hoài Hương khó hiểu tròn mắt, đã thấy hấn thoát ra y bào, lộ ra bộ ngực cường tráng.

“A!” Nàng kêu sợ hãi

Vội vàng di chuyển ánh mắt ánh mắt, làm cho Nhan Khánh Ngọc một trận cười nhẹ.

“Chưa thấy qua thân mình nam nhân sao? Ta có nên cao hứng.” Dem quần áo toàn bộ bỏ lại phía sau, bàn tay to lớn của hấn nhẹ mà kiên định nắm nhẹ gương mặt của nàng, trêu ghẹo nói: “Nam nhân khác không cho nàng xem, nhưng phu quân nhà mình thì có thể.”

Phu quân? Hoài Hương còn không kịp phản ứng; Liền bị cảnh sắc trước mắt làm rung động ngây ngốc.

Đây là thân thể nam nhân sao? Nàng ngây ngốc thẳng nhìn chăm chăm, dời không ra tầm mắt. Thân thể kia tràn ngập đường cong mạnh mẽ Cùng nữ tử mềm mại khác nhau rất lớn. Ánh mắt đi xuống, rồi sau đó giật mình .

Trời ạ đó là cái gì “Xem ra, nàng thực vừa lòng điều nàng thấy .” Ý của hắn chính là muốn trêu ghẹo nàng thêm một chút nữa, nhưng thân thể trần trụi mềm mại của nàng thật sự quá mức mê người Nhan Khánh Ngọc đành phải đánh mất ý niệm trong đầu, cúi người nằm áp lên nàng.

“Người...” Trên người truyền đến sức nặng làm cho Hoài Hương thu hồn trở về , tuôn ra hơi thở hỗn hển.

“Ta làm sao vậy?” Nhan Khánh Ngọc thú vị hôn nàng một ngụm Hắn rất thích nhìn thấy dáng vẻ giật mình và ngượng ngùng của nàng.

“Vì cái gì.....” Hoài Hương ngượng ngáp, trực giác trong lòng biết đó là một vấn đề ngốc nghếch, nhưng nàng là thật không hiểu a.“Người tại sao muốn đè nặng ta?”

Nhan Khánh Ngọc cười khê.“Nàng muốn đè nặng ta sao? Vậy cũng biết, nhưng mà tư thế lần này của chúng ta tạm thời như thế này là tốt rồi.” Trong miệng nói chuyện, bàn tay lại lần nữa lần dò tìm kiếm xuống chỗ tư mật của nàng, dễ dàng liền làm cho nàng quên mấy vấn đề này, lại mê mang yêu kiều.

“Ngoan Hương Nhi.” Hắn cúi đầu ca ngợi, dục vọng nóng rực thay thế vị trí những ngón tay, nhẹ nhàng đặt ở hoa huyết tràn ngập mật dịch của nàng .

Nhẹ nhàng nhột nhột dò hỏi, làm cho thân thể mềm mại của nàng run nhè nhẹ, gắt gao bám chặt ở vai hắn, Hoài Hương như là mơ hồ hiểu được tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, thân là nữ tử e lệ làm cho thanh âm nàng liên tiếp phát run .

“Người.....”

“Sao?” Nhan Khánh Ngọc nhẹ trả lời, đem kiên đỉnh chính mình luac này đã ẩm ướt mật dịch, không ngừng ở hoa huyết của nàng trượt nhẹ dò hỏi, thấy nàng khó nhịn nhú mày, hắn cười khê,“Muốn ta sao?”

“A.....” Hoài Hương ngửa đầu, cảm giác một cỗ áp lực tạo ra từ chính tiểu huyết của mình , lại rất nhanh rút khỏi, làm cho nàng càng khó chịu. Bên trong hoa kính có một cảm giác trống rỗng vô vị muốn được lấp đầy, nhưng nàng lại không hiểu như thế là ý gì.

“Không nói?” Nhan Khánh Ngọc cố ý xấu xa nhấn thêm mấy cái Dưới hạ thân lại xâm nhập nhẹ thêm một chút, nhưng mỗi một cũng không xâm nhập, biết rõ như vậy sẽ làm nàng càng khát vọng Nhưng hắn chính là muốn nhìn thấy bộ dáng yêu kiều hoàn toàn động tình của nàng.

“Nàng thực mê người, Hương Nhi.” Hắn cười tán thưởng.“Nhỏ như vậy, chặt như vậy , lại ẩm ướt.....”

Lại một lần nữa tiến vào, lại rất nhanh rời khỏi.

“Không cần.....” Nhịn không được hắn đùa như vậy . Hoài Hương lại dật ra tiếng nắc khê .“Ngừng lại..... Cầu người.....”

“Cầu ta cái gì đây? Hương Nhi của ta .” Trên gương mặt tuần tú hiện lên nét đắc ý tươi cười, hắn nhịn không được hôn nhẹ lên thân thể ngọc ngà dưới thân .“Muốn ta sao?”

“Ngô.....” Hoài Hương nhú mày, cả người buộc chặt chờ sự đau đớn đi qua.

“Ngoan, ráng chịu một chút.” Đôi môi ấm nóng của hắn hôn lên khắp gương mặt nhỏ của nàng, cúi đầu nỉ non.

“Đau.....” Hắn ngọt ngào như thế, làm cho bản tính thích làm nũng của Hoài Hương phát ra Nũng nịu than đau.

“Lập tức tốt hơn.” Nàng đau, hắn cũng không chịu nổi. Lửa nóng dục vọng của hắn đang chôn sâu ở trong cơ thể nàng không dám vọng động, nhưng nàng vừa ẩm ướt chặt hẹp, mềm mại bao phủ hắn, cảm giác mất hồn như thế, làm cho trên trán hắn xuất hiện từng đợt mồ hôi lạnh, nhẫn nhịn thực vất vả.

“Gạt người.....” Nàng phe phẩy đầu, bộ dáng đáng thương vô cùng làm cho người ta tâm động, nhưng cũng làm cho người ta càng muốn khi dễ nàng “Hừ, chúng ta thử xem.” Nhan Khánh Ngọc không muốn tra tấn hai người như vậy , đại chưởng lại sờ nắn bầu ngực tròn, lại lần nữa dẫn dắt nàng thoát ra sự đau đớn mà trở nên nhiệt tình.‘Như vậy như thế nào?’

“Ân a.....” Lực chú ý của Hoài Hương quả nhiên bị dời đi .

Nghe thấy tiếng nỉ non yêu kiều của nàng lại vang lên một lần nữa,Nhan Khánh Ngọc hô hấp cũng dày đặc theo , yên lặng ở trong cơ thể nàng trở nên càng cứng rắn to lớn hơn lên.

“A..... Người.....” Hoài Hương cảm giác được biến hóa này , hoa kính cũng không tự chủ co rút nhanh một hồi, như muốn cắn nát phần thân của hắn càng chặt hơn.

Nhan Khánh Ngọc cắn răng một cái, rốt cuộc nhịn không được đem kiên nhẫn hoàn toàn rút ra, lại một lần nữa xâm nhập thật sâu vào bên trong hoa kính mềm mại mất hồn kia.

“A.....” Va chạm này , làm cho Hoài Hương rên rỉ rốt cuộc không thể ngừng được.

Nhan Khánh Ngọc liếm hôn nụ hoa trước ngực nàng , một lần lại một lần ra vào hoa kính mê người của nàng, hưởng thụ khoái cảm bị bó chặt bên trong sự mềm mại không tưởng kia.

Khoái cảm xa lạ mà kinh người làm cho cả người làm cho Hoài Hương đều kinh sợ , nàng bất lực nắm chặt lấy cánh tay của hắn, không ngừng vận vẹo,rốt cuộc không thể nói chuyện. Thì ra đây là chuyện của nam và nữ, nàng rên rỉ nỉ non kích tình, đó chính là sự ủng hộ lớn nhất của Nhan KHánh Ngọc, , hắn vong tình qua lại thăng lưng thâm nhập thật sâu, đem chính mình tặng tất cả vào bên trong cơ thể của nàng, lại mang ra càng nhiều mật dịch.

Rất nhanh , sự ẩm ướt bên trong tuôn trào dưới sự dẫn dắt điêu luyện của hắn, thậm chí dính ướt cả đùi của hắn, đó là chứng minh tốt nhất cho sự khoái cảm tốt độ của nàng.

“Hương Nhi, Hương Nhi của ta ” Đôi mắt hắn giờ đây bùng cháy một ngọn lửa mãnh liệt, đứng thẳng nửa người trên, sửa lại quỳ gối trước người nàng, để cho hai chân trắng mịn của nàng vòng qua thắt lưng của hắn. Tư thế này làm cho hắn có thể thấy tất cả biểu tình của nàng

“A...” Thân mình bị bị đâm cho trước sau lay động, trước ngực đôi gò ngực cũng đi theo cao thấp chóp lên, hình thành hoa mắt nhũ ba, như là đang mời gọi người một phen nắm giữ.

Nhan Khánh NGọc vừa làm. Trong mắt hắn là dáng vẻ mãnh mai yêu kiều của nàng, bên tai là tiếng nỉ non ngậm nga động tình mị hoặc của nàng , làm cho hắn mê thần hồn điên đảo.

“Nàng thật đẹp.” Đại chưởng dùng sức vuốt ve non mềm trong đó , động tác dưới thân cũng không chậm lại, tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh, lực va đập càng ngày càng mãnh liệt.

Hoài Hương chỉ cảm thấy một trận lại một trận khoái cảm đánh úp lại, làm cho nàng choáng váng không thôi, từ hoa kính truyền đến từng đợt co rút nhanh , hơn nữa dưới sự ma sát một lần lại một lần va chạm cực nóng mà buộc chặt, làm cho nàng cơ hồ muốn thừa nhận không được.

Biết nàng sắp đạt tới cực vọng cao nhất Động tác của Nhan Khánh Ngọc lại càng thêm điên cuồng Không hề kiềm chế đem cực vọng một hồi lại một hồi đưa vào trong cơ thể nàng .

“A nhất nhất” Một trận khoái cảm kinh thiên theo động tác hắn ở trong cơ thể nàng bùng nổ, lan tỏa khắp tứ chi của nàng,làm cho nàng chỉ có thể run run thân mình kích cuồng heta lên, hoa kính không ngừng co rút co rút lại, gắt gao bao chặt lấy phần thân cực nóng của hắn.

Một trận co giật từ bên trong hoa kính của nàng truyền đến,làm cho gương mặt tuần tú của Nhan Khánh Ngọc buộc chặt, sau một trận mãnh liệt chạy nước rút cuối cùng trong cơ thể nàng., tuôn ra một tiếng gầm nhẹ, một trận nhiệt lưu bắn nhanh vào chỗ sâu nhất bên trong cơ thể nàng.

Hoài Hương cũng đồng thời thét lên, sau đó lại hôn mê , bị nhấn chìm vào từng trận khoái cảm. Ánh nến hỉ chúc vẫn sáng, trong phòng tân lang tân nương đã qua một đêm động phòng danh phù kỳ thực.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra Hoài Hương trước tiên, thậm chí nghĩ không ra chính mình đang ở nơi nào.

Nàng ngồi xuống nhìn xung quanh, đều là bài trí xa lạ , nàng tại sao lại ở nơi này? “Tĩnh?”

Thanh âm trầm thấp gần gũi đến không thể tin được, Hoài Hương đồng thời đang cười “Oanh” một tiếng đỏ lên , cũng đã nhớ lại tất cả mọi chuyện, nhất là đêm qua lửa nóng triền miên. Thật cẩn thận kéo cao áo ngủ bằng gấm che lấp chính mình trần trụi, Hoài Hương trong lúc nhất thời thiếu hẳn dũng khí quay đầu lại.

Tuy rằng trong đầu nàng có thể nhìn thấy rõ ràng nụ cười nhẹ trên môi của hắn, cùng với đôi mắt đen như mực hiểu rõ lòng người , nhưng nàng hiện tại thật sự thực sợ hãi nhìn đến hắn!

Nàng rõ ràng không phải là tiểu thư, vì cái gì đêm qua còn... Hắn còn đối với nàng như vậy , mà chính mình cũng cứ nhiên không có cự tuyệt, cứ để mặc hắn làm càn.

“Làm sao vậy?” Thanh âm trầm ấm mang theo chút lười biếng, cánh tay mạnh mẽ nắm ở thắt lưng của nàng , đem nàng kéo trở về trong lòng hắn, hai thân thể trần trụi kề sát vào nhau.

Thân thể mềm mại trong lòng vô cùng cứng ngắc. Làm cho hắn nhìn không được bật cười, hiểu được là chuyện gì xảy ra.

“Đã là vợ chồng, còn xấu hổ à?” Hơi thở vô cùng thân thiết phả vào sau gáy của nàng ấm áp, giữa hai người không một khe hở nhỏ. “Ta.....” Thanh âm vốn dĩ mềm mại ngọt ngào, nhưng vì trận kích tình rên rỉ tới đêm qua mà trở nên khàn khàn, làm cho chính nàng hoảng sợ.

“Sao?” Nhan Khánh Ngọc đem thân thể mềm mại trong lòng xoay ngược lại, để cho nàng đối mặt chính mình. “Làm sao vậy?”

Không hề chuẩn bị tâm lý chống lại nụ cười của hắn, Hoài Hương lại nhanh chóng cúi đầu, không biết nên làm cái gì bây giờ. “Hương Nhi của ta , ta thực sự yêu nét thẹn thùng này của nàng, nhưng mà những người đang đợi ở ngoài cửa, chỉ sợ chờ thật lâu.” Nhan Khánh Ngọc trong thanh âm tràn đầy tiếc hận, khẽ vuốt tấm lưng mượt mà bóng láng của nàng, nỉ non nói lên sự tiếc nuối.

Hai người không hề có khoảng cách, hắn lại ôm nàng sát như vậy, dục vọng nam tính của hắn đã sớm thức tỉnh, chính là nhìn xem sắc trời, chỉ sợ nếu không xuất hiện, ngoài cửa những người đó sẽ gấp điên rồi.

Hơn nữa tiểu tân nương của hắn da mặt lại mỏng như vậy , khẳng định chịu không nổi ánh mắt ái muội của hạ nhân, vẫn là quên đi.

“Ngoài cửa?” Hoài Hương ngần ra, thông minh tài trí đột nhiên toàn bộ trở lại trên người nàng. “Nguy rồi, hiện tại giờ nào ? Ta ngủ quá muộn”

Thấy nàng giống như con thỏ nhảy nhồm lên, Nhan Khánh Ngọc vội vàng giữ chặt nàng, không quên lấy áo ngủ bằng gấm bao lấy thân hình mê người kia.

“Đừng nóng vội, còn sớm ” Hắn an ủi nói.

“Nhưng là, không phải nên hướng lão gia, phu nhân phụng trà?” Tiếng càng lúc càng nhỏ, đầu nàng cúi gục xuống không dám ngẩng lên. “Nhưng ta không phải là tiểu thư.....” Vấn đề đã trở lại một lần nữa.

“Nàng nên sửa miệng gọi cha, nương.” Nhan Khánh Ngọc để cho nàng ở trên giường ngồi vững vàng, sau đó tự xuống giường thay quần áo.

“Ta?” Hoài Hương trừng lớn mắt, cha mẹ? Nhưng nàng không phải tiểu thư à “Ta làm sao có thể!”

“Đương nhiên có thể.” Nhan Khánh Ngọc liếc nàng ánh mắt trách cứ. “Nàng đã là thê tử của ta , không lẽ hiện tại muốn đổi ý?”

Cho dù muốn cũng không còn kịp rồi đi, vết máu trên giường là chứng minh tốt nhất .

“Tiểu thư mới là thê tử của ngươi.” Hoài Hương không chút nghĩ ngợi trả lời. Đưa tới ánh nhìn nghiêm khắc của hắn.

Kỳ quái, tính tình hắn không phải tốt lắm sao? Tại sao lại có ánh mắt đáng sợ như vậy “Hương Nhi.” Tuy rằng thực sự không muốn lại tiếp tục thảo luận về vấn đề này thêm nữa, nhưng vạn nhất trước khi hắn nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt nhất, hôm nay nha đầu này thật sự lộ ra dấu vết, sự tình khẳng định thực khó

giải quyết. Cho nên hấn đã quyết định, nhất định phải dạy dỗ nàng một phen “Chúng ta ngày hôm qua đã nói qua, nàng không muốn chuyện Mạc Nguyên Thiển đào hôn bị bại lộ. Ta cũng không muốn làm một người chồng bị ruồng bỏ, cho nên từ giờ trở đi, người chính là “Mạc Nguyên Thiển” trong mắt người khác, hiểu không?”

“Trong mắt người khác?” Hoài Hương rất nhanh chóng nắm bắt được vấn đề này, ý là bao gồm cả hấn sao “Đúng, trong mắt người khác.” Nhan Khánh Ngọc lại khôi phục diện mạo ôn hòa, cười nhẹ điểm nhẹ lên chóp mũi của nàng. “Ồ trước mặt ta, nàng cũng chỉ là thê tử của ta, Hương Nhi của ta, đơn giản như vậy.”

Hấn nói nhẹ nhàng đơn giản như thế, làm cho Hoài Hương cũng lộ ra tươi cười. Không biết vì sao, nghe hấn nói như vậy, khiến cho nàng thật vui vẻ, có loại cảm giác bị nhận định.

Cứ như vậy, nàng thay thế Mạc Nguyên Thiển, trở thành tướng gia phu nhân.

4. Chương 4

Làm cái thiên kim tiểu thư là làm như thế nào? Đối với Hoài Hương mà nói, thật sự không khó.

Bởi vì từ khi bắt đầu có nhận thức. Nàng chính là Mạc phủ “Mạc gia” tiểu thư. Bởi vì Mạc Nguyên Thiển hiếu động thích náo nhiệt, so với các khuê nữ nên học nữ hồng thi thư, võ công đối với nàng có lực hấp dẫn lớn hơn, cho nên mỗi khi lão gia thỉnh lão sư đến quý phủ, cuối cùng đều là từ nàng ra mặt giả làm tiểu thư, ngoan ngoãn ở trong phòng đi học, mà tiểu thư Mạc Nguyên Thiển thực sự lại tìm cơ hội mà chuồn êm, đi tìm các hộ vệ trong phủ nghe chuyện về giang hồ, thậm chí còn đi bái sư phụ của thiếu gia học võ.

Chính vì vậy, bây giờ khi nàng lại giả làm Mạc Nguyên Thiển tiểu thư, cho nên đối với tình trạng hiện tại của nàng không phải là quá khó khăn.

Cho nên nàng đi theo Nhan Khánh Ngọc xuất hiện ở đại sảnh, hướng các trưởng bối thỉnh an phụng trà, các thành viên trong Nhan phủ nhận thức nàng, không có bất luận kẻ nào hoài nghi thân thế của nàng, mọi người đều nghĩ nàng chính là “Mạc Nguyên Thiển”.

Trời sanh tính không biết nói dối, mỗi lần nghe thấy có người gọi nàng “Nguyên Thiển”, luôn nhịn không được chột dạ, may mắn có Nhan Khánh Ngọc ở một bên luôn dùng ánh mắt trấn an nàng, mới làm cho nàng cảm thấy yên tâm hơn, có lẽ là bởi vì Nhan Khánh Ngọc biết được thân phận thật sự của nàng, hoặc là bởi vì hấn là người duy nhất trong Nhan phủ mà nàng tin tưởng, chỉ cần có Nhan Khánh Ngọc ở bên cạnh nàng, lá gan của nàng cũng lớn lên không ít, khi nói chuyện với người khác cũng sẽ trấn định hơn, sẽ không nghĩ bị người ta nghi ngờ mà vạch trần.

Nàng tựa như chim non vừa mới nở, y lại vào kẻ mà nàng nhìn thấy đầu tiên là hấn.

Mấy ngày sau cứ như vậy bình yên mà trôi qua, nhưng hôm nay khi Hoài Hương tỉnh lại, lại phát hiện không thấy hấn đâu cả.

Nàng sợ hãi muốn đi hỏi xem hấn ở đâu, lại không biết có thể hỏi ai cho đúng, hơn nữa cũng sợ chính mình hỏi nhiều ngược lại lại lộ ra sơ hở, bởi vậy nàng chỉ có thể lo lắng chờ đợi hấn xuất hiện.

Từ buổi sáng đợi cho đến buổi chiều, Nhan Khánh Ngọc lại vẫn không xuất hiện.

Hoài Hương một mình đi đến ao nhỏ ở phía sau Ân Ngọc Lâu, trong lòng càng ngày càng bất an, đồng thời lại hiện lên cảm giác cô độc một mình một người bị thương, ẩn nhẫn giấu đi cảm xúc trong lòng, nàng thần nhiên cho tì nữ hầu hạ bên người lui xuống, thứ nhất là không có thói quen có người ở một bên, ngoài ra là tâm tình hiện tại của nàng, nàng rất sợ chính mình không khống chế được lại lên tiếng khóc lớn, làm cho tỳ nữ thấy, vạn nhất truyền ra ngoài có thể gây ra phiền toái.

Đợi người bên cạnh rời đi, nàng ngồi vào bên cạnh ao, hai mắt xuất thần nhìn chăm chăm thủy diện, trong lòng lại nhin không được tưởng niệm về cuộc sống trước đây.

Không biết tiểu thư hiện tại có khoẻ không? Hai người luôn liền như hình với bóng, chưa từng có tách ra quá lâu, làm cho nàng thực không quen. Hơn nữa tiểu thư nàng kia cá tính rất mạnh mẽ nghĩ gì là nhất định làm cho bằng được, không biết có phải hay không lại dần thân vào phiền toái ,thực làm cho nàng khó có thể yên tâm.

Theo bản năng đưa tay xuống nước trong hồ, lại bị làn nước kia làm cho nàng đông lạnh tay lại. Nàng ngẩn ra, thế này mới nhớ đến hiện nay mình đang ở kinh thành Thiên bắc . Không phải bốn mùa xuân như Cẩm Tú thành.

Trong lúc nhất thời, hoàn cảnh lạ lẫm hơn nữa lại một mình lẻ loi tịch mịch, làm cho hốc mắt Hoài Hương đỏ lên, nàng cố gắng nhin xuống, không muốn rơi lệ, nhưng là nhất nhất nàng thật nhớ tiểu thư..... Thật nhớ Thiên Hạm..... Thật nhớ Nhạc Nhạn, thật nhớ mọi người trong phủ.

Nàng từ nhỏ đã được đưa vào ở Mạc phủ, chưa bao giờ rời đi đâu quá xa, cho dù là ra phủ, cũng luôn ở bên người tiểu thư, chưa bao giờ giống như bây giờ, một mình một người, bị nhốt ở một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, lại còn ở trong một thân phận khác, nàng thật sự rất sợ sẽ bị phát hiện “Tại sao lại một mình ở chỗ này?”

Một thanh âm ôn hoà quen thuộc từ phía sau nàng truyền đến, đầu tiên vô cùng kinh ngạc, liền thấy một thân y bào màu tím nhạt Nhan Khánh Ngọc đang mỉm cười nhìn nàng“ Tỳ nữ của nàng đâu? Tại sao lại không ở bên cạnh –” Vừa lên tiếng, tươi cười phút chốc biến mất, Nhan Khánh Ngọc lẳng lặng nhìn nàng, thân mình cao lớn ở trước mặt nàng ngồi xổm xuống, bàn tay ôn nhu hướng về phía nàng “Làm sao vậy? Tại sao lại khóc?” Lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống của nàng, tiếng nói ôn nhu như ngọc so với thường ngày càng thêm mềm nhẹ, dường như sợ làm nàng sợ.

“Ta.....” Hoài Hương mới nói một chữ, liền ngừng miệng, sợ làm người trước mắt trở nên giận dữ. “Nói cho ta, có phải có ai khi dễ nàng hay không ?” Đại chưởng đem nàng kéo vào trong lòng mình , tư thế kia thật cẩn thận như là đối với bảo bối trân quý nhất.

Hoài Hương tự nhiên tiến sát vào lòng hấn bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo bào của hấn, ngẩng đầu nhìn hấn cái miệng ỷ khuất mấp máy, nước mắt chảy xuống càng nhiều .

Sự bình tĩnh của hấn, mặt nam nhân như một núi băng không bao giờ thay đổi , sắc mặt khê biến .

“Rốt cuộc sao lại thế này, nàng trước đừng khóc .” Từ nhỏ đã được coi là thần đồng, cho tới nay cũng không có vấn đề nào làm khó được Nhan Khánh Ngọc, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hấn nóng vội không biết làm sao.

Hấn bắt quá chỉ đi ra ngoài nửa ngày, tại sao khi trở về lại thấy nàng khóc sụt sùi như vậy? Hơn nữa ánh mắt của nàng dường như đang thăm oán hấn, nhưng là hấn tuyệt không biết chính mình đã làm gì có lỗi với nàng a “Chàng.....” Tiếng nói ngọt ngào vì khóc mà trở nên khàn khàn, nàng nâng ánh mắt lên án, ỷ khuất vô cùng.“Chàng đi nơi nào ? Ta tìm khắp nơi không thấy chàng.....”

Tuần mâu lộ ra ngạc nhiên. Thì ra là vì như vậy.

“Hoàng Thượng sáng sớm cấp triệu ta vào cung nghị sự, ta thấy nàng còn đang ngủ, nên không muốn đánh thức nàng.”

Hấn thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn nàng dần dần ngừng khóc “Nàng có việc tìm ta?”

Hoài Hương lắc đầu, theo bản năng thân mình lại càng chui sâu vào trong lòng hấn, bàn tay nhỏ bé vuốt lấy y bào của hấn.

“Tìm không thấy chàng. Ta một mình rất sợ thôi!” Nói xong , nước mắt lại rớt đi ra.“ Người nơi này ta không biết ai, hơn nữa mọi người đều đã cho ta là tiểu thư. Ta sợ bị phát hiện ra là không phải, chàng không ở bên cạnh ta nên ta không biết làm sao bây giờ.....”

Nàng khóc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, nắm chặt lấy hấn không chịu buông tay, như là sợ bỏ tay ra hấn sẽ chạy mất. Mà nàng cả người tản mát ra hơi thở “Không có chàng không được” , làm cho tâm tính nam

nhân của Nhan Khánh Ngọc chưa bao giờ được thoả mãn như vậy.

Hắn vẫn luôn chán ghét đối với sự nhờ vả của mọi người, đừng nghĩ đến chuyện không làm gì mà muốn nhờ vả hắn, nhưng đối mặt với sự ỷ lại toàn tâm toàn ý của nàng, thế nhưng hắn không có nửa điểm chán ghét, ngược lại lại cảm thấy đau lòng không thôi, muốn hảo hảo an ủi nàng, hơn nữa còn muốn đối nàng hứa hẹn ưng thuận.

Điều này nằm ngoài ý muốn của hắn , cũng không làm cho hắn bài xích.

“Đừng khóc .” Hắn một phen ôm chặt lấy nàng, khuôn mặt tuần tú vô cùng thân thiết cọ xát vào hai gò má vì khóc mà đỏ bừng của nàng .“Ta không phải đã trở lại rồi sao? Không có việc gì .”

“Nhưng là.....” Nàng vẫn khóc thút thít nỉ non, giống như tiểu cô nương lạc đường.“Thiếp một mình không biết nên làm cái gì bây giờ..... Thiếp muốn về nhà, thiếp nhớ tiểu thư.....”

“Ngoan.” Hắn hôn nhẹ nàng,giọng điệu ôn nhu trấn an.“Ta đã đáp ứng sẽ lo ổn thoả mọi việc ?Nhưng là nàng phải đáp ứng ta, nếu ta không ở trong phủ, nàng sẽ ngoan ngoãn ở trong phủ. Còn có, nàng đã gả cho ta, cho nên nơi này chính là nhà của nàng.” Thanh âm của hắn tuy rằng ôn hoà, lại mang theo bá đạo không cho phép cãi lại “Đừng bao giờ nói muốn về nhà như vậy nữa.”

Hoài Hương ngăn ra, nhưng nước mắt đã ngừng lại.

“Nhưng là, chúng ta cũng không phải thật sự.....” Trước ánh mắt chăm chú của hắn, thanh âm của Hoài Hương cũng rất phối hợp liên biến mất, không tiếp tục nói ra lời mà hắn không thích nghe nữa.

Nhan Khánh Ngọc thu hồi tầm mắt sắc bén, đổi thành biểu tình bất đắc dĩ. Tại sao mà nàng vẫn không hiểu? Hàng đêm nàng cũng đều nằm ở trong lòng hắn , còn có cái gì thiệt hay giả.

“Hương Nhi.” Hắn thấp giọng gọi, quyết định hảo hảo cùng nàng nói một lần.“Mặc kệ nàng là Mạc Nguyên Thiển hay là Hoài Hương, người ta lấy về chính là nàng, đã hiểu chưa?”

Hoài Hương nhìn bộ dáng thật sự nghiêm túc của hắn, ngơ ngác gật gật đầu, rồi sau đó mới giật mình hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Phải không? Là như thế này sao? Hắn tuyệt không để ý nàng không phải Mạc Nguyên Thiển sao “Nhưng là.....” Nàng chỉ là một tỷ nữ thôi.

“Không có gì nhưng là.” thuận theo ý muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia,đánh gãy lời nói của nàng, không muốn làm cho nàng phiền não.“Ngay cả chuyện của Mạc Nguyên Thiển nàng cũng không cần lo, nàng không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết .”

Hoài Hương lẳng lặng nhìn hắn, khó khăn lắm mới hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, thân mình cảm thấy lẳng lẳng , cảm giác giống như chính mình đang ở trong mộng.

Nếu như vậy..... Nàng là thê tử của hắn, không phải đại gả , cũng không phải giả mạo , là thê tử thật sự “Sao lại nhìn ta như vậy?” Nhan Khánh Ngọc mỉm cười nhìn bộ dáng chuyên chú của nàng, thật cao hứng khi cuối cùng nàng cũng ngừng khóc.“Có chuyện hỏi ta?”

“Không có.” Nàng lắc đầu, hướng hắn cười.“Chính là cảm thấy, chàng đối với thiếp thật tốt.” Săn sóc ôn nhu như vậy, lại không chê nàng.

“Nha đầu ngốc, không phải ai cũng như vậy đâu.” Nhan Khánh Ngọc mê muội nhìn lúm đồng tiền ngọt ngào của nàng , nhin không được đem nàng ôm càng chặt.“Hiện tại. Chúng ta trở về phòng đi.”

Vẫn đang là thời điểm tân hôn, bọn họ xác thực không nên ở bên ngoài nói mát.

Bị hắn bế bổng lên Hoài Hương kinh hô một tiếng , sau đó khanh khách nở nụ cười.

Nhưng mà chờ trở lại trong phòng, nàng liền cười không nổi .

Hồng trường hạ xuống, mới náo nhiệt a.

Ngày kế tiếp, Nhan Khánh Ngọc cho dù trong lòng muốn ở lại trong phủ bồi thê tử mới cưới, cũng không có cách buông xuống chính sự, chỉ vừa sớm đã vào trong cung. Hoàng triều quốc khánh đại điển sắp đến,

năm nay là ngày mừng Thánh Thượng tại vị ba mươi năm, lại long trọng, toàn bộ trong triều đều đã xôn xao vạn phần tinh thần chuẩn bị.

Nhan Khánh Ngọc thân là Tể tướng, nên có trách nhiệm chủ trì, lại càng đừng nói đến đại điển năm nay phụ trách toàn bộ là do Thất hoàng tử Phạm Trung Vũ chính là bạn tốt nhất của hắn, muốn tránh đều trốn không thoát.

“Nhìn vẻ mặt người đường làm quan rộng mở, nói vậy lần này kết hôn thật sự vừa lòng.” Thất hoàng tử Phạm Trung Vũ tà ngắc đối với nam tử phía trước liếc mắt một cái, trong lời nói rõ ràng có ý đùa cợt. “Nhớ ngày đó không biết là ai, lòng còn tràn đầy vẻ không phục, chỉ kém không đi cầu ta hướng phụ hoàng hạ lệnh từ hôn.”

Nhan Khánh Ngọc vẫn là chiêu bài ôn hoà tươi cười, không có trả lời.

Lúc trước cha mẹ tác thành đính ước việc hôn nhân này. Hắn thật là cực lực phản đối. Cũng từng muốn nhờ Hoàng Thượng xuống tay, làm cho cha mẹ biết khó mà lui. Chính là không nghĩ tới Hoàng Thượng lại đi trước hắn một bước đưa ra điều kiện với hắn, lựa chọn cưới công chúa hay Thiên kim Mạc Phủ, hắn không chút nghĩ ngợi chọn luôn người sau, công chúa..... Nhớ tới cô công chúa kia được hoàng thượng sủng ái: Tính tình kiêu căng thật là không thể chịu đựng được.

Lúc này lại nhớ đến ái thiếp của hắn, Hoài Hương tuy rằng hơi ngại ngùng, gây thẹn nhất gan, hơi một chút là rơi lệ, nhưng là bộ dáng kia mảnh mai kiều nhược, làm cho người ta nhìn đau lòng lại thương tiếc, thậm chí đem nàng hảo hảo nhét vào trong lòng, hảo hảo bảo hộ nàng.

Cái tính chất đặc biệt này, người công chúa nào cũng đều không có.

“Này, hồi hồn!” Phạm Trung Vũ liếc cái xem thường, thật sự là ngoài ý muốn bạn tốt cư nhiên đang lúc bàn chuyện lại xuất thần. “Vị tân thiếp tử kia của người đến tốt cùng là cao nhân phương nào a, cư nhiên có thể làm cho người lộ ra biểu tình như vậy.” Nhu tình như nước, nhìn thấy cả người hắn đều tràn đầy hạnh phúc.

“Nói như thế nào?” Nhan Khánh Ngọc thần nhiên hoàn hồn, trấn định nhìn về phía hắn, không có chút ngưng ngừng. “Ta lại có cái biểu tình gì? Ta không phải luôn luôn bộ dáng như vậy sao.”

“Dừng tại đây, ta cũng không phải không biết người, người luôn có một lớp mặt nạ.” Phạm Trung Vũ nhẹ xuy một tiếng. “Người quả thật luôn luôn chính là một bộ diện mạo ôn hoà tươi cười, nhìn người là ta biết, bất quá tất cả những biểu hiện đó đều là giả dối, dùng để đối phó với những kẻ bên ngoài, dùng để che dấu đi ý nghĩ thật sự của người.”

Nhan Khánh Ngọc nếu đứng như bề ngoài ôn hòa vô hại trong lời nói, như vậy làm sao có thể đứng vững trong triều đình, lại càng không thể trở thành Tể Tướng dưới một người, trên vạn người.

Tính tình ôn hoà chẳng qua chỉ là những biểu hiện giả dối của hắn, trên thực tế hắn lãnh tâm đậm tình, luôn có thói quen che dấu cảm xúc thực sự, làm cho người ta không nắm bắt được ý nghĩ thật sự của hắn, đồng thời luôn duy trì lý trí cùng bình tĩnh, xử lý hết thảy sự vụ.

“Đôi ta là bạn thâm giao nhiều năm, không nghĩ tới người lại đối đãi với ta như thế, thực uống phỉ ta đối với người một mảnh thiệt tình.” Nhan Khánh Ngọc cười cười, nửa thật nửa giả thăm oán.

“Thiệt tình?” Phạm Trung Vũ phản ứng là cực độ khinh thường, một chút cũng chưa quên khi mới gặp vị Trạng Nguyên này, thái độ của hắn có bao nhiêu lạnh nhạt xa cách, ở mặt ngoài là kính trọng hắn vị này hoàng tử, trên thực tế hoàn toàn là không đem hắn để vào mắt. “Người nghĩ rằng ta và người đều ngu ngơ, cái gì cũng không nhớ rõ sao?”

Nhan Khánh Ngọc đương nhiên biết hắn chỉ là cái gì, mỉm cười.

“Đều là chuyện của mười năm trước, người còn để ý như vậy, lòng dạ hẹp hòi như vậy tương lai làm sao làm đại sự được đây?”

Phạm Trung Vũ chỉ mỉm môi, quên đi. Nhưng đối với vị phu nhân kia của hắn thấy hứng thú, lại vẫn nồng hậu như cũ.

“Được rồi, chúng ta chuyện cũ không đề cập tới, người nói về vị tướng gia phu nhân kia đi? Rốt cuộc là nữ tử như thế nào, cư nhiên có thể làm cho người chỉ nghĩ đến người thôi mà đã cười ôn nhu vui vẻ như vậy?” Biết nhau gần mười năm, Phạm Trung Vũ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hấn khinh địch biểu lộ cảm xúc chân thật trước mặt người khác như vậy, mới vừa rồi trên mặt hấn biểu lộ thần sắc ôn nhu, ngay cả hấn cũng nhìn không được nhất thời mê muội.

Nhan Khánh Ngọc ngũ quan đã muốn đủ tuần mỹ, hơn nữa biểu tình kia, thật là làm cho người ta khó có thể chống cự.

“Người đừng bận tâm.” Nhan Khánh Ngọc đem tầm mắt trở về tấu chương ở trên bàn, trong chốc lát cung nữ đưa lên trà bánh làm dời đi sự chú ý của hấn.

Thấy hấn lại trở nên lạnh nhạt, Phạm Trung Vũ bắt đầu có chút lo lắng, Tướng gia chưa bao giờ phạm sai lầm hôm nay lại liên tiếp thất thường, chuyện kia của hấn ai sẽ xử lý đây “Khánh Ngọc, người từ khi nào đối với điểm tâm lại nổi lên hưng trí vậy?” Phạm Trung Vũ bất đắc dĩ mở miệng, chỉ hy vọng có thể sớm một chút tìm ra nguyên nhân khiến bạn tốt khác thường.

“Điện hạ.” Nhan Khánh Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, biểu tình vạn phần thành khẩn khách khí.

“Người lại làm sao?” Phạm Trung Vũ thiếu chút nữa phun nước trà trong miệng ra. Hấn hiện tại lại làm sao vậy “Biểu tình đó của người là sao? Người có chuyện cần nói, cũng không cần dọa người như vậy”

“Ta chỉ là muốn thỉnh điện hạ hỗ trợ một chuyện nhỏ.” Nhan Khánh Ngọc vẫn là cười, chính là trong mắt đã lộ ra biểu tình “Không giúp chính là muốn chết”, “Việc nhỏ? Người chắc chắn?” Phạm Trung Vũ nhìn không được lắm bầm. Nhìn bộ dáng kì dị này của hấn, thật là “Việc nhỏ” Mới là lạ. “Có việc thì nói, đừng giả một bộ dáng có khách khí lễ độ, làm cho người ta thực không thoải mái.” Hơn nữa trong lòng sợ hãi “Đừng khăng trương, khăng định là việc nhỏ.”

Hấn đã nói như vậy, Nhan Khánh Ngọc tự nhiên cũng không cùng hấn khách khí. “Ta chỉ là muốn mượn điện hạ tên thỉnh ngự trù phòng chuẩn bị mấy thứ này nọ”

Phạm Trung Vũ ngẩn ra, rất nhanh khôi phục.

“Người đói bụng a! Tại sao không nói sớm.....” Còn muốn làm bộ dáng này, hại hấn nghĩ đến đã đổ mồ hôi. Hấn xoay người phân phó xuống dưới, lại bị Nhan Khánh Ngọc ngăn cản.

“Không phải.” Hấn lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hảo bằng hữu đang gấp gáp.

“Không phải ta, cũng không phải đói bụng.”

“Vậy rốt cuộc là như thế nào?” Phạm Trung Vũ thực thất bại. Tại sao Nhan Khánh Ngọc hôm nay kỳ quái như vậy? Hấn là thành thân cũng không phải trúng tà, vì cái gì trước sau khác nhiều như vậy? Nhan Khánh Ngọc mới tưởng hướng hấn mất trọn trắng, chỉ tiếc có chuyện cần nhờ, đành phải quên đi.

“Làm phiền người bảo ngự phòng chuẩn bị mấy thứ đồ điểm tâm ngọt, ta muốn mang về phủ.” Hoài Hương thích ăn các món điểm tâm ngọt, điểm tâm trong cung nặng chầy chắt chắn chưa ăn qua.

“Cái gì?” Phạm Trung Vũ vỗ bàn âm ngoan trừng hấn. “Đồ ngọt? Mang về phủ?” Hiện tại là như thế nào, đem hoàng cung trở thành khách sạn a “Điện hạ, việc nhỏ ấy không làm khó ngài đi.” Nhan Khánh Ngọc nhượng mi, giọng điệu mang uy hiếp.

“Không khó, đương nhiên không khó.” Phạm Trung Vũ cắn răng, ai bảo chính mình hiện tại đang có việc cầu hấn.

Có thể cự tuyệt sao “Tiểu Thuận tử, người nghe thấy Tướng gia nói đó.” Bàn tay to vung lên, tùy tùng phía sau vội vàng đi xuống thông tri. “Như vậy được rồi chứ?” Hấn quay lại tấu chương trước mặt. “Chúng ta có thể tiếp tục thảo luận không?”

“Đa tạ điện hạ.” Nhan Khánh Ngọc nhe răng cười, rất phối hợp trở lại đề tài thảo luận lễ mừng luận thượng, không quên nhắc nhở, “Ta phải sớm một chút trở về, người bảo ngự phòng nhanh lên một chút.”

“Nhan Khánh Ngọc!” Phạm Trung Vũ thật muốn đập bàn.

Nhìn vị hoàng tử sắp tức giận kia, Nhan Khánh Ngọc vẫn là một bộ dáng tự tại, lại lần nữa lộ ra biểu tình nhu như nước ôn hòa tươi cười.

“Ái mê của ta tìm không thấy ta, sẽ khóc.” (HĐ:: anh yêu vợ wa’ ^^~)

Mặc kệ Phạm Trung Vũ có bao nhiêu kinh ngạc vẫn là nhiều kinh hách, Nhan Khánh Ngọc vẫn như cũ lấy được thứ hần muốn. Không đến một canh giờ sau, hần liền mang theo điểm tâm từ trong cung, nghênh ngang cáo lui, trở lại trong phủ.

“Thanh Thanh, thiếu phu nhân đâu?” Một đường về đến Ẩn Ngọc Lâu, hần chỉ nhìn thấy tỳ nữ của Hoài Hương ở trong phòng vội vàng, ôn hòa tươi cười biến mất. “Không phải bảo người đi theo nàng?”

“Thiếu phu nhân không cho nô tỳ đi theo.” Dục Thanh ủy khuất cúi đầu. “Thiếu phu nhân nói trong phòng buồn, chính mình đi đến cạnh ao ở phía sau.”

“Nha đầu kia.....” Nhan Khánh Ngọc lắc đầu, tiếp nhận gói điểm tâm trên tay tùy tùng. “Các người đều đi xuống trước đi, đem áo choàng của phu nhân đưa cho ta.”

Cầm áo choàng và túi điểm tâm, hần mới xuyên qua hành lang gấp khúc, liền thấy Hoài Hương lại ngồi ở bên cạnh ao, không biết nghĩ cái gì.

“Một mình ngồi ở nơi này, còn ăn mặc đơn bạc như vậy, nàng không thấy lạnh sao?” Nhẹ nhàng đem áo choàng khoác lên người nàng, đem thân mình nhỏ nhắn của nàng bao bọc thật kĩ “Chàng đã về rồi.” Vốn dĩ trầm mặc sau khi thấy hần, con người đen nhánh phát ra ánh sáng tuyệt mỹ, cười duyên hướng trong lòng hần, tham luyến dựa vào hần.

“Nàng a.” Phản ứng nhiệt tình của nàng lấy lòng hần, cũng làm cho tâm tình của hần vô cùng tốt.

Ôm chặt lấy thân thể của nàng, Nhan Khánh Ngọc thoải mái dùng một tay ôm nàng đi hướng một bên tiểu đình, sau khi đem nàng an bài thật tốt, không quên buông bỏ liềm bốn phía, chỉ sợ nàng sẽ lạnh.

“Làm sao vậy?” Nàng không hiểu, mở to đôi mắt hắc bạch phân minh, khó hiểu nhìn hần “Làm sao vậy? Ta vừa không phải nói sao?” Cô gái nhỏ này, lúc nào cũng luôn phân tâm.

“Hiện tại tuy rằng là đầu mùa thu, nhưng là khí hậu kinh thành không thể so với bốn mùa như xuân ở Cẩm Tú thành, nàng ra khỏi phòng nhớ rõ phải mặc thêm quần áo vào, nếu không sẽ bị lạnh.”

“Vâng, thật là có chút lặn.” Hoài Hương co rụt bả vai, đem áo choàng kéo càng nhanh, thế này mới ý thức được chính mình đã không còn ở Cẩm Tú thành.

Nhìn động tác của nàng, Nhan Khánh Ngọc duỗi cánh tay dài ra, lại đem nàng tiến sâu vào trong lòng mình, lấy nhiệt độ ấm áp của thân mình sưởi ấm cho nàng.

“Kinh thành tuy rằng không giống phương bắc lạnh tàn khốc, nhưng là so với địa thế Cẩm Tú thành ở phía nam lạnh hơn nhiều, nàng nếu không chú ý, thực dễ dàng bị phong hàn.” Nhan Khánh Ngọc nghĩ đến, nên giúp nàng chuẩn bị thêm quần áo để qua mùa đông này.

Hoài Hương ở trong lòng hần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tò mò hỏi, “Thiếp nghe Thiên Hạm nói, mùa đông ở kinh thành sẽ có tuyết, là thật sao?”

Chợt nghe được cái tên kia, mặt Nhan Khánh Ngọc hiện lên một tia hờn giận, nhưng lập tức dùng nụ cười như cũ giấu đi.

“Đương nhiên là thật. Hiện tại nhiệt độ không khí coi như ấm áp, đợi cho đến cuối mùa thu bắt đầu mùa đông, ta thực sợ nàng sẽ chịu không nổi.” Lời nói tuy là mang ý cười. Nhưng Nhan Khánh Ngọc cũng thật sự bắt đầu lo lắng. Từ nhỏ sinh trưởng ở phía nam, mùa đông lạnh có tuyết, nàng khẳng định rất khó thích ứng. “Sẽ không, thiếp rất muốn xem tuyết a!” Nhưng thật ra Hoài Hương lại lộ ra vẻ mặt hưng phấn, hoàn toàn chẳng bận tâm “Trước kia đều chỉ nghe người ta nói qua, thiếp vẫn rất muốn tận mắt thấy một lần.”

“Nàng sẽ có cơ hội.” Nhan Khánh Ngọc cười nhìn vẻ mặt mong muốn của nàng. “Chỉ sợ đến lúc đó nàng lại hy vọng không gặp lại nữa.”

“Vậy sao?” Hoài Hương túm trụ cổ hần, mới chú ý đến hộp đựng điểm tâm trên bàn “Đó là cái gì?” Nàng không đề cập tới hần thiếu chút nữa đã quên.

“Ta mang mấy thứ này từ trong cung về cho nàng. ” Hần thần bí hướng nàng nháy mắt, đem nàng đặt xuống ghế dài , lấy hộp đồ để lên đùi nàng.“Mở ra đi.” “Trong cung?” Nàng trở mắt trong mắt có một phần nào đó kính sợ chi tâm.“Trong cung có thể tùy tiện lấy về như vậy sao?”

Hần là không được đi. Hoài Hương tay để ở giữa không trung, không dám mở ra .

“Là không được, nhưng đừng lo lắng, đây là Thất hoàng tử thưởng , không phải ta tự lấy .” Về mặt chưa sửa, Nhan Khánh Ngọc vẫn đậm phong khinh nói, hoàn toàn lật ngược phải trái.

Nếu là Phạm Trung Vũ ở đây, khẳng định sẽ hô to oan uổng: Rõ ràng là chủ ý của hần!

“Như vậy sao?” Hoài Hương hoàn toàn không muốn hoài nghi lời nói của hần, lực chú ý lại quay lại trên hộp đồ tinh xảo kia, lòng hiếu kỳ bị khơi mào.“Là cái gì a?”

“Ngự phòng làm điểm tâm rất ngon, ta nghĩ nàng hần là hội muốn thử xem.” Thấy nàng bất động, Nhan Khánh Ngọc trực tiếp thay nàng mở ra.

“Oa.” Liếc thấy bên trong hộp tinh xảo điểm tâm, trong mắt Hoài Hương phát ra ánh sáng ngọc hào quang.

Điểm tâm trong cung, nàng nghe nói mỗi dạng đều là hoàng triều các nơi tối danh, đẹp nhất vị , không nghĩ tới nàng cư nhiên có cơ hội có thể ăn đến.

“Cám ơn.” Ngẩng đầu hướng hần cười, đối với “Đại lễ” nàng thực yêu thích không cần nhiều lời, chỉ cần theo biểu tình của nàng là đã nhìn ra.

“Nhanh ăn đi.” Nhìn bộ dáng cao hứng của nàng, Nhan Khánh Ngọc cũng hiện lên ý cười, kỳ diệu thấy rõ, tâm tình của mình cư nhiên sẽ theo cảm xúc của một nữ nhân vui vẻ lên , đây là chuyện mà trước đây chưa từng phát sinh.

Tính tình hần vốn dĩ lạnh lẽo, làm quan tại triều mười năm là cho hần càng giấu đi bản tính thực sự càng sâu, lại không nghĩ rằng chỉ cần ở trước mặt tân thê tử, lại dỡ xuống toàn bộ sở hữu phòng bị.

Nhớ tới hôm nay Thất hoàng tử kinh ngạc, kỳ thật chính hần làm sao cũng không biết là rung động?

Ánh mắt lại chuyển hướng đến vẻ mặt thoả mãn của thê tử bên người, hần khẽ nhếch môi.

Kỳ thật cảm giác như vậy, cũng không tệ nha.

“Chàng cũng ăn đi, thật sự ăn ngon lắm.” Phát hiện ánh mắt của hần, Hoài Hương không rõ tâm tư của hần. Luôn miệng khen ngợi tư vị tuyệt vời say hồn người .“Thật sự ăn rất ngon a!”

“Thật vậy chẳng?” Nhan Khánh Ngọc nhìn nàng say mê đồ hai gò má, híp hai mắt, khuôn mặt tuần tú lúc này liền đưa qua.“Đến đây, ta nếm thử.”

Hoài Hương ân cần đưa điểm tâm trên tay cho hần, nhưng hần lại bỏ qua tay nàng, trực tiếp dừng ở bên miệng nàng, cuốn đi một chút ngọt ý.

“ Xác thực rất ngọt.” Hần chắc lưỡi, tương đương vừa lòng.

Khuôn mặt dễ nhìn ở ngay trước mặt nàng, Hoài Hương bỗng nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn , lại càng đừng nói đến hành động mới vừa rồi của hần ...“Tại sao lại không ăn ?” Nhan Khánh Ngọc nhướng mi, thấy nàng phát ra ngây gốc.

“Thiếp.....” Hoài Hương đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu tiếp tục ăn, không dám nhìn hần. Nhưng phát hiện hần sau đó không có động tác gì, vừa nghi hoặc ngẩng đầu hỏi .“Chàng không ăn sao?”

Nhan Khánh Ngọc nhướn miệng cười, cười đến mặt nàng càng đỏ. Cúi người tới gần nàng bên tai, hần nhẹ giọng nói:“Nàng ăn bánh của nàng, ta ăn điểm tâm của ta.”

“Điểm tâm của chàng?” Hoài Hương nghi hoặc lặp lại. Ngôi đình này ngoài bánh ra đâu còn cái gì, vừa định hỏi cho rõ ràng, người đã bị hần ôm chặt vào trong lòng, thanh âm dễ nghe mang theo từ tính vang lên ở bên tai nàng.

“Điểm tâm của ta, chính là nàng.”

5. Chương 5

Sáng sớm Hoài Hương liền nhận được thông tri của tỷ nữ, nói là lão phu nhân có việc tìm nàng.

Tâm tình không yên, nàng bất an đi xuyên qua từng mái hiên, đi vào đại sảnh.

“Nương, người có việc tìm con?” Sau khi cung kính thỉnh an, Hoài Hương hỏi.

“Nguyên Thiển.” Nhan phu nhân vừa thấy đến con dâu trước hết lộ ra tươi cười. “Đến, ngồi xuống đây.”

“Vâng.” Hoài Hương ngoan ngoãn ngồi xuống, thế này mới phát hiện ở đây còn có từng gấp qua một mặt Diêu Tâm Linh, nàng nhớ rõ nàng là bà con của Nhan gia, thuở nhỏ liền cùng Nhan gia tương đương thân cận, sau khi tham gia hôn sự liền ở lại. Nàng gật đầu mỉm cười, đối phương lại tựa hồ không phát hiện quay đầu đi, trong lòng nàng nổi lên nghi hoặc, cũng không biểu lộ ra bên ngoài.

“Nguyên Thiển, con nhìn thử xem.”

Nhan phu nhân đưa cho Hoài Hương một quyển sách thật dày, nàng sau một hồi lâu mới nhớ tới “Nguyên Thiển” chính là mình, vội vàng tiếp nhận. Vừa mở ra, chỉ thấy ghi thật nhiều tên các vật phẩm hạng nhất.

“Đây là?” Một đường xem đi xuống, đối với trong đó bao hàm toàn diện, Hoài Hương chỉ có hai chữ “Kinh ngạc” “Hôn sự của con cùng Ngọc nhi, không ít người tặng hạ lễ đến, đây là sổ ghi chép.” Nhan phu nhân giải thích. “Bởi vì số lượng nhiều lắm, khổ phòng đã nhiều ngày mới sửa sang lại tốt.”

“Này cũng thật là nhiều quá đi.” Hoài Hương trừng mắt nhìn, bản danh sách trong tay, phân lượng kinh người.

“Lão gia cùng Ngọc nhi đều là quan trọng triều, người tặng lễ tự nhiên là nhiều hơn chút, nhưng để tránh người bên ngoài nói chuyện, đã từ chối không ít.” Nhan phu nhân thần sắc bình thường, như là sớm đã nhìn quen. “Cho nên nương muốn hỏi con, những lễ vật đó con tính làm thế nào?”

“Con?” Hoài Hương trừng lớn mắt.

“Đúng vậy. Không chỉ như vậy, Hoàng Thượng cũng ngự ban thưởng rất nhiều trân bảo.” Nhan phu nhân hướng tổng quản gật gật đầu, không lâu sau mang đến nhất kiện lại nhất kiện vật phẩm hoàng thượng ban thưởng.

“Những thứ này, trước hết đem về chỗ của con đi.” Nhan phu nhân nhìn nhìn trên người nàng, không khỏi thân thiết. “Con nhìn lại trên người mình thử xem, ngay cả một vật trang sức cũng không có, người không biết chuyện lại tưởng rằng Nhan phủ khắt khe với con đây.”

Nói đến việc này, Nhan phu nhân liền cảm thấy kỳ quái. Trước không nói đến địa vị thế lực của Nhan phủ ở đương triều, nàng con dâu này cũng là xuất thân từ Mạc phủ giàu khắp thiên hạ, mức độ sùng ái cũng có thể nhìn số hồi môn kia là biết được ngay, nhưng tại sao thân mình Mạc Nguyên Thiển cũng là “Mộc mạc” như thế? Toàn thân cao thấp nói lên thân phận của nàng, đại khái cũng chỉ có một thân xiêm y kia, nhưng Mạc gia vốn là lấy hàng dệt tơ làm chủ nghiệp, nghĩ đến như vậy, vật liệu may mặc kia của nàng cũng chỉ được coi là bình thường.

“Không phải như thế.” Hoài Hương vừa nghe đã hoảng, vội vàng giải thích. “Là con không có thói quen đeo trang sức, cho nên mới sơ sót. Sau này con sẽ nhớ rõ.”

“Con đừng hoảng, ta chỉ là hỏi một chút mà thôi.” Thấy bộ dáng nóng vội kia của nàng, Nhan phu nhân cười cười. “Ở nhà mình cũng là vô phương, nếu là theo Ngọc nhi xuất môn, phải ăn mặc cho hợp, biết không?”

“Đã biết.” Hoài Hương gật gật đầu.

“Sổ ghi chép này con xem đi, muốn loại nào hãy bảo tổng quản mang tới cho con, còn lại xử trí thế nào cũng được.” Thấy bộ dáng nhu thuận của nàng, Nhan phu nhân không khỏi yêu thích hơn vài phần.

“Không cần đâu ạ.” Hoài Hương vội vàng lắc đầu, khép sách lại. “Nương, con mới đến cái gì cũng đều không hiểu, vẫn là giao cho người làm chủ đi.”

“Phải không?” Nhan phu nhân thấy nàng vẻ mặt sợ hãi, như là trong sổ sách không phải là quà mà người ta tặng, mà là một yêu quái hội ăn thịt người, nhin không được nở nụ cười. “Con sợ như vậy, giống như mấy thứ này sẽ cắn con ngay vậy. Có biết bên trong không hề thiếu này nọ hay không, rất nhiều người cả đời cũng không có cơ hội nhìn đến đâu.”

“Tức phụ (con dâu) biết. Chính là bởi vì rất quý trọng, mới không biết nên như thế nào xử lý ạ.” Hoài Hương thực tự nhiên tiến lên, đem quyển sách trả lại Nhan phu nhân, giọng điệu làm nũng “Nương liền giúp con đi, giúp con nhìn xem lễ vật này nên thu hồi như thế nào như thế nào, người tặng lễ con phần lớn không biết, cũng muốn cùng người thỉnh giáo một phen.”

Mỉm cười ngọt ngào, khẩu khí mềm mại, làm cho Nhan phu nhân cười meo meo (hđ: sao phu nhân như bị dụ vậy ^^!), không chút suy nghĩ gật đầu đồng ý: “Cũng tốt, nhân dịp này giúp con nhận thức những người này luôn, sau này thấy còn biết mà chào hỏi.”

“Cám ơn nương.” Hoài Hương vui vẻ tiến đến bên người nàng, tặng đá nặng đã được đỡ xuống. Nàng tự động thân cận dễ thương. Lại mềm mại như thế này làm cho Nhan phu nhân không có một mụn con gái càng cảm thấy tri kỷ, khuôn mặt càng hiền lành.

“Đều là người một nhà, sao lại phải khách khí như vậy.” Hoài Hương cười đến càng ngọt. Sau không còn khẩn trương, tính tình không sợ gì của nàng cuối cùng cũng trở về, bắt đầu chủ động cùng Nhan phu nhân tán gẫu, rất nhanh liền giành được hảo cảm của Nhan phu nhân.

“Mợ, các người chậm rãi nói, con về phòng trước.” Vẫn không lên tiếng Diêu Tâm Linh thấy hai người vừa nói vừa cười, hoàn toàn đã quên đi sự tồn tại của nàng ta, trong lòng cực kỳ không vui, cũng không có thể biểu hiện ra ngoài.

“Được.” Nhan phu nhân tùy ý đáp lại, lực chú ý hoàn toàn đặt ở trên người Hoài Hương.

Hoài Hương ngẩng đầu muốn cùng vị biểu muội này nói chuyện phiếm, lại thấy ánh mắt phẫn nộ của nàng ta, làm cho nàng ngẩn ra.

Nàng làm sai chuyện gì sao? Diêu Tâm Linh quay người lại liền ra khỏi đại sảnh, cũng chưa từng để ý đến Hoài Hương, hoàn toàn coi như nàng không tồn tại.

“Nương, biểu muội có phải đang giận hay không?” Hoài Hương không rõ chuyện gì, lo lắng nhìn về phía Nhan phu nhân “Con đã làm sai chuyện gì sao?”

“Cái gì?” Nhan phu nhân ngơ ngác, trấn an vỗ vỗ nàng. “Không có việc gì, không có việc gì, Tâm Linh đại khái là thân mình không thoải mái, con đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Vậy là tốt rồi.” Tuy rằng không nghĩ là chuyện này là chính mình nghĩ nhiều, nhưng Hoài Hương vẫn là nhu thuận gật đầu, phối hợp nghe Nhan phu nhân giải thích về bối cảnh của những người tặng lễ, cùng Nhan phủ thân sơ quan hệ, ngẫu nhiên đưa ra vấn đề hoặc hòa cùng vài câu.

Chính là từ nhỏ nhân duyên của nàng vẫn rất tốt nên nàng nhin không được lại nghĩ đến thái độ của biểu muội, bộ dáng hận nàng kia là vì cái gì? Có lẽ nàng nên tìm một cơ hội cùng nàng tâm sự, xem có thể hỏi một chút nàng có chỗ nào không phải hay không.

“Nguyên Thiển.” Nhan phu nhân khinh gọi, lại không thấy nàng đáp lại. Hơi nhíu mi lại mở miệng, “Nguyên Thiển?”

“Dạ!” Thật lâu sau Hoài Hương mới biết đây là đang gọi chính mình, thiếu chút từ trên ghế mà nhảy dựng lên. Nàng lại đã quên chính mình hiện tại là “Mạc Nguyên Thiển”.

“Nương, làm sao vậy?” Nàng bài trừ tươi cười, chỉ hy vọng Nhan phu nhân không biết là nàng có điểm bất ổn,

Ai bảo vừa rồi nàng không lên tiếng trả lời ngay, cứ nhiên còn hết nhìn đông tới nhìn tây giúp đỡ tìm “Mạc Nguyên Thiển”.

“Không có gì. Ta gọi thật lâu mà không thấy con trả lời, có phải mệt mỏi hay không?” Nhan phu nhân quan tâm hỏi. “Sổ ghi chép này cũng còn rất nhiều người, một ngày cũng nói không xong, con cũng đừng vội, nếu mệt mỏi trước hết trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Hoài Hương ngẫm lại, trở về phòng cũng tốt. Nếu không nàng thực sợ chính mình cùng Nhan phu nhân tán gẫu đến cao hứng, nhất thời đã quên thân phận chính mình không phải Mạc Nguyên Thiển “Vàng. Nương, con đây trước hết trở về phòng ” Nàng đứng dậy cáo lui. Thẳng đến trở lại Ấn Ngọc Lâu, vẫn là đối với ánh mắt kia của Diêu Tâm Linh không quên.

Nàng rút cuộc làm cái gì

“Tức chết ta !” Cùng với âm thanh nũng nịu đàng đàng nộ khí , là thanh âm vỡ vụn thanh thủy.

“Tiểu thư, người đừng như vậy.” Tỳ nữ bên người Diêu Tâm Linh vội vàng lên tiếng, ngăn cản tiểu thư đang đập phá tứ phía. “ Nơi này cũng không phải quý phủ của chúng ta, để cho người khác nghe thấy được, có thể có nói nhảm .”

“Người khác nói nhàn thoại? Ta quản được sao!” Diêu Tâm Linh cảm tức nàng liếc mắt một cái, một phen xoay ngược về phía sau, lại tiếp tục cầm lấy một cái chén khác mà nện xuống.

“Tiểu thư!” Tiểu Bình cứu không kịp, chỉ có thể nhìn cái chén rơi xuống vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. “Tiểu thư, người đừng giận.”

Tiểu Bình trong lòng hiểu được, tiểu thư nhà mình đối với biểu thiếu gia là có ý, chạy đến Nhan phủ cũng là vì muốn cùng hắn có ngày thân càng thêm thân, ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện một vị thiên kim từ phía nam, đem vị trí Tướng gia phu nhân đoạt mất, nàng đương nhiên không cam lòng.

Đã biết không thể nuốt trôi cơn tức này, nhưng bây giờ còn có thể làm được gì? Hôn sự của Biểu thiếu gia cùng Mạc gia tiểu thư cả nước đều biết, cho dù không ít cô nương gia đều vì thế mà thương tâm , nhưng là sự thật thay đổi không được a.

Tiểu thư đã ở đây nhiều ngày, ngay cả khi thấy hai người bãi đường động phòng, vẫn là cứng rắn muốn ở lại Nhan phủ làm khách, không hết hy vọng “Không tức giận? Ta làm sao có thể không tức giận!” Ngồi trên ghế thờ hờ hững, Diêu Tâm Linh lòng tràn đầy oán hận. “Người vừa mới nhìn thấy hạ lễ nự ban của bọn họ hay không? Mỗi một dạng đều là vật báu vô giá, lại càng không nói đến ngày đó người đến chúc mừng tặng bao nhiêu lễ vật! Kia nguyên bản đều nên của ta!”(hd: đồ tham của, hám tiền >”

6. Chương 6

Sau khi Nhan Khánh Ngọc quay trở về , nhìn thấy chính là khuôn mặt tái nhợt của Hoài Hương.

“Làm sao vậy?” Nhan Khánh Ngọc vội vàng đến gần nàng, quan tâm hỏi “Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Hoài Hương nhìn thấy là hắn, môi mím chặt lại, đầu hướng vào trong lòng hắn, không nói gì.

“Hương Nhi?” Nhan Khánh Ngọc ôm nàng, hơi hơi kinh ngạc. Tuy rằng đây là hành động thường xuyên của nàng, chỉ cần hắn trở về nàng sẽ luôn như vậy đối với hắn, nhưng là hôm nay nàng tựa hồ có điểm không thích hợp.

“Phát sinh chuyện gì ?” Dem nàng đặt lên chân mình, Nhan Khánh Ngọc giống ôm mèo con mới sinh, giọng điệu ôn hòa trấn an .

“Thiếp rất sợ, rất sợ.” Hoài Hương cắn cắn môi, trong lòng bất an càng lúc càng lớn, lại sợ hãi sau khi nói ra sẽ làm hắn phiền lòng, hắn gần đây có rất nhiều việc, thường thường phải tiến cung thảo luận chính sự, đều đến nửa đêm mới hồi phủ.

Nàng cảm thấy cái gì cũng giúp không được hắn, chỉ hy vọng đừng làm gia tăng thêm gánh nặng cho hắn.

“Hử? Sợ cái gì?” Nhiều ngày không thấy nàng như vậy, dường như giống như con thỏ nhỏ bị kinh hách “Không phải đều đã quen rồi sao? Tại sao lại sợ nữa?”

Có việc tất có người, lúc không có hẳn ở đây, đã xảy ra chuyện gì sao “Hôm nay Tâm Linh biểu muội tới tìm thiếp nói chuyện, hỏi chuyện ‘Hoài Hương’ thiếp không biết nên trả lời nàng ấy như thế nào.” Hoài Hương đem buổi nói chuyện đó sơ lược cho hắn nghe, về mặt bất an. “Làm sao bây giờ? Nàng có thể đã biết cái gì hay không? Hơn nữa thiếp vẫn thấy chuyện dối trá này chắc có lẽ không dấu được lâu, đến lúc đó..... Đến lúc đó.....” Nàng dừng lại, không dám tiếp tục nói, chỉ có thể gắt gao ôm hắn.

“Không có việc gì, có ta đây.” Nhan Khánh Ngọc hơi nhíu mi rất nhanh buông ra, lộ ra tươi cười trấn an nàng. “Biểu muội chính là thuận miệng hỏi một chút, nàng đừng tự dọa chính mình như thế.”

“Nhưng là..... Những người khác nhất định cũng sẽ cảm thấy kỳ quái đi, nói không chừng trong lòng mọi người đều có hoài nghi điều này, chính là không dám nói thôi.” Dù sao từ trước đến nay cái tên Mạc Nguyên Thiên cũng Hoài Hương luôn đi cùng với nhau, hiện tại đột nhiên chỉ còn một người, người bên ngoài làm sao có thể không tò mò?

“Nàng đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ lúc đầu sẽ có người cảm thấy kì quái, nhưng đã qua nhiều ngày như vậy, mọi người sớm đã tin.” Điều này cũng không phải Nhan Khánh Ngọc nói để lừa nàng, hắn cũng thực kinh ngạc, Hoài Hương cư nhiên có thể sắm vai “Mạc phủ tiểu thư” tốt như vậy, toàn gia tộc ngay cả mẫu thân cũng không hề nghi ngờ nàng.

“Thật vậy chăng?” Hoài Hương chính mình hoàn toàn không phát giác, chỉ biết là trên dưới Nhan gia đều đối xử với nàng rất tốt, làm cho chỉ trong thời gian ngắn, nàng đã thích ứng với địa phương xa lạ này, “Đương nhiên.” Nhan Khánh Ngọc hiểu được, khúc mắc lớn nhất của nàng nằm ở thân phận, chuyện giả mạo Mạc Nguyên Thiên là thực sự. Nội tâm vô cùng bất an, mất đi sự tự tin, “Nàng làm tốt lắm, không cần lo lắng.”

“Tại sao lại không lo lắng a.” Hoài Hương nhỏ giọng kháng nghị, cảm thấy hắn quá vô tâm. Mỗi khi nghĩ đến danh tiếng của tiểu thư nhà mình, lại đi chiếm lấy vị trí của nàng, lừa gạt nhiều người như vậy, trong lòng nàng không khỏi khấn nguyện.

“Hay là như vậy đi, từ khi thành thân đến nay, ta cũng chưa cùng nàng ra khỏi phủ. Sáng mai ta sẽ vào cung xin nghỉ phép, mang nàng ra ngoài giải sầu?” Dem nàng nhốt tại trong phủ, cũng khó trách nàng miễn man suy nghĩ, hơn nữa nếu xuất môn, không có những người trong phủ, có lẽ nàng có thể thoải mái một ít.

“Thật sự?” Hoài Hương hưng phấn, tinh thần nhất thời tốt hẳn lên. “Nhưng chàng gần đây không phải rất bận rộn sao?” Nhớ tới hắn đề cập qua việc này, Hoài Hương lập tức lại nhụt chí. “Quên đi thiếp ở trong phủ cũng không có gì không tốt, chàng không cần vì muốn cùng ta ra ngoài, ngược lại làm chậm trễ chính sự.”

Tuy rằng nàng thật sự rất muốn đi ra ngoài nhìn phong cảnh dân tình trong kinh thành, nhưng cũng không muốn tạo thêm việc cho hắn. Nàng đã đem nhiều phiền toái cho hắn rồi!

“Không quan trọng, ta đã có chủ ý.” Nhan Khánh Ngọc ôm nàng, ở bên mặt Hoài Hương, khẽ cười nói: “Ta sớm nghĩ muốn dẫn nàng ra phủ du ngoạn, chính là không nghĩ tới chỉ chớp mắt một cái đã hơn một tháng.”

“Thật vậy chăng?” Hoài Hương đúng là vẫn rất muốn ra ngoài, nghe hắn nói như vậy, nhin không được cười thoải mái.

“Ta làm sao lại lừa nàng.” Xem hai hàng lông mày nàng giãn ra, tâm tình Nhan Khánh Ngọc cũng tốt hơn, cho dù trong triều có việc gì đi nữa, hắn cũng sẽ dành ra thời gian để hoàn thành hứa hẹn này.

Thất hoàng tử, đành đắc tội vậy.

Xe ngựa từ Nhan phủ đi ra, Hoài Hương ngồi bên Nhan Khánh Ngọc, lặng lẽ nhìn cảnh đường phố bên ngoài “Quá náo nhiệt nha!” Mắt nàng sáng rực rỡ, toàn bộ tâm tình đều viết ở trên mặt.

Nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng, Nhan Khánh Ngọc cảm thấy chuyến ra ngoài này thật phần đáng giá.

“Nơi này là chợ náo nhiệt nhất kinh thánh, nàng muốn thứ gì đó, ở chỗ này đều sẽ tìm được.” Dem nàng kéo vào trong lòng, tiếng nói ôn nhuận lên tiếng giải thích.

Hoài Hương ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy háo hức.

Nàng đã lâu không đi trên đường, tiếng ồn ào của mọi người chung quanh khiến nàng thực hưng phấn. Nghĩ đến lúc trước ở Cẩm Tú thành tiểu thư cứ ba ngày lại mang nàng ra phủ, phố lớn ngõ nhỏ, chung quanh chơi đùa. Khi đó nàng luôn phải khuyên nhủ tiểu thư mau hồi phủ, không nghĩ tới khi thay đổi hoàn cảnh, thì ra chính mình đã sớm bị tiểu thư mang đi thành thói quen, mấy ngày nay ở Nhan phủ buồn đến chết được.

“Thiếp nghĩ.....” Nàng ngẩng thần sắc người ở bên cạnh, chỉ hy vọng biểu tình của mình không lộ ra nhiều khát vọng lắm, không muốn làm cho hấn hiểu lắm.

Xem bộ dạng của nàng giống như con mèo nhỏ, lại hao tâm tốn sức muốn che lấp, Nhan Khánh Ngọc khoe miệng khẽ nhếch.

“Đừng nóng vội, ta mang nàng đến An Quốc Tự một chuyến trước, sự tình xong xuôi sẽ trở về sau.” Hấn điểm điểm má phấn của nàng, cười nhìn nàng đầu tiên là nghi hoặc, mà sắc mặt vui sướng rất nhanh lại biến mất.

“An Quốc Tự? Có phải là ngôi chùa lớn nhất của hoàng triều hay không, cũng được lập từ rất lâu?” Nếu nàng nhớ không lầm, An Quốc Tự là ngày thịnh hoàng triều lập quốc sau đó triều đình ra lệnh trùng tu, ngoài đã trải qua chín triều đại, vẫn luôn luôn bền vững. Nên mới có danh hiệu “Quốc tự”. Nhưng là..... Mang nàng đến chùa làm gì? Nàng đối với chợ nhộn nhịp thế này hứng thú hơn nha.

“Đúng.” Nhìn ra khó hiểu của nàng, Nhan Khánh Ngọc giải thích “Nàng không phải vẫn luôn nhớ đến tiểu thư Mạc gia sao, lo lắng cho an nguy của nàng ấy sao? Mang nàng đến An Quốc Tự dâng hương, cũng coi như có một chỗ để nàng tâm sự.”

Tuy rằng nàng chưa nói, nhưng hấn biết nàng vẫn luôn để ý đến chuyện của Mạc Nguyên Thiển, nói là Mạc Nguyên Thiển xúc động lỗ mãng, không biết có gây ra chuyện gì không nữa.

Dụng tâm của hấn như thế, làm cho Hoài Hương không khỏi há mồm “A” một tiếng, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Miệng mở lớn như vậy, là muốn bị sâu bay vào sao?” Nhan Khánh Ngọc cười trêu nói. (HĐ: sao lại sâu nhỉ??? Sâu bướm à???)

“Chàng thực là chu đáo.....” Nếu không phải đem nàng để ở trong lòng, coi trọng phiền não cùng tình cảm của nàng, sẽ nghĩ như vậy sao?

Mỉm cười, nàng nói ra lời không biết đã mấy trăm lần, “Chàng đối với ta thật tốt.”

“Chút việc nhỏ này, cũng đâu có gì là lạ.” Ánh mắt Nhan Khánh Ngọc ôn nhu, ngón tay thon dài mơn trớn hai gò má của nàng. “Nàng thực là hay khóc a.”

Nước mắt này, nói rơi liền rơi, làm cho hấn trở tay không kịp.

“Thiếp..... Thiếp vốn chính là nha đầu thích khóc mà” Hoài Hương ngượng ngùng lau lệ, lại lau như thế nào cũng không xong, cuối cùng oa tiến vào trong lòng hấn, làm cho hấn cũng bị dính nước mắt của nàng.

Nhan Khánh Ngọc thuận thế ôm nàng, để cho nàng có thể tìm được vị trí thoải mái “Ta để nàng ở một mình sẽ thực bất an, ta lại có quá nhiều việc, luôn không có cách nào khác ở nhà cùng nàng.” Kỳ thật hấn nhìn ra được, Hoài Hương tuy rằng nhìn qua như người Nhan phủ, được mẫu thân cùng nhóm gia nhân tán thưởng, nhưng trong lòng nàng vẫn có điểm lo lắng sợ hãi, chính là không muốn cho hấn biết, cho nên mỗi khi hấn hồi phủ, dùng bộ mặt tươi cười để tiếp đón hấn.

Cái đầu nhỏ nhắn trong lòng hấn lắc lia lịa, thanh âm buồn buồn truyền ra, “Thiếp ở một mình cũng đâu có sao. Hơn nữa thiếp cũng đâu phải ở một mình, lúc nào cũng có Tiểu Thanh ở cạnh bên thiếp.”

“Vậy người nào mắt luôn hồng hồng có nước, không biết là ai.” Nhan Khánh Ngọc không tiếng động thở dài. Tuy rằng biết nàng bản tính ưa khóc, nhưng thấy nàng thương tâm rơi lệ, vẫn là sẽ luyến tiếc.

“Thiếp chỉ là..... Chỉ là có chút nhớ.....” Vốn dĩ muốn nói “Nhà”, phút chốc nhớ tới lời nói lúc trước của hấn, nàng vội vàng sửa miệng. “Có chút nhớ Mạc phủ.”

“Nhan gia so ra kém Mạc phủ sao?” Nhắc tới Mạc phủ, Nhan Khánh Ngọc hơi nhú mi.

“Không phải.” Phát hiện giọng điệu của hắn khác lạ, Hoài Hương bắt chắp nước mắt chưa dừng ngừng đầu. “Không thể so sánh như vậy nha, Mạc phủ chung quy là nơi thiếp đã lớn lên, làm sao có khả năng không nhớ chứ.”

Nhìn nàng nói xong nói xong, hốc mắt lại đỏ, Nhan Khánh Ngọc cũng chỉ có thể đem nàng ôm lại vào trong lòng, tinh tế an ủi.

Loại tình cảm nhớ nhà này, hắn làm sao có thể không hiểu. Chính là nghĩ đến Mạc phủ, rất khó không nghĩ đến tên khí chất như ngọc Trầm Thiên Hạm kia.

A, hắn cư nhiên ăn lại ăn dấm chua rồi. Cảm giác này, hắn nghĩ rằng cả đời này sẽ không nếm đến, không nghĩ tới lại là từ một người hay khóc này mà có ngoại lệ

“Hương Nhi, ta có việc hỏi nàng.”

“Vâng?” Thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, Hoài Hương cũng đứng đắn ngồi dậy, mở to hai mắt hồng hồng chờ hắn đặt câu hỏi.

“Ta cùng Trầm Thiên Hạm, nàng thích ai?” Biết chính mình có chỗ khúc mắc, Nhan Khánh Ngọc cũng liền hỏi thẳng.

“Đều thích a.” Hoài Hương cũng thực trực tiếp trả lời.

“Đều?” Ý tứ là nàng quả nhiên cũng thích Trầm Thiên Hạm? Mi tâm không hề giãn ra, biểu tình của Nhan Khánh Ngọc nhảy mắt trở nên dữ tợn.

“Làm sao vậy?” Nhận thấy được không khí có gì đó không đúng, Hoài Hương cũng không biết vì cái gì, lúc trước nói chuyện cân nhắc, hay là vì “Chàng không thích Thiên Hạm?”

“Là ta không thích nàng thích.” Nhan Khánh Ngọc bắt mắt liếc mắt nàng một cái, không hiểu sao nàng có thể không chút nào lo lắng như vậy, thoải mái ở trước mặt tượng phu của mình thừa nhận mình thích một nam nhân khác “Cái gì nha?” Như vậy khó hiểu, nàng nghe thấy mà thấy đầu óc quay cuồng.

“Ta cùng Trầm Thiên Hạm, nàng thích ai?” Hắn lại hỏi lại một lần, hơn nữa còn đưa ra điều kiện. “Chỉ có thể chọn một người, nàng muốn chọn ai?”

Hoài Hương thật đúng là bị hắn hỏi đến không hiểu gì.

Đây là câu hỏi gì a? Nàng tại sao chỉ có thể chọn một người? Lặng lẽ đánh giá thần sắc của hắn, phát hiện khẩu khí của hắn không còn ôn hòa như lúc trước, nhất là thời điểm nhắc tới Thiên Hạm. Vì sao thế? Chẳng lẽ hắn cùng Thiên Hạm có chuyện gì không thoải mái sao “Hương Nhi, nàng còn chưa chọn a.” Nhan Khánh Ngọc cau mày.

“Ta không biết nên chọn như thế nào.” Hoài Hương thành thực trả lời.

Trong mắt Nhan Khánh Ngọc hiện lên một tia tức giận. Như là không thể tin được nàng cư nhiên lại trả lời như thế.

“Nàng thực sự thích Trầm Thiên Hạm?” Đối với nàng mà nói, Trầm Thiên Hạm so với hắn quan trọng hơn sao “Tại sao chàng luôn nhắc đến Thiên Hạm? Chàng không thích Thiên Hạm sao?” Hoài Hương không hiểu, vì cái gì hắn luôn nhằm vào Thiên Hạm như thế.

Đối với nàng mà nói, Thiên Hạm có một vị trí đặc biệt, không thể thay thế được. Nàng khi còn bé mới tới Mạc phủ, là Thiên Hạm cùng nàng ngủ, chỉ cho nàng đường đi, vì nàng để ý tất cả việc vặt, tuy rằng người mang nàng về phủ là Mạc Nguyên Thiển. Nhưng người đầu tiên trong phủ nàng nhận thức là Thiên Hạm.

“Thiên Hạm từ nhỏ rất tốt với thiếp, sau khi thiếp đến Mạc phủ, đều là Thiên Hạm chiếu cố thiếp.....” Hoài Hương vốn dĩ muốn nói tốt cho Thiên Hạm, để cho Nhan Khánh Ngọc cũng có thể thích nàng, lại phát hiện sau khi hắn nghe xong, sắc mặt càng thêm âm trầm.” Làm sao vậy? Chàng đang giận sao?”

Thiên Hạm rốt cuộc chỗ nào đắc tội hắn? Hoài Hương chưa từng gặp qua Nhan Khánh Ngọc lộ ra biểu tình này.

“Không nói chuyện hần nữa.” Không hy vọng hiềm khi có được một ngày ở cùng nhau liền bị nam nhân kia phá hư như vậy, khiến Khánh Ngọc thừa dịp lý trí còn tồn tại dừng lại đề tài này.

Hoài Hương mở to hai mắt thủy linh, trong lòng vẫn là một đồng vấn đề, lại nhu thuận hạ xuống.

“Vậy chàng đừng không vui nữa được không?” Ôn nhu lôi kéo ống tay áo của hần, Hoài Hương năn nỉ .“Nhìn chàng không vui, thiếp cũng không vui về được.”

Nhìn vẻ mặt lo lắng, chờ đợi, lời nói cùng cử chỉ của nàng, Nhan Khánh Ngọc cuối cùng buông lỏng mi, lộ ra tươi cười thường ngày.

“Không có việc gì.” Xe ngựa đứng lúc này dừng lại, Nhan Khánh Ngọc vỗ vỗ tay nàng.“Đi thôi, ta mang nàng đi vào xem thử .”

An Quốc Tự một năm hần đến vài lần, hơn nữa vào ngày Quốc khánh hàng năm, Hoàng Thượng cũng sẽ đến nơi này cử hành nghi thức tế thiên , hần hôm nay đến một chuyến như vậy, coi như là đi trước thăm hỏi, trở về cùng Thất hoàng tử trừ tịch nghi thức tế thiên ngày đó.

Hần đi xuống xe ngựa trước, vài vị tăng đón khách đã đứng cách đó không xa. Hần vuốt cằm, xoay người nhìn thấy người bên trong xe ngựa đã sớm không an phận, khoe miệng không khỏi giờ lên.

Quả nhiên vẫn chỉ là một nha đầu ham chơi, xem ra nàng thật sự là rất buồn chán đi.

“Xuống dưới đi.” Cánh tay dài duỗi ra đem nàng ôm xuống xe ngựa, hần quyết tâm quên đi cảm giác không thoải mái vừa rồi, bồi thường cho tiểu thê tử của hần thật tốt.

Dù sao nàng đã là thê tử của hần, Trầm Thiên Hạm có năng lực như thế nào!

Ở bên ngoài đi dạo một ngày, thẳng đến khi mặt trời đã ngã về phía tây, hai người mới lên đường hồi phủ.

Cả ngày đi bên ngoài, Hoài Hương ở trên xe ngựa nhin không được dựa vào người Nhan Khánh Ngọc .

Xe ngựa mới vừa dừng ở trước Nhan phủ đã thấy người gác cổng cao giọng kêu:“Đã về! Thiếu gia cùng thiếu phu nhân đã về!”

Nhan Khánh Ngọc thấy khác thường, người trong lòng cũng vì giọng nói này mà tỉnh dậy.

“Về nhà ?” Trẻ con xoa ánh mắt, Hoài Hương ngồi thẳng người dậy trong lúc nhất thời khó có thể thanh tỉnh , nghe thấy nàng tự nhiên nói ra từ “Nhà” này, Nhan Khánh Ngọc thiết tình hướng nàng cười, giúp nàng sửa sang lại tóc mai tán loạn trên mặt.

“Đúng, chúng ta về nhà ” Chống lại ánh mắt cực độ ấm áp cùng ý cười thoải mái của hần, Hoài Hương mới hiểu được chính mình mới vừa nói cái gì. Nàng mặt đỏ ửng gục đầu xuống, cũng không nói thêm điều gì.

Tuy rằng rất nhớ tiểu thư cùng Mạc phủ, nhưng trong lòng nàng đã sớm đem Nhan phủ trở thành nhà mình. Nàng cũng chưa quên Nhan Khánh Ngọc từng nói với nàng, nàng là thê tử của hần, nơi này chính là gia đình của nàng.

Hai người xuống xe ngựa, nắm tay sóng vai đi vào trong phủ, quản gia từ phía đối diện vội vàng ra đón.

“Thiếu gia, ngài đã trở lại! Mọi người tìm ngài một ngày .”

Trên mặt Quản gia tràn đầy bối rối, làm cho Nhan Khánh Ngọc cảm thấy bất an.

“Trong nhà có chuyện gì?” Giúp đỡ Hoài Hương đã mệt mỏi, Nhan Khánh Ngọc nhanh chóng hạ quyết định.“Ta trước cùng thiếu phu nhân trở về phòng, sau đó người qua báo cáo cho ta ” Có thể làm cho quản gia khẩn trương đến vậy,xem ra sự tình không nhỏ.

“Không được a, lão gia phân phó , thỉnh thiếu gia cùng thiếu phu nhân hồi phủ, lập tức đi đến đại sảnh.” Quản gia lau đi mồ hôi trên trán , vội vàng ngăn cản.

Nhan Khánh Ngọc khẽ cau mày, Hoài Hương bên cạnh lôi kéo ống tay áo của hần.“Nếu cha nói như vậy, chúng ta cũng đi thôi.”

Nhan Khánh Ngọc cũng không lên tiếng, giúp đỡ Hoài Hương đi về hướng đại sảnh, không quên hỏi: “Là đã xảy ra chuyện gì? Cha tại sao đột nhiên muốn gặp chúng ta?”

“Là có khách quý đến, gần buổi trưa đã đến. Lão gia phái nhiều người chạy nhanh tìm hai vị trở về, tất cả mọi người trong phủ đều không biết hôm nay ngài đi đâu.....” Quản gia ngấm lại liền cảm thấy xấu hổ, cư nhiên ngay cả thiếu gia cũng không rõ ràng. Kỳ thật ngày thường thiếu gia dễ tìm lắm, xuất môn phần lớn đều nói nơi sẽ đi, hôm nay lại không nói, liền phát sinh sự tình này.

“Khách quý?” Nhan Khánh Ngọc khẽ cau mày, sau đó lập tức lại nhướng lên.

Quý phủ có khách quý tới chơi không có gì là ngạc nhiên, nhưng là khách quý nào tới chơi, làm cha vội vã tìm hẩn cùng Hương Nhi, trong đầu phút chốc hiện lên đáp án, trong lòng biết không ổn, đang muốn tìm một biện pháp kéo dài thời gian, quản gia đi đằng trước đã sớm dừng lại đẩy cửa ra.

“Thiếu gia cùng thiếu phu nhân hồi phủ!”

Nhan Khánh Ngọc vừa muốn ngăn cản Hoài Hương tiến vào, người trong phòng đã vui sướng thấy họ mà đứng lên.

“Hương Hương?” Mạc phu nhân hướng ra cửa nhìn, lại chỉ thấy được Hoài Hương. “Nguyên Thiển đâu?”

Những người ở đây nghe được lời của nàng, ai cũng thần sắc nghi hoặc, còn Hoài Hương nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

“Hoài Hương?” Lão gia Mạc gia cũng mở miệng.

“Dừng Dừng!” Nhan lão gia nghe như thế nào cũng không thích hợp. “Thân gia, các người đang nói cái gì a, nàng không phải là Nguyên Thiển sao?”

“Đúng vậy.” Nhan phu nhân cũng bước đến, mặt đầy nghi hoặc. “Đây là chuyện gì xảy ra a, các người mới vừa rồi gọi Nguyên Thiển cái gì?”

“Cha, nương, con có việc bẩm báo.” Biết tình huống thế này không không chế được, Nhan Khánh Ngọc tiến về phía trước một bước, giúp Hoài Hương chắn đi ánh mắt của mọi người.

“Chuyện gì?” Nhan gia phụ mẫu đem ánh mắt hướng đến hẩn, chỉ cảm thấy chuyện này cực kì cổ quái.

“Con –” Nhan Khánh Ngọc mới mở miệng nói hai chữ, đằng sau truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

“Thiếu phu nhân!”

Nhan Khánh Ngọc nhanh chóng quay trở lại, tiếp được thân hình yếu đuối của Hoài Hương.

7. Chương 7: Chương 7

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Những lời này không chỉ có phụ mẫu Nhan gia muốn hỏi, mà vợ chồng Mạc thị cũng muốn hỏi.

“Đúng vậy, Nguyên Thiển đâu?” Trong lòng của Mạc phu nhân luôn nghĩ đến nữ nhi, nhện không được chen vào nói.

Tâm Nhan Khánh Ngọc đặt ở trên người Hoài Hương đã ngắt đi, Nghĩ đến sự việc trước mắt nếu như không có lời giải thích thỏa đáng, sự tình khẳng định sẽ càng khó giải quyết hơn, nhưng là giờ phút này, hẩn không có nắm chắc được sự việc.

“Mạc tiểu thư vào ngày thành thân, đã đào hôn.” Sau khi trầm ngâm, Nhan Khánh Ngọc liền thẳng thắn nói.

“Cái gì?” Trong sảnh bốn vị trưởng bối đều kinh hô.

“Mạc tiểu thư sai Hương Nhi giả mạo thân phận của nàng, thay nàng xuất giá.” Nhan Khánh Ngọc nói tiếp.

“Tại sao lại có thể như vậy!” Thân mình Mạc phu nhân mềm nhũn, cũng muốn ngất đi. “Vậy hiện tại Nguyên Thiển ở đâu?”

“Không biết.” Nhan Khánh Ngọc đứng ở trước mặt bốn người, ngạo nghễ bắt khuất đáp lại.

“Hoang đường! Hồ nháo!” Nhan lão gia vỗ bàn, tức giận tận trời, “Việc này nếu truyền ra ngoài, ta sao còn mặt mũi gặp người? Nhan phủ chúng ta trở thành chuyện cười lớn nhất trong kinh thành!”

“Lão gia, ngài đừng giận, để ý thân mình a.” Nhan phu nhân ở một bên vội vàng trấn an.

Nhan lão gia đã sớm tức giận đến quay cuồng, nhìn về phía con. “Con đã sớm biết?”

“ Vào đêm thành thân, Hương Nhi đã sớm nói cho con biết .”

“Vậy mà con lại lừa gạt tất cả mọi người!” Nhan lão gia trừng mắt nhìn hướng con mình. “Đầu óc của con là đã hồ đồ sao? Chuyện lớn như vậy sao lại không nói ra! Nếu không phải hôm nay xảy ra chuyện, con còn muốn giấu ta bao lâu nữa?”

Nhan Khánh Ngọc không nói.

“Này..... Tại sao có thể như vậy đâu?” Nhan phu nhân nhìn trưởng phu, nhìn nhìn lại con, khuôn mặt u sầu. Bà như thế nào cũng không nghĩ tới đứa con dâu mà mình luôn thân cận yêu thương, cư nhiên là giả mạo !

“Ông thông gia, bà thông gia, đây đều là do ta quản giáo không nghiêm.” Mạc lão gia mở miệng .

“ Nữ nhi Mạc gia lại là loại này , thật sự là.....”

Mặt mũi mất hết a! Mạc lão gia lặn lội trên thương trường nhiều năm, giờ phút này ngay cả đầu cũng không thể nâng dậy nổi .

“Câu ông thông gia này, xem ra tiểu đệ không đảm đương nổi.” Nhan lão gia sắc mặt lạnh lùng, cắt ngang cự tuyệt.

“Nhan huynh những lời này là?” Sắc mặt Vợ chồng Mạc thị biến sắc.

“ Khuê nữ của quý phủ nếu đã quyết ý đào hôn, chắc có lẽ vô cùng không hài lòng với cuộc hôn sự này, như thế còn thành thân gia gì nữa!” Nhan lão gia tức giận cũng không nhẹ.

“Chuyện này thật sự là do tiểu nữ trẻ tuổi không biết.” Mạc lão gia hoàn toàn không thể vì nữ nhi mà cãi lại, nhưng là.....Việc hôn nhân này cả thiên hạ đều biết, nếu là lúc này từ hôn, đừng nói Nhan gia không còn mặt mũi nào, mà Mạc phủ cũng cả đời để cho người ta chê cười “Nhưng việc hôn sự này đã định, sính lễ cũng đã trao, hôn sự cũng đã làm qua”

“Cùng con báai thiên địa là Hương Nhi, không phải Mạc tiểu thư.” Nhan Khánh Ngọc nhú mày nhấn mạnh, không hy vọng chuyện đó bị cho qua . “Cho nên, người con lấy là Hương Nhi, thê tử của con cũng là Hương Nhi.”

“Hồ nháo! Con đang nói chuyện hoang đường gì thế!” Nhan lão gia tức giận đến mức chụp bàn nhảy dựng lên. “Con đường đường là đương triều Tể tướng, cưới một tỷ nữ làm thê tử, như thế này còn ra thể thống gì!”

“Đây là sự thật, hôn lễ đã xong, có hàng trăm vị tân khách đã chứng kiến.” Nhan Khánh Ngọc thần sắc không thay đổi nói.

“Con.....” Nhan lão gia bị hấn làm cho tức giận đến nói đều nói không được.

“Lão gia , ngài đừng tức giận, đừng tức giận.” Nhan phu nhân vội vàng ra mặt xin tha thứ. “Ngọc nhi, lời này con nói không đúng rồi, hàng trăm vị tân khách đến tham gia, còn có toàn bộ người cao thấp trong phủ, toàn bộ đều nghĩ người mà con cưới là thiên kim Mạc gia, giờ thay đổi thành một tỷ nữ, nói làm sao đây?”

Vợ chồng Mạc thị ở ngoài nhìn xem , không dám chen vào nói. Họa này là do nữ nhi mình gây ra , thế này còn có thể nói cái gì.

“Con đều đã có tính toán.”

“Tính, con có tính toán gì?” Nhan lão gia theo dõi hần, nghĩ đến hần cư nhiên từ ngày thành hôn đến nay lửa gát tất cả mọi người, trong lòng không khỏi tức giận. “Không lẽ chuyện đã sai nên cứ làm sai tiếp hay sao. Lộng giả thành chân?”

“Chẳng lẽ cha không thấy chuyện đã qua, không lẽ công khai dư luận, đừng nói sẽ làm cho hai nhà mất mặt, cũng chặt đứt đường lui của Mạc tiểu thư sao?” Việc này một khi bại lộ, cũng không phải chỉ là cục diện hiện tại đâu.

Dù sao hai nhà đều là đại môn nhà giàu, gánh vác không tin đồn động trời này đâu, “Nhan huynh, tiểu nữ làm việc thật là lỗ mãng không biết nặng nhẹ, ta sẽ trách phạt thật nặng. Nhưng có thể..... Những chuyện này nên tạm gác lại một chút, để cho tiểu đệ nghĩ ra phương pháp thập toàn thập mỹ, để cho Nhan huynh vừa lòng, đem tổn thất hai bên giảm xuống đến thấp nhất.....” Mạc lão gia chưa bao giờ phải ăn nói khấp nép như vậy, tất cả đều tại nghiệt nữ gây ra, “Cho nên, việc này có thể giữ bí mật trước hay không, chờ ta đem nghiệt nữ về rồi giải quyết sau?”

Nhan lão gia thu lại tinh thần, cũng hiểu được tính nghiêm trọng của sự tình. Việc này nếu thật truyền ra ngoài, Nhan phủ lập tức sẽ trở thành trò cười cho cả kinh thành! Không được, hần không thể cho phép chuyện như vậy phát sinh” Được.” Ông ta đáp ứng.

Vợ chồng Mạc thị nhẹ nhàng thở ra, trên mặt Nhan Khánh Ngọc vẫn là bình tĩnh, đôi mắt có chút đắm chiêu dừng ở trên người phụ thân.

Lúc này, Hoài Hương đang nằm trên giường khẽ nhúc nhích, hé mở mắt, liền nhìn thấy ánh mắt ám áp quen thuộc.

“Tính? Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?” Nhan Khánh Ngọc nghiêng người nâng nàng dậy, tinh tế xem kỹ mặt của nàng, chỉ sợ bỏ qua điểm nào đó.

Hoài Hương lắc lắc đầu, hốc mắt nóng lên, lại miễn cưỡng không cho nước mắt chảy ra.

Chuyện nàng sợ hãi nhất đã xảy ra, thân phận đã bị phát hiện, nàng còn có thể tiếp tục sao? Bọn họ tính sẽ xử trí nàng như thế nào, si ngốc nhìn người ngồi bên, muốn hỏi nhưng cũng không sao mở miệng được.

Nàng thật sự sợ, sợ nếu nàng thật sự hỏi ra khỏi miệng, mộng này liền thật sự sẽ tỉnh.

“Làm sao vậy?” Thấy nước mắt nàng đảo quanh, cũng không giống như ngày thường chảy xuống, Nhan Khánh Ngọc có vẻ có chút sốt ruột. “Tại sao cũng không nói chuyện?”

Hoài Hương vẫn là lắc đầu, bỏ nhào vào trong lòng hần, gắt gao ôm hần.

“Hương Nhi?” Nhan Khánh Ngọc sau khi giật mình, dường như hiểu được tâm sự của nàng, nhẹ vỗ về mái tóc dài của nàng, nhẹ giọng an ủi, “Nàng đừng lo lắng, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ giải quyết, hiện tại nói thẳng ra cũng tốt.”

Thấy nàng không đáp lời, thân mình lại run nhẹ, hần gắt gao ôm lấy nàng. “Không có việc gì, Mạc gia lão gia phu nhân đã rời đi, nói là ngày mai sẽ lên đường hỏi Cẩm Tú thành. Chuyện này trước hết sẽ giữ bí mật, đợi sau khi tìm được Mạc Nguyên Thiển, sau đó mới định đoạt.”

Người trong lòng cuối cùng cũng có phản ứng, ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn đã tràn đầy nước mắt.

“Ta..... Ta còn có thể vẫn ở chỗ này sao?”

“Không ở tại đây, nàng muốn ở đâu?” Nhan Khánh Ngọc ôn nhu nói, lau đi nước mắt của nàng.

“Ta đã nói rồi, nàng đã là thê tử của ta, kiếp này cũng chỉ có thể ở bên người ta.”

“Ta biết..... Ta biết.....” Hoài Hương thấp giọng. Nàng cũng thật sự chờ đợi như vậy, nhưng là nàng càng biết, nguyện vọng này có bao nhiêu không có khả năng.

Nhan phủ ở kinh thành đã trăm năm, Nhan lão gia cũng từng vào triều làm quan, làm sao có khả năng cho phép Nhan Khánh Ngọc cưới một tỷ nữ về làm chính thê, càng miễn bàn Nhan Khánh Ngọc lại là Tế tướng, việc này thực sự rất lớn, nói không chừng ngay cả Hoàng Thượng đều đã kinh động. Nàng cũng từng nghe Thiển Hạm nói qua, Hoàng Thượng vốn có ý muốn tuyển tế tướng làm phò mã, đáng tiếc thánh chỉ chưa

hạ, Nhan phủ cùng Mạc phủ đã đính hôn trước một bước..... Nếu để cho Hoàng Thượng biết được hẳn sau đó lại cưới một tỳ nữ không cha không mẹ, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào đây? Đưa mắt nhìn về phía hân, trong lòng Hoài Hương xuất hiện rất nhiều suy nghĩ

Nàng rất muốn ở bên cạnh hân, nhưng là càng hy vọng hân mạnh khỏe.....“Hương Nhi?” Thấy nàng lộ ra vẻ mặt cổ quái, Nhan Khánh Ngọc thấp giọng gọi:“ Nàng có tin tưởng ta không?”

“Tin, ta tin .” Nàng cúi thấp đầu nói. Nàng đương nhiên tin hân, nhưng còn những người khác thì sao. Thấy nàng ử rữ không biết làm gì bây giờ, hiển nhiên là nàng có chỗ chưa tin, hân không khỏi tăng thêm lực đạo cánh tay, đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng.

“Hương Nhi, Nàng trước hết không được buông tay . Nàng phải tin tưởng vào vị hôn phu của mình, ta có thể đỡ Trạng Nguyên, Làm Tể tướng trong triều đã mười năm, có thể giải quyết ổn thỏa chuyện này.” Hương đến ôn hòa ánh mắt trở nên sáng giọng, có thể ở nhất định phải cuồng phách. (HĐ : ta thắc mắc anh nhiều tuổi oai == mười năm trong triều ??? o_O) (QH: Anh ấy là thần đồng đó Đoàn nhi.)

“Vâng.” Hoài Hương bắt buộc chính mình lộ ra tươi cười, không hy vọng mình sẽ gây ảnh hưởng cho hân .“Thiếp tin tưởng. Thiếp sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chàng.” Cười khẽ, nàng như là đang nói với chính mình.“Đương nhiên rồi, thiếp đã là thê tử của chàng , không ở bên cạnh chàng thì có thể đi đâu được?”

Nhan Khánh Ngọc không hề nói gì thêm, chỉ gắt gao ôm nàng, không muốn buông tay.

Kỳ thật từ khi gặp gỡ nàng, hân liền nghĩ không bao giờ buông tay!

“Không tốt , không tốt !” Một gã nam phó chạy vội tiến vào Nhan phủ, thẳng tắp liền nhằm phía chỗ của tổng quản , vội vàng hướng hân báo cáo.

“ Có chuyện gì sao?” Lão tổng quản nhướng mày, cẩn thận hỏi rõ ràng chân tướng , không khỏi lắc đầu.“Tại sao có thể như vậy đâu?”

“Tổng quản, ngài nói hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Nhìn sắc mặt tổng quản, nam phó thật cẩn thận hỏi:“Lời đồn đãi này..... Là thật sao?”

Ánh mắt lạnh như băng quét đến, làm cho nam phó sợ tới mức thiếu chút nữa chân trượt.

“Như thế nào, ngại bên ngoài sự tình chưa đủ loạn, người cũng muốn thêm lời bịa đặt sao?” Tổng quản chỉ trích nhìn hân.“Ta nhắc nhở người, lời này chớ có hỏi lại! Nhất là ở trước mặt lão gia.”

“Vâng, vâng..... Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám .” Nam phó nghe đến thật sự bủn rủn tay chân, quỳ rạp xuống đất , không ngừng dập đầu. Lão tổng quản này, khí thế tại sao lại kinh người như vậy a! Không hổ là gia phó đứng đầu Nhan phủ a!

“Không dám là tốt rồi.” Tổng quản cũng không đi để ý đến hân, tự mình trầm ngâm.“Việc này dù sao cũng phải để cho lão gia, thiếu gia biết.....”

Nhìn lão tổng quản thấp giọng tự nói, dần dần đi xa, nam phó thế này mới nhẹ nhàng thở ra. Bất quá nghĩ đến chuyện vừa mới nghe thấy trên đường , hân lại nhìn không được tò mò nhìn nhiều vài lần.

” Rốt cuộc có phải là thật sự a hay không?”

Hân biết lòng hiếu kỳ có thể hại chết người , nhưng là hân thật sự muốn biết vị thiếu phu nhân mảnh mai tính tình lại tốt kia, thật sự là một tỳ nữ tham phú quý sao :“ Thực sự có chuyện này?” Tổng quản chưa hướng Nhan lão gia bẩm báo, Diêu Tâm Linh đã tới tìm Nhan lão gia phu nhân trước.

“Đúng vậy. Biểu cữu ngài không biết chứ, hiện tại bên ngoài đồn đãi nổi lên bốn phía, dân trong thành đều nghị luận , chỉ sợ không được bao lâu, cả nước cao thấp đều biết biểu ca cưới một tỳ nữ về làm thê tử.”

“Đáng giận!” Nhan lão gia vỗ bàn, mấy ngày gần đây tâm tình không khỏi ác liệt.

“Là ai truyền ra đi ? Không phải đã dặn dò trăm ngàn phải giữ bí mật sao!”

Diêu Tâm Linh đương nhiên sẽ không thừa nhận đây là chính mình “Phong công sự nghiệp to lớn”. Không chỉ phát tán đồn đại chuyện này là kế hoạch của nàng ta, ngay cả chuyện vợ chồng Mạc thị tới kinh chơi,

cũng là do nàng ta mạo danh Nhan Khánh Ngọc cùng Mạc Nguyên Thiển mời đến , bằng không họ làm sao có thể tới đây.

“Biểu cữu ngài đừng tức giận, tức giận sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe .” Diêu Tâm Linh giả ý thở dài.“Nói đến cũng thật sự là làm cho người ta không thể tin được, con vốn tưởng rằng biểu tẩu là vị tiểu thư khuê các, không nghĩ tới cư nhiên là một tỳ nữ, còn là trẻ mồ côi không cha không mẹ.”

“Ngọc nhi nó.....” Nhan lão gia vừa nghĩ đến thái độ kiên quyết nhận thức tỳ nữ kia là thê tử của con không khỏi cảm thấy đau đầu.“Ngọc nhi thuở nhỏ thông minh, tại sao lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy!”

“Biểu cữu, theo ta nghĩ, biểu ca nhất định là bị nàng ta mê hoặc, mới có thể thay nàng ta lừa gạt mọi người, ngay cả hiện nay sự việc đã bại lộ , vẫn còn khắp nơi che chở nàng.” Diêu Tâm Linh nghĩ đến liền nuốt không trôi cục tức này.“ Thân phận của nàng, hoàn toàn là không xứng với biểu ca.”

“Chuyện này..... Hoang đường, thật sự là hoang đường ” Nhan lão gia không nhịn được lắc đầu.

“Lão gia, ngài trước tiên đừng tức giận” Nhan phu nhân ở một bên vì trượng phu đưa lên ly trà, ánh mắt dừng trên người Diêu Tâm Linh hơi đổi.“Tâm Linh, người cũng đừng nhắc lại việc này , để cho biểu cữu người phiền lòng.”

“Dạ, mợ.” Diêu Tâm Linh dịu ngoan trả lời,nhưng lại không có ý định làm theo.“Chỉ là hiện tại bên ngoài mọi người đều đang truyền nhau, nếu không có biện pháp ngăn chặn lời đồn đại, nếu không đem việc này giải quyết gấp , chúng ta làm sao còn mặt mũi nữa.”

“Đây là chuyện của Nhan gia, lão gia cùng Ngọc nhi tự nhiên có cách xử lí .” Nhan phu nhân thản nhiên ghi chú rõ “Nhan gia”, nhắc nhở cho nàng rõ, nàng bắt quá là họ khác thôi. (HĐ: ta thích nhá =)))

“ Điều này là đương nhiên.” Diêu Tâm Linh âm thầm cắn răng, không thềm nhắc lại.

“Không được, ta tuyệt đối không thừa nhận nữ nhân kia làm con dâu, tất cả đều là âm mưu, không thể coi là thật sự.” Nhan lão gia rốt cục chịu không được mà bùng nổ.

“Ta mặc kệ Ngọc nhi nói như thế nào, hôn sự cùng Mạc phủ coi như chưa từng phát sinh qua, tỳ nữ này cũng để cho Mạc phủ mang về, chúng ta không lưu nỗi nàng ta!”

“Lão gia!” Nhan phu nhân chấn động. “Việc này cần phải hỏi qua Ngọc nhi trước mới được.”

Con là do bà sinh , tính tình ra sao bà là người hiểu biết nhất. Bình thường Ngọc nhi thoát nhìn như ôn hòa, nhưng một khi cơn giận đã nổi lên, chỉ sợ không có người nào chống đỡ được hẳn. Huống hồ theo như bà quan sát thấy, con là thật tâm thích đứa con dâu này , nếu là đuổi người đi..... Sợ là sẽ làm cho con tức giận a.

“Còn có chuyện gì phải hỏi ! Ta làm như vậy cũng chỉ là muốn tốt cho nó, đường đường là một vị tướng gia, ngày thành thân vị hôn thê đào hôn, cưới về một người giả mạo, chuyện này tổn hại nghiêm trọng đến danh dự của nó biết bao nhiêu!” Nhan lão gia cũng là yêu quý con, không đành lòng nhìn hẳn chịu ủy khuất này. Diêu Tâm Linh đứng một bên thấy chuyện phát sinh như mình suy nghĩ, không khỏi hiện lên ý cười.

“Nhưng là.....” Trong thâm tâm, Nhan phu nhân thật sự là thích đứa con dâu này , nhưng là thân phận nàng..... Thật sự là một phiền toái.“ Ông xem Ngọc nhi thực sự thích Hoài Hương , hơn nữa ngày đó Nhan gia cũng đã muốn dẫn Hoài Hương về, cũng là Ngọc nhi không chịu. Lão gia nếu là khư khư cố chấp, chỉ sợ con sẽ không vui.”

Nhan lão gia nhớ tới ngày ấy con kiên quyết, thái độ hơi hơi mềm nhũn.

“Hơn nữa, ta thấy Hoài Hương cũng thực sự nhu thuận , lại biết chuyện , tất nhiên là hiểu được thân phận của chính mình, hiếm khi được Ngọc nhi thích, khiến cho nàng lưu lại có trở ngại gì, dù sao quý phủ chúng ta thêm miệng ăn cũng đâu có sao.”Thấy trượng phu có điểm dao động, Nhan phu nhân vội vàng không ngừng cố gắng, nhắc nhở trượng phu,“Muốn Ngọc nhi nhượng bộ, lui lại hôn sự với Mạc gia, sợ là phải lưu lại Hoài Hương mới có thể.”

“Được rồi!” Nhan lão gia đã thực sự bị thuyết phục.“Nhưng là với thân thế của nàng ta, nhiều nhất cũng chỉ là cơ thiệp.”

“Điều này là đương nhiên.” Nhan phu nhân là tiểu thư xuất thân con nhà quan, đương nhiên biết giai cấp phân biệt.

“Tối nay chúng ta cùng nàng ta nói chuyện, để cho nàngta biết thân phận của mình, rồi kêu nàng đi khuyên nhủ Ngọc nhi.Nếu nàng ta mở miệng, bằng súng ái của Ngọc nhi hiện tại đối với nàng ta, khẳng định so với hai lão nhân chúng ta nói, nói đến khô cả lưỡi cũng hữu dụng hơn rất nhiều.”

“Đã biết, liền chiếu theo lời của bà đi.” Nhan lão gia tuy rằng không hài lòng, nhưng là miễn cưỡng tiếp nhận rồi.

Diêu Tâm Linh nhăn mi lại, không nghĩ tới sự tình cứ nhiên lại phát triển như vậy.

Mơ cứ nhiên muốn cho ả tỳ nữ kia lưu lại? Nhưng dù sao cũng chỉ thành âm thầm hừ nhẹ, Diêu Tâm Linh ở trong lòng hạ quyết định. Nếu là hàng giả kia lưu lại chiếm biểu ca, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Biết lão gia phu nhân muốn gặp nàng, trong lòng Hoài Hương cảm thấy bất ổn , ngay cả bàn tay đẩy cửa thư phòng Nhan lão gia ra, cũng run rẩy .

“Cha.....” Ánh mắt lạnh như băng quét đến, trong long nàng rung mình, vội vàng sửa miệng.“Lão gia, phu nhân.” Nhan lão gia lại nhìn nàng liếc mắt một cái, hừ một tiếng .Một đêm trước mới bị con làm cho tức chết, hiện tại nhìn đến nàng đương nhiên khó có được sắc mặt tốt.

Nghĩ đến con kiên trì không muốn nói đến chuyện hôn nhân khác,muốn cưới tỳ nữ xuất thân hèn kém này về làm vợ, đợi cho sau khi thông báo đến Mạc phủ , còn muốn cử hành hôn sự lại một lần nữa, để cho nàng “Danh chính ngôn thuận”, trong lòng ông vô cùng tức giận.

“Hoài Hương, con ngồi xuống đi.” Nhan phu nhân bày ra vẻ mặt tươi cười, tựa như lúc trước đối đãi với nàng, Hoài Hương cúi thấp đầu xuống, thuận theo liền ngồi xuống.

“Kỳ thật hôm nay tìm con đến, là có chuyện muốn nói với con.” Nhan phu nhân càng nhìn nàng là càng yêu thích, chỉ tiếc.....“Lão gia đã quyết định, việc hôn nhân với Mạc phủ này, coi như chưa từng phát sinh qua.”

“Cái gì?” Hoài Hương phút chốc ngẩn đầu, không dám tin.“Nhưng tiểu thư.....”

Từ hôn! Như vậy tiểu thư nên làm sao bây giờ “Nàng lúc trước nếu quyết định đào hôn, chắc cũng là do không hài long với nhà chúng ta, chúng ta đây đương nhiên cũng không miễn cưỡng.” Nhan phu nhân thần sắc lạnh nhạt, đối với vị con dâu Mạc Nguyên Thiển không có duyên này, xem như hoàn toàn không có hảo cảm.

“Nhưng là.....” Nếu chuyện từ hôn bị truyền ra, tiểu thư về sau làm sao có thể làm người?

“Lão gia dự định thỉnh Mạc gia đến trao đổi. Chỉ còn con.....” Ánh mắt hướng về phía Hoài Hương, Nhan phu nhân sắc mặt hòa hoãn chút.“Nhớ tới con lúc trước cũng là do nghe lệnh của Mạc tiểu thư mà đại gả, trách con không được. Nhưng nếu con đã cùng Ngọc nhi có vợ chồng chi thật (như vợ chồng thật =]], chúng ta đương nhiên phải lưu con lại, chọn một ngày tốt, cho Ngọc nhi thu con vào phòng làm thiếp.”

“Thiếp.....” Hoài Hương thấp giọng , trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Như thế nào, không hài lòng sao?” Nhan lão gia trừng mắt, giọng điệu không tốt.“Với thân phận của ngươi, có thể làm một thiếp thất đã là phúc của ngươi ! Ta nói trước với ngươi, ngươi đừng ôm ấp mộng đẹp gì, Ngọc nhi là nhân trung chi long (rồng trong loài người), ngươi sao xứng với nó! Ngươi phải hiểu rõ, liền an an phận phận đi, chúng ta cũng sẽ không cùng ngươi so đo những chuyện này, nếu là ngươi không biết chừng.....Thì trở về Mạc phủ là tỳ nữ của ngươi đi ?” (HD: ta bầm , ta chặt, ta giết.... aaaaaa)

“Lão gia, không phải nói sẽ bình tĩnh nói chuyện sao?” Nhan phu nhân nhìn trượng phu chỉ trích liếc mắt một cái, nhẹ nhàng nói:

“Hương Nhi, chúng ta cũng không phải không hiểu tình người, nhưng trong lòng con hẳn là hiểu được, con cùng Ngọc nhi kết quả tốt nhất, chính là như vậy .”

Xuất thân của nàng là trở ngại lớn, cho dù Nhan phu nhân thực yêu thích nàng, cũng không khả năng để cho nàng trở thành chính thê được.

“Hương Nhi biết.” Hoài Hương cúi đầu, thanh âm có chút nghẹn ngào, tâm như là bị cái gì cứ vào đau đớn, không dám tỏ vẻ chút nào. “Khánh Ngọc..... Thiếu gia đã biết chưa?”

“Đợi lát nữa nó trở về, ta đương nhiên sẽ nói với nó.” Nhan lão gia hừ khê. “Người cũng đừng mong được hắn thay người ra mặt, Ngọc nhi thân là quan, so với người, nó biết lợi hại chuyện này!” Hoài Hương trầm mặc, suy nghĩ hỗn loạn tìm không thấy đầu.

“Kỳ thật tìm con đến, là còn có một chuyện khác nữa.” Nhan phu nhân lấy ánh mắt ám chỉ trương phu im miệng, ôn nhu nói: “Chuyện hôn nhân cùng Mạc gia tuy rằng thất bại, nhưng vị trí chính thất của Ngọc nhi cũng không thể bỏ trống lâu, Ngọc nhi hiện tại cổ kị con, không chịu nói đến chuyện hôn sự khác, nhưng chuyện này sao có thể bỏ qua, con hiểu được không?”

Hoài Hương không thể lên tiếng, chỉ có thể cúi đầu. Nàng hiểu được? Nàng hiểu được cái gì đây “Con khuyên nhủ Ngọc nhi đi.” Nhan phu nhân đem mục đích của bản thân nói ra. “Thằng bé hiện tại cực kỳ sủng ái con, lời nói của con có lẽ sẽ vào được lỗ tai của nó. Huống chi, nguyên nhân nó không chịu cũng là vì con, vậy nên con đi nói, so với chúng ta đi thích hợp hơn.”

Nhan lão gia bất mãn hừ khê, không rõ thế tử tại sao lại phải khách sáo như vậy.

“Ta đã nói với người, nếu là người có thể tự mình hiểu lấy, Nhan gia chúng ta tuyệt không bạc đãi người, nếu người ngầm đùa giỡn tâm cơ muốn mê hoặc Ngọc nhi, như thế tuyệt đối không có kết cục tốt.”

“Dạ.....” Trừ bỏ lên tiếng trả lời, Hoài Hương không biết mình còn có thể nói như thế nào.

“Ta biết con là đứa nhỏ có hiểu biết.” Nhan phu nhân khen, sắc mặt vui mừng chớp mi.

“Người thấy Ngọc nhi nhớ nói chuyện này rõ ràng với Ngọc nhi, mau chọn một đối tượng, chúng ta sẽ lập tức tiến hành.”

Hoài Hương gật đầu, cúi đầu, giấu đi hai hốc mắt đã phấp phỏng.

“Người đi xuống đi.” Nhan lão gia nhìn nàng liền phiền lòng, nghĩ đến sau này còn phải thu thập cục diện rối rắm với Mạc phủ liền dâng lên một ngọn lửa giận.

“Dạ,” Hoài Hương nhanh chóng lui ra ngoài, không lập tức trở về phòng, đứng bên ngoài hành lang gấp khúc chỗ Ẩn Ngọc lâu, đứng dựa vào hành lang, nước mắt đã nhịn hồi lâu cuối cùng rơi xuống.

Nàng từng nghĩ đến, nàng đã sớm chuẩn bị tốt, lại không nghĩ rằng khi sự tình thực sự phát sinh, sẽ làm nàng khó chịu như vậy.

Nàng cũng không để ý danh phận, nàng để ý là..... Sẽ có một nữ nhân khác, sẽ trở thành thế tử của hắn.

Đến lúc đó, ôn nhu của hắn sẽ dành cho thế tử, tươi cười của hắn, cũng là của thế tử hắn.

Nàng không dám nghĩ thêm gì nữa, Hoài Hương cảm thấy thế giới của mình dường như bị hủy hoại, hạnh phúc này giống như là mộng, mà hiện tại, tỉnh mộng.

Tỉnh mộng, nàng nên đi nơi nào!

8. Chương 8

Ngồi tại ghế trước cửa sổ, Hoài Hương thất thần, nhớ tới những lời buổi chiều của Nhan lão gia đã nói, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Những người khác cũng không nói gì, nhưng nàng hiểu được, với thân phận của nàng có thể làm thiếp thất của tướng gia, đã là phúc của nàng, nhưng..... Vừa nghĩ đến bên cạnh Nhan Khánh Ngọc sẽ có nữ nhân khác, tâm nàng liền như dao cắt, không thể bình tĩnh.

Nàng cũng thật sự là vô dụng, nam tử ba vợ bốn nàng hầu đúng là chuyện bình thường, nếu tâm tư này của nàng để cho Nhan Khánh Ngọc biết được , chỉ sợ sẽ nghĩ nàng ghen tị .

Lại càng không nói đến, nàng mở ra cửa sổ, không khí ban đêm lạnh như băng thổi vào, làm cho nàng lại cảm nhận nơi này là tha hương cùng với nơi mà nàng sinh trưởng không hề giống nhau.

Chung quy, ở nơi này nàng vẫn chỉ là một người ngoài, không phải gia đình của nàng.

Ngồi ở phía trước cửa sổ, từng chuyện đã trải qua xuất hiện lại trong óc nàng, từng chuyện một lượt qua trong đầu nàng. Ở Mạc phủ, ở Nhan phủ , lần lượt thay đổi hiện lên.

“Hương Nhi, tại sao lại ngồi trước gió lạnh như vậy?” Nhan Khánh Ngọc trở lại trong phòng, đã thấy thê tử xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay cả khi hắc đã trở lại cũng không phát giác.“Không phải nói ban đêm hàn khí rất lớn tại sao lại không nghe?”

“Chàng đã trở lại a.” Hoài Hương kinh ngạc nhìn hắc đang đóng lại cửa sổ, mới thông thả đứng dậy.

Nhan Khánh Ngọc nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng, cảm giác được không khí quỷ dị.

Người phía trước vẫn như bình thường, tiểu thê tử giúp hắc thay quần áo , so với ngày thường trầm mặc hơn rất nhiều.

“Hương Nhi, trong lòng có việc gì sao?” Hắc cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang bận rộn, lôi kéo nàng ngồi vào trên nhuyễn tháp .“ Sẽ không phải là đang lo lắng chuyện cha mẹ cùng Mạc gia chứ?”

Hoài Hương lắc đầu, nhớ tới chuyện lão gia cùng phu nhân Nhan gia nói chuyện cùng nàng,lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Nàng biết đây là kết quả tất yếu, thiếu phu nhân Nhan gia tuyệt đối không có khả năng là nàng.

Nhưng là..... Nhưng là..... Nàng lại không có biện pháp thản nhiên nói ra miệng.

Chuyện này rất tàn khốc, rất buồn cười , nàng phát hiện chính mình hoàn toàn không thể chịu đựng được bên người hắc sẽ xuất hiện một nữ nhân khác, trở thành thê tử của hắc.

Nàng làm sao vậy, tại sao lại có loại ý tưởng này? Nam tử ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, huống chi với thân phận của nàng, hoàn toàn không xứng với hắc , càng đừng nói đến có tư cách độc chiếm hắc.

“Không phải như thế, tại sao lại im lặng như vậy?” Nhan Khánh Ngọc làm sao tin tưởng.

“Thiếp.....” Nàng ngẩng đầu nhanh liếc mắt nhìn hắc một cái, Hoài Hương nhanh chóng lại cúi đầu, nội tâm giãy dụa không thôi.

Nàng muốn ở lại Nhan gia , muốn ở lại bên người hắc. Nàng không cần thân phận Tướng gia phu nhân này, nhưng là nàng để ý đến vị Tướng gia này.

Nàng không muốn rời khỏi hắc, nhưng cũng không muốn thấy hắc che chở ột nữ tử khác.

Nên làm cái gì bây giờ? Nên lựa chọn như thế nào “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của nàng, Nhan Khánh Ngọc càng xác định nhất định có việc phát sinh.“Hương Nhi, nàng có chuyện gì trong lòng, tại sao không thể nói cho ta biết? Chẳng lẽ chúng ta lúc này còn có chuyện gì giấu diếm?”

Nhan Khánh Ngọc không hiểu là, Hoài Hương cho tới nay đều tương đương ý lại hắc, mọi chuyện cần hắc, tại sao lại có chuyện không thể nói cùng hắc. Hoài Hương nhìn hắc, nhớ lại hắc đối với mình có bao nhiêu sủng ái,bao dung, trong đầu hiện lên một câu mà trước kia hắc đã nói qua, hắc đối với nàng tốt như vậy.....“Thiếp.....” Nàng trong lòng có quyết định, thử mở miệng, cổ họng lại co rút nhanh phát không ra thanh âm. Nàng thử đối hắc mỉm cười, thử lại một lần nữa,“Thiếp là suy nghĩ , trong lòng chàng có đối tượng nào chưa..... Chính là..... Việc chọn lựa thê tử.....”

Khó khăn đem lời nói ra, Hoài Hương lại đau lòng một trận. Nhưng hắc đối với nàng rất tốt, nàng nói sao cũng không thể rời đi, đành phải thử thỏa hiệp.

“Nàng nói cái gì?” Nhan Khánh Ngọc nhất thời hoài nghi chính mình nghe lầm, lập tức rất nhanh nghĩ đến, “Ai đề nghị với nàng như vậy ? Cha hay là nương? Bọn họ bức nàng sao?”

“Không có, đó không phải chuyện lúc này.” Nàng vội vàng kéo ống tay áo của hắn, chỉ sợ hắn nhất thời xúc động sinh sự. Hiện tại, nàng thầm nghĩ hảo hảo nắm chắc thời gian độc chiếm hắn còn lại.

“Cha mẹ đối với thiếp tốt lắm, bọn họ không có bức thiếp làm một chuyện gì.” Nàng cường điệu lên nói, chỉ sợ sự tình phát sinh.

Nhan Khánh Ngọc không tin. “Nếu là như thế, nàng tại sao lại nói với ta chuyện như vậy!”

Sớm nên biết sau khi hắn cự tuyệt đề nghị của cha mẹ, hai người nhất định sẽ chuyển hướng tới Hoài Hương.

Hoài Hương quá mức thật thà tính tình lại quá mềm yếu, làm sao có thể chịu được áp lực này.

“Nàng không cần lo lắng, đem sự tình chậm rãi nói lại cho ta biết, ta sẽ giải quyết.” Nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của nàng, âm điệu của Nhan Khánh Ngọc trở nên ôn nhu.

“Không có việc gì. Thật sự không có việc gì.” Hoài Hương lắc đầu. “Chính là..... thân phận của thiếp hiện tại đã bị mọi người biết, cho nên.....” Nàng hít một hơi, không thể nói thêm gì đi nữa.

Nàng còn có thể nói như thế nào, nàng hoàn toàn không xứng là thê tử của hắn “Cho nên như thế nào?”

“Cho nên.....” Hoài Hương trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy đau lòng khó nhịn. Nàng không nghĩ như vậy, nàng thật sự không nghĩ, nhưng là, nàng có lựa chọn nào khác được đâu.

“Cho nên, chàng hắn là nên chọn một giai nhân hiền thực, chọn một người làm thê tử.” Nàng thật sự đã nói ra hết! Nhưng sau khi nói ra, cũng là cả người vô lực.

“Đây là suy nghĩ thật sự của nàng sao?” Nhan Khánh Ngọc nhìn chằm chằm nàng, thần sắc bình tĩnh. “Trước đây chúng ta đã ước định thế nào? Nàng lại đem hứa hẹn của ta trở thành cái gì?”

Nàng vĩnh viễn là thê tử của ta.

Lời nói còn vang vọng bên tai, vận mệnh lại khiến nàng không thể không cúi đầu.

“Thiếp nhớ rõ, thiếp thật sự đều nhớ rõ.” Nàng còn ưng thuận, muốn vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh hắn.

Cho nên, nàng chỉ có thể lựa chọn nhượng bộ, đem hắn trả lại ột nữ tử khác xứng đôi với hắn, rồi mới yên lặng bồi ở bên cạnh hắn.

“Nếu như thực nhớ rõ, tại sao nàng có thể nói ra như vậy?” Ánh mắt Nhan Khánh Ngọc có chút lạnh, hắn đương nhiên hiểu được đây không phải là ý nghĩ thật sự của nàng, nhưng nàng vẫn đã nói ra khỏi miệng! Hắn giận là, vì cái gì nàng không tin hắn, vì cái gì khinh địch như vậy để lại bỏ quên “Nàng thật sự muốn ta cưới nữ nhân khác sao?” Đôi mắt đen không còn giống như thường ngày hàm chứa sủng nịch, mà là mang theo một chút lãnh liệt, một chút nghiêm khắc.

Hoài Hương biết chính mình nên gạt đầu, nên tận lực thuyết phục hắn nhận đề nghị này, nhưng nàng như thế nào cũng không có biện pháp làm được. Chưa từng gặp qua khuôn mặt lạnh như băng của hắn, trong lòng nàng là đau xót, nước mắt đã cố nén lâu ngày cứ thế rơi xuống.

Nước mắt chảy ra, muốn dừng lại cũng không dừng được, nàng càng khóc càng là thương tâm.

“Nàng.....” Nhan Khánh Ngọc bị nước mắt của nàng làm cho trở tay không kịp, vừa rồi sẵn giọng nháy mắt đã thay đổi, bất đắc dĩ ôm lấy nàng. “Khóc cái gì, người bị gạt bỏ cũng là ta mà.”

“Thiếp không có..... Thiếp không có gạt bỏ chàng.....” Vừa khóc vừa thút thít, Hoài Hương vẫn không quên cãi lại.

Nếu là có thể rời đi, nàng cũng sẽ không thương tâm như vậy

“Bảo ta đi cưới người khác, không phải gạt bỏ thì là cái gì?” Nhẹ vỗ về mái tóc dài của nàng, Nhan Khánh Ngọc lau đi dòng lệ của nàng. “Ta biết hiện tại chân tướng đã bị công khai, nàng nhất định sẽ bị áp lực, nhưng là cũng không thể nghĩ đơn giản như vậy mà đem ta bỏ cho người khác.”

“Thiếp..... Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....” Hấp hấp lấy không khí , Hoài Hương đem tất cả ủy khuất trong lòng khóc hết.

“Nàng nha , thật khờ.”

Đôi môi nóng rực áp lên đôi môi của nàng, vừa như muốn trừng phay lại giống như thật khao khát mút mãnh liệt, muốn xác nhận thiệt tình của nàng, không cho nàng có thể trốn tránh.

Hoài Hương cơ hồ không chút do dự , đáp lại nhiệt tình của hắn. Nàng hóa bị động thành chủ động, gắt gao đáp lại hắn, ôm chặt hắn,giống như đang ôm một vật trân quý nhất trên đời. Không muốn buông tay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo tuyệt vọng, giống như không biết hạnh phúc như vậy khi nào sẽ bị cướp đoạt đi, tham luyến tất cả của hắn, muốn nhớ kỹ giờ khắc này.

Hơi thở tương giao , mang theo thương tiếc hôn lên những giọt lệ không ngừng của nàng, cảm nhận được khủng hoảng của nàng, tâm hắn cũng lâm vào hỗn loạn.

“Ngốc Hương Nhi.....” Hắn thấp giọng nói, lại che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, triền miên đến cực điểm.

Nàng tại sao lại không hiểu , hắn tuyệt đối sẽ không buông ra nàng. Mặc kệ người bên ngoài chê cười như thế nào, hắn đã định là nàng .

Hắn đã từng nói qua, nàng là thê tử của hắn, duy nhất .

Mâu sắc chuyển thâm trầm, hắn ôm nàng đến bên giường, nhẹ nhàng nằm áp lên thân thể của nàng, quyết định bằng hành động thực tế, cho thấy tâm ý của chính mình.

Gọn gàng bỏ đi quần áo trở ngại của hai người, bàn tay to phủ lên làn da mềm mịn kia , nồng nhiệt hôn lên trên người nàng, dẫn đến nàng rên rỉ yêu kiều.

Hoài Hương bị hắn hôn đến mê mang, hai tay gắt gao ôm lấy thân mình ấm áp của hắn, những bất an trong lòng nhờ có hắn mà nguôi ngoai, nàng vui sướng vừa khóc vừa cười, thân thể hướng về phía hắn thăm dò, vì hắn mà điên cuồng, cũng đang làm cho hắn điên cuồng.

Hai thân thể thân mật giao triền, như là muốn cùng đối phương kết hợp thành một thể, không bao giờ tách ra nữa.

Hoài Hương khóc, cười, cảm giác hắn dường như đang nói gì đó. Nhưng nàng nghe không rõ. Khi hắn ngang nhiên tiến vào trong cơ thể của nàng,khi cùng nàng gắt gao kết hợp , thanh âm kiên định kia như xuyên thấu tâm hồn nàng–“Nàng vĩnh viễn đều là của ta.”

Chớp chớp đôi mắt cay xè , Hoài Hương nhận không được che hai tròng mắt. Nhắm mắt lại.

Bởi vì khóc rất nhiều ,cho dù che thế nào cũng ko giấu được đôi mắt sưng vì khóc.

Sáng sớm, nàng vẫn còn đắm chìm trong ngọt ngào của đêm qua, nhưng sự thật lại hung hăng đánh cho nàng một cái. Sau khi được Thanh Thanh báo cho biết lão gia cùng phu nhân muốn gặp nàng, lòng của nàng liền trầm đến tận đáy cốc.

Quả nhiên lão gia nóng vội muốn truy vấn nàng có đề cập đến chuyện cưới thê tử cho Nhan Khánh Ngọc hay không..... Mới một đêm, mà bọn họ đã khẩn cấp như vậy sao nàng có thể đáp ứng được, nàng không biết nên nói với bọn họ như thế nào, nàng cùng Khánh Ngọc là thật tâm yêu nhau không biết nên mở miệng như thế nào yêu cầu hai vị lão nhân gia thành toàn bọn họ.

Nhan lão gia quá nóng nảy, mắng nàng một chút. Nàng trong lòng khó chịu, ở Mạc phủ. Nàng tuy rằng không phải tiểu thư, nhưng có Thiên Hạm ở một bên chăm sóc cùng Nguyên Thiển tiểu thư làm chỗ dựa, nàng cũng chưa từng chịu trách nhiệm giống như vậy.

Kinh ngạc ngồi ở trong lương đình , nhớ tới mới bộ dáng tức giận của Nhan lão gia vừa rồi, nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

“Di, đây không phải nha hoàn của Mạc gia sao?”

Một giọng nữ bén nhọn vang lên, tay Hoài Hương vừa buông liễn thấy, là Diêu Tâm Linh cùng với thị nữ của nàng.

“Tâm Linh biểu muội”

“Ai là biểu muội của người?” Diêu Tâm Linh quát khiến nàng ngưng lại. “Chỉ bằng thân phận thấp hèn của người, mà cũng dám nói đến quan hệ với ta sao? Người cho rằng người là ai a.”

Hoài Hương thần sắc ảm đạm, xem ra là tới có ý định không tốt.

“Tại sao lại không nói, chột dạ sao?” Diêu Tâm Linh đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt khinh bỉ. “Ta nói cho người biết, người tốt nhất nên biết thân biết phận, trở về Mạc gia mà làm tỳ nữ của người! Đừng ở chỗ này mà vọng tưởng với được tới biểu ca, người hoàn toàn là không xứng!”

Hoài Hương cúi đầu, những lời này quả thực là dán tại trên người nàng ép tới nàng không thể xoay người.

“Không nói lời nào ta coi như người có biết.” Diêu Tâm Linh lạnh lùng nhìn nàng.

“Đừng tưởng rằng biểu ca hiện tại che chở, người sẽ không có việc gì, người phải biết rằng huynh ấy thân là con trai độc nhất của Nhan gia nên có rất nhiều việc không phải huynh ấy thích là có thể làm được. Lại càng không nói hiện tại thị phi bên ngoài đang ngày càng lớn, nếu chuyện tình mà càng lớn, kinh động Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn đối với biểu ca còn coi trọng sao, sao có thể để cho hắn chịu ủy khuất như vậy! Đến lúc đó đừng nói là người, ta thấy toàn bộ Mạc phủ cũng không thoát khỏi được liên can.”

Tâm Hoài Hương cả kinh, vẫn luôn nghĩ chuyện này nhiều nhất là tự mình gánh chịu, đã xem nhẹ vấn đề khó giải quyết này, nếu thật sự để Hoàng Thượng biết được truyện này..... Mạc phủ thật sự bị vào nhà lao sao.

Diêu Tâm Linh thấy nàng có chút dao động, khẩu khí lập tức chuyển đổi, ôn nhu khuyên nhủ: “Kỳ thật ta thấy người là người thành thật đơn thuần, cảnh tỉnh người coi như là giúp mọi người. Người đừng nhìn sự tình như vậy mà thấy dễ dàng, việc này nha, vô cùng lớn.”

Lại liếc mắt nhìn nàng một cái, Diêu Tâm Linh cố tình than một tiếng: “Nếu người là thật tình yêu thích biểu ca, sẽ vì hắn mà suy nghĩ a. Hiện tại bên ngoài mọi người đã biết chuyện Mạc gia tiểu thư đào hôn vào tỳ nữ đại gả, người nghĩ hắn đường đường là một tướng gia có thể để mặt mũi đi đâu đây! Lại nói, biểu ca hiện tại đang ở giữa người và mọi người, trong lòng rất rối rắm, lâu ngày hắn cũng chống đỡ không được, người thật sự muốn cho hắn trong ngoài lo lắng, không thể ngủ ngon sao?”

Hoài Hương cúi đầu, tâm tư khê động. Diêu Tâm Linh nói xác thực có đạo lý, bất luận những người khác, chỉ sợ cứ giằng co như vậy, Nhan Khánh Ngọc sẽ vì nàng, cùng cha mẹ trở mặt.

Nàng lưu lại, đối với hắn tựa hồ thật sự trăm hại mà không một lợi.

Diêu Tâm Linh trừng mắt nhìn nàng, chính mình nói rất nhiều chuyện như vậy, tại sao nàng ta nửa điểm phản ứng cũng không có? Tốt hay xấu cũng phải lên tiếng a, nếu không nàng làm sao có thể tiếp tục “Này, ta nói nhiều như vậy, người có nghe không vậy?” Ánh mắt hung tợn quay lại, chỉ kém không tiến lên kéo nàng một phen, xem nàng có phải hay không đã biến thành đầu gối “Ta đã biết.” Hoài Hương u buồn ngẩng đầu, chống lại ánh mắt không tốt của nàng. “Ta đã biết.”

À, báo cáo với bà con nha, truyện này chỉ có 9 chương chứ không phải 10, nhưng thành thật mà nói chương thứ 9 dài như cái xe lửa ấy. Nên thông báo truyện của chúng ta cũng sắp đi vào phần kết thúc

“Biết là tốt rồi.” Diêu Tâm Linh thế này mới lộ ra vẻ lòng tươi cười. “Cho nên người sớm nên rời đi đi, trả lại cho biểu ca cuộc sống thanh tịnh, để hắn không trở thành trò cười cho cả nước.”

Hoài Hương bỏ đi qua một bên, không nói nữa.

“Người –” Diêu Tâm Linh sắc mặt lại biến, đang muốn hảo hảo giáo huấn nàng một chút, Thanh Thanh lại từ chỗ rẽ xuất hiện.

“Thiếu phu nhân, Mạc phủ gửi thư.”

“Thật sự?” Nghe thấy hai chữ “Mạc phủ”, Hoài Hương ánh mắt vốn trầm, chợt phát ra hào quang “Đúng vậy, mới được gia phó của Mạc phủ đưa tới.” Thanh Thanh sửa sang lại quần áo của nàng. “Thiếu gia có dặn dò qua thời tiết đã chuyển lạnh, không thể để cho người ở bên ngoài lâu, Thanh Thanh đỡ người trở về phòng.”

Thanh Thanh rất nhanh hướng Diêu Tâm Linh cáo lui, giúp đỡ Hoài Hương trở lại Ẩn Ngọc lâu.

“Thanh Thanh, cảm ơn người.” Hoài Hương thấp giọng nói cảm ơn, hiểu được Thanh Thanh là vì muốn mang nàng khỏi Diêu Tâm Linh nên mới cố ý nói như vậy.

“Không có gì.” Thanh Thanh ngượng ngùng sờ sờ hai má ửng đỏ, không quên dặn dò, “Biểu tiểu thư tính tình không tốt lắm, lần sau ngài thấy liền tránh đi.”

“Ta đã biết.” Hoài Hương nhìn nàng, khoe miệng hơi giơ lên. “Người cũng đừng đối với ta cung kính như vậy, không phải đều biết rồi sao?”

“Người là thiếu phu nhân, cung kính là nên làm.” Thanh Thanh lắc đầu.

“Ta không phải thiếu phu nhân, không phải.” Hoài Hương tự giễu cười khẽ, đem lời của những người khác thuật lại. “Ta bất quá là cái tỳ nữ không cha không mẹ, không xứng với thiếu gia nhà người.”

Thanh Thanh nhún mày, nói ra nghi hoặc trong đáy lòng “Hai bàn tay người trắng nõn không dấu vết, gờ tay nhắc chân đều cao quý tao nhã, so với biểu tiểu thư còn giống danh môn thiên kim hơn, tại sao có thể là.....”

“Ta là đi theo Mạc tiểu thư lâu, mưa dầm thấm đất, tự nhiên đem cử chỉ hành vi của nàng học lại thôi.” Hít hơi một cái, nàng lại giải thích, “Tiểu thư rất thương ta, việc gì nặng cũng không có để cho ta làm, cũng không khiến ta hầu hạ nàng.....” Cho nên, nàng thật sự thực không giống tỳ nữ, những chuyện mà tỳ nữ nên làm, nàng thật sự không hiểu.

Chính là, thật sự giả không được, giả thực không được. Cho dù cử chỉ của nàng giống tiểu thư khuê các, cách nói năng giống, cầm kì thư họa tinh thông, nhưng nàng vẫn chỉ là tỳ nữ mà thôi.

Lần đầu tiên, nàng để ý đến xuất thân của mình như vậy.

“Thật sự?” Thanh Thanh trừng lớn mắt, như là được nghe chuyện kì diệu gì đó. “Mạc gia tiểu thư đối với người thật tốt.” Thật hiếm có a! Loại chủ tử như vậy làm sao tìm a.

“Đúng vậy.” Mãi khẽ nở nụ cười, Hoài Hương lại nghĩ tới những chuyện khi còn ở cùng với tiểu thư.

Thấy hốc mắt của nàng hiện lên hơi nước, Thanh Thanh không dám tiếp tục hỏi, vội vàng lấy ra phong thư trong lòng. “Thiếu phu nhân, đây là thư từ Mạc phủ.”

“Thực sự có thư?” Hoài Hương kinh hỉ tiếp nhận. Vốn tưởng rằng đây chỉ là lí do của Thanh Thanh, muốn đem nàng quay về phòng thôi, không nghĩ tới là thật.

Vừa thấy đến nét chữ quen thuộc trên mặt, nước mắt liền chảy ra.

“Là Thiên Hạm.....”

Nàng vội vàng mở ra, một bên đọc thư, nước mắt chảy càng nhiều. Nhìn những hàng chữ quan tâm của Thiên Hạm, làm cho tưởng niệm của nàng càng thêm sâu đậm.

Ta sẽ nghĩ cách cho người hồi phủ.

Thiên Hạm hứa hẹn, làm cho nàng hoàn toàn hồng mắt.

Nàng thật sự muốn trở về, trở về nơi không có ai ghét bỏ nàng. Nhan phủ toàn người ác ý, làm cho nàng càng thêm tưởng niệm tất cả những người ở của Mạc phủ.

Thật sự nghĩ muốn quay về làm tỳ nữ của mình..... Nhan Khánh Ngọc trở về phòng, chỉ thấy Hoài Hương cầm tờ giấy trên tay, trên mặt nước mắt loang lổ, không biết đã khóc bao lâu.

“Sao lại thế này?” Hắn khó hiểu tiêu sái lại gần, đảo qua bức thư trên tay nàng, tức giận nổi lên bưng bưng, nhanh chóng làm cho hắn không kịp khắc chế.

Đây là cái gì? Trầm Thiên Hạm kia rốt cuộc có ma lực gì, có thể dễ dàng tác động đến cảm xúc của nàng như vậy!

“Đây là cái gì?” Hắn nhìn chằm chằm vào vẻ mặt vô thần của nàng, tức giận không thể ức chế. Trầm Thiên Hạm có cái gì tốt? Hắn dựa vào cái gì mà mang nàng đi? Nàng đã là thê tử của ta, hắn còn muốn làm cái gì?”

Hoài Hương không có trả lời, nàng cũng không biết nên trả lời như thế nào. Có lẽ là do gió thổi lạnh, cũng có lẽ là do nàng khóc nhiều, đầu nàng thực rất đau, cảm giác chính mình thực suy yếu.

“Hương Nhi!” Nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, Nhan Khánh Ngọc nhíu mày. “Nàng làm sao vậy?”

Hoài Hương ngược mắt, đáy mắt lại không thấy bóng dáng của hắn..... Nàng ở đâu vậy? Hắn là ai? Người này lại là làm sao “Ta.....” Liếm liếm cánh môi khô, nàng thử mở miệng. “Ta muốn trở về Mạc phủ.....”

Nàng không muốn ở trong này, nàng muốn về Mạc phủ..... Nơi đó có rất nhiều người yêu nàng, quan tâm đến nàng, bọn họ chưa bao giờ ghét bỏ nàng vì nàng là một bé gái mồ côi cha mẹ, cũng sẽ không dùng những lời lẽ ác độc đó với nàng.

Yêu cầu này, làm cho Nhan Khánh Ngọc tức giận đến tột điểm, rốt cuộc bất chấp mọi chuyện.

Đêm qua còn nằm trong lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, hôm nay chỉ vì một phong thư của Trầm Thiên Hạm đến, nàng liền có bộ dáng sống không bằng chết này, còn nói phải về Mạc phủ! Như vậy hắn trong lòng nàng có vị trí gì? Cả người lẫn trái tim của hắn, chẳng lẽ so ra còn kém một phong thư của Trầm Thiên Hạm?

“Người thật sự coi trọng Trầm Thiên Hạm như vậy?” Hắn xanh mặt, cắn răng truy vấn. (chỗ này đổi giọng rồi >”

9. Chương 9

Thiên Hương lâu, đây là quán ăn lớn nhất trong kinh thành, trang hoàng vào hạng nhất, đồ ăn hạng nhất, phục vụ cũng vào loại nhất. Ngoài ra, cũng là nơi thông tin được được lưu thông bậc nhất.

“Nghe nói a.....” Lưu Đại lên tiếng mở đầu, luôn là nghe nói, rốt cuộc là nghe ai nói, tuyệt đối không quan trọng, cũng không có người để ý đến. “Người cùng Tướng gia thành hôn căn bản không phải là đại tiểu thư Mạc gia, mà là nha đầu bên người đại tiểu thư a.”

“Lưu Đại, chuyện này tất cả mọi người đã biết, người còn dùng cái vẻ vô cùng thần bí đó nói sao?” Lập tức có người bắt đầu lên tiếng. Cư nhiên lại ở Thiên Hương lâu nói ra tin tức như vậy, thật sự là không đủ trình độ để nói.

“Ai ai, dừng dừng lại, ta còn chưa có nói hết a.” Lưu Đại giơ hai tay lên yêu cầu mọi người im lặng chút. “Nghe nói a, nha đầu kia tâm cơ thâm trầm, tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác), căn bản không phải Mạc tiểu thư đào hôn, mà là do nha đầu kia ham phú quý, vọng tưởng muốn ngồi lên vị trí phu nhân Tướng gia kia, cho nên mới làm cho tiểu thư nhà mình.....” Hắn ngừng lại không nói, làm động tác đưa tay lên vuốt cổ.

Bên trong gian hòng nhỏ ở lầu hai vang lên tiếng thì thầm đầy mờ ám, nhưng bị những âm thanh ồn ào náo nhiệt chung quanh xóa đi hết rồi.

“Không thể nào, lại có thể nhẫn tâm như vậy sao?”

“Giết người là phải ngồi tù, người cũng không thể nói lung tung.”

“Dừng, dừng, đây là suy đoán, suy đoán mà thôi.” Để tránh lời đồn nổi lên bốn phía, từ nay về sau không thể bước vào Thiên Hương lâu, Lưu Đại liền nói sang chuyện khác, “Bất quá Tướng gia của chúng ta cũng thực là sáng suốt, nghe nói a.....” Thấy có người muốn nói, Lưu Đại vội vàng xua tay. “Tin tức này là thiên chân vạn xác, người nói cho ta biết, chính là Nhị thẩm vợ của bác ta đang làm việc trong Tướng gia phủ!”

Thấy nhiều người tức giận có vẻ đã ổn định lại, hắn đắc ý hất mặt lên. “Nghe nói Tướng gia vừa nhìn một cái đã thấy rõ quỷ kế của nha đầu kia, ngay lập tức đập tan ảo tưởng của nàng, còn giáng nàng xuống làm hạ nhân ra lệnh cho tổng quản phân phó cho nàng làm tạp vụ đâu.”

“Ác — oa a —” Mọi người vừa mới gạt đầu, còn chưa kịp phát biểu ý kiến của bản thân, đã bị một bóng dáng đỏ tươi từ trong phòng lao ra khiến cho sợ hãi.

“Người đang nói bậy bạ gì đó!” Bỏ qua nắm giữ của Thượng Quan Ngự Kiếm – Mạc Nguyên Thiển lao ra bên ngoài. Một phen nắm lấy áo của Lưu Đại nhấc lên, đôi mắt xinh đẹp hiện tại tràn đầy tức giận.

“Người cho rằng người là ai? Người dựa vào cái gì nói Hương Hương nói bậy? Người biết nàng, người có biết nàng là một cô nương tốt như thế nào không?”

“Cô nương.....” Lưu Đại bị khí thế cùng mãnh mẽ của nàng làm cho khiếp sợ, không thể động đậy.

“Tiểu thư, buông hấn ra đi.” Trầm Thiên Hạm vẫn một thân nam trang như cũ tiến lên kéo Mạc Nguyên Thiển ra, thần sắc đậm mạc quét mắt nhìn Lưu Đại, bất mãn nhưng lại không mở miệng.

Hiện tại điều nên lo lắng nhất là Hoài Hương, những lời nhảm nhí của người khác tuyệt không quan trọng!

“Thiên Hạm!” Mạc Nguyên Thiển vẫn không chịu buông tay. “Vừa rồi người không nghe thấy hấn nói cái gì sao? Cái gì tâm cơ thâm trầm, cái gì tâm ngoan thủ lạt! Hương Hương từ nhỏ đến lớn ngay cả mắng người cũng chưa từng làm, hấn cứ nhiên có thể nói bậy như vậy.”

“Miệng của người ta, người quản được sao?” Trầm Thiên Hạm liếc mắt ý bảo Thượng Quan Ngự Kiếm kéo Mạc Nguyên Thiển ra, lại quét mắt nhìn Lưu Đại một cái, ngầm mang cảnh báo nói. “Người nếu vẫn cùng hấn so đo, bất quá là làm nhục thân phận của mình thôi.”

“Các người.....” Lưu Đại mặt đỏ lên, tuy rằng người đã được buông ra, nhưng là nhóm người này vừa tiến đến đã động thủ động khẩu, hấn làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

“Ta.....” Hấn mới mở miệng nói ra một chữ, liền có hai đạo ánh mắt sắc bén phóng tới.

Nhìn về phía hai nam nhân cao lớn kia, lời nói của Lưu Đại tự động nuốt trở lại, không dám ra tiếng.

“Người còn không mau dùng cơm cho xong.” Thượng Quan Ngự Kiếm thấp giọng quát người trước mặt, mắt lạnh nhìn quét qua thực khách ngồi chung quanh, làm cho cả đám bọn họ kinh hãi đem ánh mắt hạ xuống, không dám tiếp tục nhìn nữ nhân của hấn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Nguyên Thiển cũng đỏ bừng một mảnh, bất quá là do tức giận đến đỏ mặt. Nàng trừng mắt nhìn Lưu Đại một lúc lâu, sau đó mới hung hăng dậm chân quay ra.

“Buông ra.” Lời này là nói với Thượng Quan Ngự Kiếm đang nắm tay nàng. “Thiên Hạm, đi!”

” Hả?”

“Hiện tại chúng ta phải đến Nhan gia đòi người!”

Nhìn thấy Mạc Nguyên Thiển thực sự, tất cả mọi lời đồn đại quả không sai, quả thật là tuyệt sắc mỹ nhân!

Chính là, tính tình dường như không được tốt lắm.

“Hoài Hương đâu?” Nàng nhìn chung quanh một vòng, nhưng không thấy người.

“Mạc tiểu thư, hiện tại quý phủ không có chủ tử, hay trước hết ngài nên nghỉ tạm.....” Tổng quản khách khí giải thích, trong lòng khẩn cầu thiếu gia nhanh nhanh trở về.

“Không cần, ta muốn gặp Hương Hương, người lập tức đi mang nàng ra đây!” Mạc Nguyên Thiển lười nói những lời vô nghĩa với hấn.

“Tiểu nhân không thể làm chủ chuyện này, thỉnh Mạc tiểu thư thứ lỗi.” Tổng quản mồ hôi nhỏ trên trán, nhìn đến một nữ ba nam đang đứng trước mặt, chỉ cảm thấy nguy hiểm vạn phần.

“Nếu biết ta là tiểu thư Mạc phủ, Hương Hương là nha đầu của ta, vì cái gì ta còn cần người khác làm chủ?” Mạc Nguyên Thiển cười lạnh một tiếng. “Hay cũng là do các người làm chuyện thẹn với lòng, không dám cho ta gặp nàng?”

“Tiểu nhân không có đào hôn, cũng không có vì lòng tham làm ô nhiễm mà đi lừa gạt cả phủ, đâu việc gì phải hổ thẹn với lương tâm.” Tổng quản nhìn không được đáp trả lại nàng một câu.

“ Miệng lưỡi người thật lợi hại a, không hổ có thể lên làm tổng quản của Nhan gia.” Mạc Nguyên Thiển cũng không có tức giận, dù sao trong việc này cũng là do nàng sai trước. Đôi mắt đẹp lưu chuyển , ngược lại nở nụ cười.“Tổng quản , con người của ta a, từ trước đến nay không có hiểu lễ nghi tiểu thư khuê các, cũng không có kiên nhẫn, nhưng ta có cái ưu điểm, đã nói là sẽ làm.

Người nếu không đem Hương Hương ra đây, ta cam đoan cho dù đem Nhan phủ hủy đi, cũng phải tìm ra người.”

Tổng quản nghe nàng nói như vậy, lại nhìn đến hai nam tử cao lớn khí thế bức người đứng phía sau nàng , sau khi suy xét, vẫn là nên nhượng bộ .

“Người đi mời người ra.” Tổng quản nhỏ giọng nói, người hầu đứng ở đại sảnh lập tức đi thông báo, không đến một khắc , Thanh Thanh đã giúp đỡ Hoài Hương đi đến cửa.

‘Hương Hương!’ Mạc Nguyên Thiển vừa thấy bóng dáng quen thuộc đã nóng vội đứng lên.

“Tiểu thư?” Hoài Hương mở lớn mắt nhìn, không dám tin.“ Người không có việc gì chứ? Vậy thật tốt quá! Thật tốt quá.....”

“Ngốc tử, đã nói ta không có việc gì , muội khóc cái gì.” Mạc Nguyên Thiển kinh hãi nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng.“Nhưng thật ra chính muội kìa, sắc mặt tại sao lại kém như vậy?”

“Muội..... Không có việc gì.” Hoài Hương lau lệ, nàng rất cao hứng .“ Thiên Hạm. Người cũng đến đây!”

“Ừ .” Trầm Thiên Hạm hơi hơi nhú mi, đứng dậy kéo nàng đến bên ghế .“Hương Hương, người ngồi xuống trước đã.”

Sắc mặt nàng tái nhợt, cước bộ chao đảo, khiến cho người ta nhìn thực lo lắng.

“ Tại sao muội lại đem mình thành cái bộ dáng như vậy !” Mạc Nguyên Thiển nóng vội nhìn xem bên này, bên kia sờ sờ, như là muốn xác nhận toàn thân cao thấp Hoài Hương đều hoàn hảo.

“Muội không sao.” Lau đi dòng lệ, Hoài Hương lộ ra tươi cười.

Được hai người quan tâm vây quanh, lại giống như trước kia vậy. Hoài Hương nhin không được nói:“Nhìn thấy các người thật tốt, ta rất nhớ các người.”

“Tại sao lại có thể không có việc gì?” Mạc Nguyên Thiển bác bỏ, nhìn thấy Hoài Hương như vậy, trong lòng nàng vừa tự trách lại vừa đau lòng.“ Nam nhân kia đâu? Hắn sao có thể nhẫn tâm đem người đi làm hạ nhân tạp vụ như vậy được? Mới có thể khiến thân thể người hỏng đến như thế này!”

Hoài Hương mở to mắt vô tội, rụt lại vai .“Không phải, là tự do thân thể ta không khoẻ thôi.” Khí hậu tại kinh thành lạnh hơn Cẩm Tú thành, mấy đêm nàng ngồi trước gió, lập tức liền mắc phong hàn.

“Muội còn nói giúp hắn sao.” Nếu không thấy bộ dáng gió thổi sẽ đổ của nàng, Mạc Nguyên Thiển thật muốn gõ một cái vào đầu của nàng. Tuy rằng nói nàng thuở nhỏ thiện lương thì không nói, nhưng Nhan Khánh Ngọc khắt khe với nàng như vậy! Lại còn đem sai nhận hết về phía mình .“Người khác đâu?”

“Hương Hương, Nhan thiếu gia thật sự sai người đi làm tạp dịch?” Trầm Thiên Hạm nhìn như rất bình tĩnh, nhưng là nhìn bộ dáng này của Hoài Hương, tình hình nàng dù cho đăm đăm cũng muốn nổi giận .

Hoài Hương đối với Trầm Thiên Hạm hướng đến có hỏi có đáp, ngoan ngoãn gật đầu.“Nhưng là.....”

Nàng còn không kịp giải thích, Nhan Khánh Ngọc là có nói như vậy, nhưng là bỗng dưng nàng lại bị bệnh, cho nên kì thật chuyện gì cũng chưa phải làm mà ở lại Ấn Ngọc lâu tính dưỡng.

“Nhan Khánh Ngọc tên hỗn đản!” Mạc Nguyên Thiển đánh gãy lời của nàng, bất chấp cấp bậc lễ nghĩa mà lên tiếng mắng to.“Ta đã nhìn lầm hắn ! Đi!”

Một phen nâng Hoài Hương dậy, Mạc Nguyên Thiển không muốn tiếp tục nói thêm điều gì.

“Mạc tiểu thư.” Tổng quản vội vàng ngăn lại nàng.

“Tránh ra!” Mạc Nguyên Thiển lạnh lùng trừng mắt.

Tổng quản tuy rằng cảm thấy sợ hãi, nhưng là không thể nghe lời mà tránh ra. Hiện tại trong phủ không có chủ tử, nếu cứ để cho họ đi như vậy, khi thiếu gia trở về hẳn làm sao có thể ăn nói với thiếu gia đây?

“Mạc tiểu thư.....” Tổng quản vẫn còn đang phiền não nên xử lý sự việc như thế nào, thì nghe thấy tiếng bước chân vội vàng từ phía xa đến gần, hẳn nhất thời nhẹ nhàng thở ra. “Thiếu gia.”

Nhận được tin tức Nhan Khánh Ngọc lập tức vội vàng trở về liền thấy một nữ tử mỹ mạo tuyệt sắc đang nâng đỡ Hoài Hương, còn một người khác nữa là..... Trầm Thiên Hạm, mâu quang hẳn lạnh lùng, “Đây là có chuyện gì?”

Quà Tặng

“Thiếu gia, Mạc tiểu thư muốn mang thiếu phu nhân đi.” Tổng quản vội vàng báo cáo.

“Người chính là Nhan Khánh Ngọc?” Mạc Nguyên Thiển rất nhanh phản ứng lại đây. “Đào hôn là chuyện do một mình ta làm, một mình ta chịu trách nhiệm, người lại gây khó dễ cho người ngoài cuộc chính là người không đúng.”

“Tiểu thư định như thế nào chịu trách nhiệm?” Nhan Khánh Ngọc không để ý tới những ánh mắt không tốt kia. Lực chú ý tạm thời được đặt trên người Mạc Nguyên Thiển. “Cứ im lặng mà mang thể tử của ta đi chính là cách chịu trách nhiệm của tiểu thư?”

“Hương Hương mới không phải thể tử của người! Người không phải đem nàng trở thành người làm sao?”

Ánh mắt của Nhan Khánh Ngọc sắc bén, hừ lạnh một tiếng. “Mạc kệ ta làm gì nàng, nàng đã là người Nhan phủ ta, các người dựa vào cái gì mang nàng đi?”

Ngay khi hai người còn giằng co không dứt, một thanh âm nam nhân thông dong vang lên.

“Chỉ bằng khế ước bán thân của nàng ở trên tay ta.”

Nhìn đến chủ nhân của giọng nói, Mạc Nguyên Thiển hoảng sợ.

‘Ca ca?’ Tại sao ca ca lại xuất hiện ở nơi này, huynh ấy không phải đã đi làm ăn xa nhà sao, liền nhìn thấy người đang ở phía sau của Mạc Tĩnh Viễn, Nhạc Nhạn với vẻ sột ruột hiếm có.

Quả nhiên, chỉ có Nhạc Nhạn mới được hỗn thế đại ma vương này.

“Theo như luật pháp của ‘Thiên thịnh hoàng triều’, khế ước bán thân của Hoài Hương còn ở Mạc phủ ta, nàng chính là người của Mạc phủ, Nhan huynh thân là đương triều Tể Tướng, sao lại không biết?”

Hai mắt Mạc Nguyên Thiển tỏa sáng.

“Nàng đã được gả cho ta.” Nhan Khánh Ngọc không dự đoán được nước cờ này, cả người căng thẳng nhìn về phía Mạc Tĩnh Viễn.

“Không có sự đồng ý của ta, há có thể giữ lời.” Thiên thịnh hoàng triều quy định, có khế ước thể thân, chung thân đại sự sẽ đều do chủ nhân an bài. “Hơn nữa người ngày đó Tướng gia cưới là thiên kim Mạc phủ, nhưng nhân vật chính chạy mất, lại để cho Hoài Hương phải thế thân.” Trong mắt không một tia dao động, hẳn quét mắt nhìn muội muội rắc rối đứng một bên. “Các người cũng không được vì chuyện này làm khó Hoài Hương? Tại sao lại nói Hoài Hương lập gia đình chứ?”

“Nàng đã là thể tử của ta!” Nhan Khánh Ngọc nhanh chóng trừng mắt nhìn hẳn.

“Được, đừng nói chủ tử là ta không có nhân tính.” Mạc Tĩnh Viễn phiền não nhìn sâu vào ánh mắt của hẳn, bắt đầu hồi hận thời điểm mềm lòng đáp ứng Nhạc Nhạn đến đây. “Hoài Hương, trước mặt Tướng gia người cứ nói, muốn đi theo ta hồi phủ, hay là muốn ở lại đây?”

Tất cả ánh mắt mọi người đều hướng về người được bảo hộ giữa Mạc Nguyên Thiển cùng Trầm Thiên Hạm.

Hoài Hương ngẩng đầu, sau khi liếc mắt nhìn Nhan Khánh Ngọc một cái cúi đầu nói nhỏ: “Ta muốn về nhà.”

Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía nàng, Nhan Khánh Ngọc cắn chặt răng, cảm giác bị phản bội dâng lên trong lòng.

“Hương Nhi, nàng đã quên đã từng đáp ứng gì với ta sao?” Hấn cố đè nén lại sự tức giận, nhìn về phía Trầm Thiên Hạm đứng ở bên trái nàng, phải mất một lực lớn mới có thể ngăn lại bản thân tiến lên đẩy hấn ra.

Hấn tiến lên từng bước, Hoài Hương theo trực giác lui lại từng bước.

“Nhan Khánh Ngọc, người muốn làm gì?” Mạc Nguyên Thiển phát hiện động tác của Hoài Hương, trực tiếp đứng chắn phía trước, thay nàng chắn đi ánh mắt của Nhan Khánh Ngọc .

Mạc Tĩnh Viễn chậm rãi ngăn lại muội muội nhà mình, không muốn tiếp tục phát sinh chuyện gì.“ Tất cả chuyện khô hài này là do xá muội dựng lên, ngày khác sẽ đến cửa tạ lỗi, hôm nay không muốn quấy rầy .”

“Mạc thiếu gia là muốn cứng rắn mang người đi ?” Nhan Khánh Ngọc nhấn lại tức giận nói.

“Ta sao có thể ở trước mặt Tướng gia ‘Cứng rắn’ mang người đi?” Mạc Tĩnh Viễn khẽ cười cười.“Nếu muốn ,với khế ước bán thân của Hoài Hương trong tay, ta muốn mang nàng đi không cần bất luận kẻ nào đồng ý .Đúng như trong lời nói.....” Hấn miễn cưỡng nhìn về phía sắc mặt xanh mét Nhan Khánh Ngọc.“Chính Hoài Hương cũng đã quyết định hồi phủ, tất cả mọi người ở đây đều đã nghe thấy.”

Nhan Khánh Ngọc không thể phản bác , sắc mặt càng ngày càng trầm.

Mạc Tĩnh Viễn không hề nhiều lời.“ Trước xin cáo từ , chuyện này để ngày khác bàn lại.”

Mạc Nguyên Thiển sùng bái nhìn về phía đại ca, quả nhiên ca ca vừa ra tay, chỉ có thành công!”

” Hương Hương đi, chúng ta về nhà.” Trở lại nắm lấy tay Hoài Hương , Mạc Nguyên Thiển ước gì mau rời đi nơi này.

“Dừng dừng..... ” Thấy Hoài Hương sắp bị người mang đi, Nhan Khánh Ngọc không còn nghĩ gì khác nữa, thậm nghĩ đem nàng cướp về , lại làm cho người vừa vào cửa đã tràn ngập địch ý với hấn-Thượng Quan Ngự Kiếm ngăn lại.

“Hương Nhi!”

Nghe giọng nói ngày thường vẫn ôn nhu giờ đây đang gào thét, bước chân của Hoài Hương ngừng lại một chút, nhin không được quay lại nhìn hấn, lại chỉ thấy được một mảnh tối đen.....“Hương Hương!” Một bên Trầm Thiên Hạm vội vàng đỡ lấy thân mình yếu đuối của nàng.

Hoài Hương bị ngắt xủ , cái gì cũng nghe không thấy .

“Hương Hương đến đây, đây là điểm tâm mà người thích nhất, Nhạc Nhận vì muội mà làm đó.” Mạc Nguyên Thiển cùng Trầm Thiên Hạm đem điểm tâm vào phòng, chỉ thấy Hoài Hương đang ngồi ngẩn người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, không nhiều lời liền ngồi xuống bên cạnh Hoài Hương.

“ Đây là món ăn muội thích nhất , nhanh ăn đi.” Mạc Nguyên Thiển nhìn thấy nàng không nhúc nhích chút nào, không khỏi có điểm hoảng.

Phải biết rằng , nếu là trước kia, vì Nhạc Nhận làm điểm tâm , chuyện gì Hương Hương cũng có thể làm được. Tại sao hiện tại điểm tâm đã đem đến trước mắt nàng , nàng cư nhiên ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn?

Trên thực tế, từ ba ngày trước sau khi bọn họ mạnh mẽ đem Hoài Hương mang về sản nghiệp của Mạc gia ở kinh thành, nàng liền có bộ dạng như vậy,bkhông có tập trung , thỉnh thoảng lại không hiểu mà rơi lệ.

“Hương Hương, trong lòng nếu có việc gì, thì cứ nói ra đi.” Trầm Thiên Hạm thần sắc ôn nhu mà người ngoài khó thấy, nàng nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc dài của Hoài Hương, giống như một vị tỷ tỷ nói.“Nếu là thân mình chỗ nào không thoải mái. Cũng đừng sợ phiền toái, Lân Diệc Trần là thân y, tuyệt đối sẽ chữa tốt uội.”

Hoài Hương cuối cùng cũng có tinh thần lại, nhìn khuôn mặt đầy vẻ quan tâm trước mặt, trong đầu cũng không tự giác hiện ra một khuôn mặt khác.

Nàng còn nhớ rõ, khi nàng rời đi, hấn đã găm nhẹ. Từ khi quen biết hấn tới nay, nàng chưa từng thấy hấn không không chế được như vậy.

Hắn..... đang giận nàng đi.

“Không phải muội đang nhớ Nhan Khánh Ngọc chứ?” Mạc Nguyên Thiển thật sự nhìn không được, liền hỏi thẳng.

Tuy rằng Hoài Hương sau này có vì nam nhân đáng giận kia mà giải thích, nói muốn nàng đi làm tạp vụ chẳng qua là do hắn nhất thời tức giận mà nói thế, kỳ thật nàng cũng chưa chịu khổ sai gì đã mắc bệnh. Nhưng mỗi khi nghĩ đến Nhan Khánh Ngọc đã từng có ý niệm như vậy trong đầu, nàng liền không thể đối với hắn mà khen ngợi được.

Nghe đến tên kia, Hoài Hương lung lay, hốc mắt nhất thời đỏ.

“Muội thật sự thích hắn như vậy sao?” Mạc Nguyên Thiển bị đả kích bội phần. Rốt cuộc là Hoài Hương để ý đến Nhan Khánh Ngọc, hay vẫn là do nàng ngày càng thêm thích khóc mà thôi.

“Đúng.” Hoài Hương chưa bao giờ giấu giếm Mạc Nguyên Thiển điều gì.

“Vậy vì sao muội lại muốn theo chúng ta trở về?” Mạc Nguyên Thiển sắp bị nàng làm cho hồ đồ. Khiến cho nửa ngày, Nàng đã chịu nguy hiểm bị trưởng bối hai nhà Mạc Nhan đánh bẹp chạy về cứu nàng, kết quả lại là chia rẽ một đôi uyên ương. “Thiên Hạm, tình báo của người thật là quá kém cỏi đi.”

Trầm Thiên Hạm thực ra lại biểu hiện bình tĩnh hơn cả.

“Bất luận như thế nào, Hương Hương không có việc gì là tốt rồi.” Nàng liếc mắt nhìn tiểu thư một cái. “Huống hồ, việc này tiểu thư cũng nên về giải quyết.”

“Hương Hương cùng Nhan Khánh Ngọc tình đầu ý hợp, như vậy còn có cái gì phải giải quyết?” Tất cả mọi chuyện đều giống như nàng suy nghĩ lúc trước a.

“Hương Hương, Nhan gia có phải có người không chấp nhận người, đối với xuất thân của người có ý kiến hay không?” Thân phận giống nhau, lại cũng đã từng trải qua chuyện như vậy, Trầm Thiên Hạm so với Mạc Nguyên Thiển hiểu biết hơn nhiều.

Hoài Hương cắn môi dưới, không trả lời, chính là cam chịu.

“Nhan Khánh Ngọc dám chê muội sao?!” Mạc Nguyên Thiển mắt đẹp phun hỏa.

“Không phải hắn.” Hoài Hương theo trực giác mà phản bác. “Hắn vẫn đối với ta tốt lắm...”

“Đúng vậy, đem muội quăng xuống làm tạp vụ thật đúng là tốt.” Mạc Nguyên Thiển lạnh lùng đáp lại.

Thật sự ghi hận.

“Tiểu thư.” Trầm Thiên Hạm liếc mắt cảnh cáo nàng một cái, hiện tại không phải thời điểm để nổi cáu. “Hương Hương, sự tình rốt cuộc là như thế nào người hãy nói ra xem, chúng ta mới có thể thay người nghĩ biện pháp tốt được.”

Hoài Hương thoáng do dự.

Mạc Nguyên Thiển nghĩ đến cũng chỉ tại mình mới khiến cho nàng lâm vào hoàn cảnh khó khăn này, không khỏi tự trách, thanh âm trở nên ôn nhu hơn.

“Hương Hương, người nghĩ muốn cái gì, thì hãy nói ra.” Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Hoài Hương vẫn cùng nàng nơi nơi đến, luôn hết thấy đi theo nàng. Chưa từng có kiên trì yêu cầu cái gì, nếu thật sự nàng muốn Nhan Khánh Ngọc, nàng như thế nào cũng muốn giúp Hương nhi hoàn thành nguyện vọng này, Hoài Hương nhìn hai nàng, nước mắt lại lần nữa chảy xuống.

“Ta muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với hắn.....”

Nhan Khánh Ngọc lần thứ tư bị chặn ở bên ngoài đại sảnh.

“Ta muốn gặp nàng.” Hắn cắn răng, biết người của Mạc gia là cố ý làm khó dễ hắn.

Mạc Tĩnh Viễn so với hắn còn không bình tĩnh hơn, loại trò hề nhảm chán này, mấy nữ nhân kia tính xem tới bao lâu đây?

“Nhan huynh, việc này ta không có ý định can thiệp, chỉ cần Hoài Hương nguyện ý, ta đương nhiên sẽ giúp Nhan huynh thành toàn.” Cho nên không cần lại tiếp tục đến làm phiền hấn .

“Vây để cho ta gặp nàng.” Nhan Khánh Ngọc có chút bất ngờ khi thấy hấn bỗng dưng tốt như vậy, nhưng nói và làm và hai chuyện khác nhau.

“Hiện tại ta không có quần nàng.” Mạc Tĩnh Viễn lười biếng ngồi ở vị trí chủ vị , ánh mắt nhìn Thượng Quan Ngự Kiếm bỗng dưng xuất hiện ở bên cạnh, ánh mắt lộ ra thâm ý tươi cười.

Để sớm giải quyết chuyện phiền não này , rồi mang theo Nhạc Nhạn hồi Cẩm Tú thành, hấn liền giúp tên này một phen vậy.

“Nhan huynh, dù sao huynh vốn là em rể ta.” Khóe mắt ngấm thấy mặt Thượng Quan Ngự Kiếm hơi trầm xuống , Mạc Tĩnh Viễn vẫn tự nhiên tiếp tục nói:“Hiện tại Nhan huynh lại luôn miệng nói “Ta muốn Hoài Hương”, ta lại quên mất hỏi huynh, muội muội của ta , huynh tính làm sao bây giờ?”

Bên cạnh truyền tới ánh mắt sắc bén, làm cho Nhan Khánh Ngọc không khỏi liếc mắt nhìn lại một cái.

Thì ra là hấn..... Nam nhân mà Mạc Tĩnh Viễn đề cập qua đúng là nam vô lâm Kiếm Thánh. Cũng là thiếu chủ của Phi Hà đảo Thượng Quan Ngự Kiếm.

Nhan Khánh Ngọc dựa vào trí nhớ của mình hồi tưởng lại tình huống ngày ấy, Thượng Quan Ngự Kiếm vẫn luôn bảo hộ bên cạnh Mạc Nguyên Thiển, thái độ thân mật nhìn nàng như là vật sở hữu, mà đối với hấn lại tràn ngập địch ý.

Đều là nam tử hán, hấn hiểu được như vậy biểu hiện cho ý tứ gì.

Thì ra là thế, trải qua ba ngày, Nhan Khánh Ngọc lần đầu tiên lộ ra tươi cười, hiểu được Mạc Tĩnh Viễn vì cái gì lại đột nhiên nhắc tới việc hôn nhân của hấn cùng với Mạc Nguyên Thiển .

“Mạc huynh, kể ra ta nên sớm gọi huynh một tiếng đại ca .” Nhan Khánh Ngọc thần thái thay đổi không còn lo lắng như lúc trước, thản nhiên ngồi lại trên ghế với vẻ tự đắc ,thậm chí còn có thể lộ ra tươi cười.

“Mặc dù chuyện đào hôn của lệnh muội gây ra phong ba, nhưng hôn sự hai nhà đã sớm định ước, hôn lễ cũng đã cử hành qua, thiên hạ đều biết đến quan hệ thông gia của hai nhà, nếu là hiện tại mà từ hôn, chỉ sợ là làm cho người trong thiên hạ chê cười.”

“Ừm, như vậy thật sự không còn mặt mũi nào .” Mạc Tĩnh Viễn rất phối hợp lên tiếng trả lời.

“Hiện nay bên ngoài mặc dù có lời đồn đãi, nhưng cũng không có người chứng thực thật giả.” Nhan Khánh Ngọc cảm thấy được người đứng trong góc càng lúc càng tức giận, khóe miệng ý cười càng sâu .“Không bằng chúng ta coi chuyện đào hôn như chưa từng phát sinh qua, Mạc tiểu thư sẽ theo ta hồi phủ, bái kiến phụ mẫu ta, cũng coi như là chuyện tốt đã thành.”

“Vây Hoài Hương thì làm sao ? Huynh không phải đã quên nàng chứ.” Mạc Tĩnh Viễn nhẹ gạt đầu, coi như đồng ý.

“Đúng là quên không được, mới có thể bất kể hiềm khích trước kia mà chấp nhận Mạc tiểu thư.” Nhan Khánh Ngọc về mặt không thêm để ý.“Ta cưới Mạc gia tiểu thư, Hoài Hương là thị nữ tùy thân của nàng, đương nhiên sẽ đi theo nàng hồi Nhan phủ , đến lúc đó ta lại thu nạp nàng , cùng nhau chung sống hạnh phúc, coi như là kết cục viên mãn.”

“Người mơ tưởng!” Người ở góc trở nên thiếu kiên nhẫn .

“Ồ?” Giả bộ làm ra bộ dáng kinh ngạc, Nhan Khánh Ngọc ung dung quay lại nhìn hấn, cười đến ôn hòa, vạ phần chờ mong.“Thượng Quan công tử có gì nói ra lời ấy?”

Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn hấn tươi cười, trực giác mách bảo rằng hai người kia hấn là đang sắp đặt cái gì đó,mà chính mình lại không nhìn được nhảy vào đó

Sự tình gì liên quan đến Mạc Nguyên Thiển, muốn hấn bình tĩnh đứng ngoài xem thật sự không được.

“Mạc Nguyên Thiển là của ta.” Hấn biểu lộ rõ quyền sở hữu.

“Phải không?” Nhan Khánh Ngọc vẫn là tươi cười, một chút cũng không vì thê tử bị nam nhân khác cướp đi mà tức giận. Từ lâu, đối với Mạc Nguyên Thiển hẳn không thêm để ý, thê tử mà hẳn thừa nhận cũng chỉ có người đã cùng hẳn bãi đường kia.

Bất quá bây giờ ở đây, đương nhiên là không thể nói như vậy.

“Nhưng là trên danh nghĩa, Mạc Nguyên Thiển đã là thê tử của ta.” Ngừ khí của Nhan Khánh Ngọc thoải mái tự nhiên.

“Trên thực tế không phải.” Ánh mắt lạnh lùng hướng về phía hẳn bắn qua. “Việc hôn nhân này không tính.”

“Có tính hay không, chỉ sợ người không quyết định được.” Nhan Khánh Ngọc thực bất đắc dĩ nhún vai. “Nói thực ra, ta cũng không muốn tính toán gì hết, dù sao người ta muốn cũng không phải Mạc Nguyên Thiển.”

Sát khí của đối phương thực sự quá nặng, vì bảo toàn mạng nhỏ, hẳn trước hết vẫn là nói rõ ràng ra. Hẳn cũng chỉ là muốn uy hiếp, cũng không phải thật sự muốn cùng Thượng Quan Ngự Kiếm tranh giành Mạc Nguyên Thiển.

“Nhưng nếu ta chỉ có thể dựa vào cuộc hôn nhân này mà đi đường vòng để có được người mà ta thực sự muốn thì cũng không có gì là phiền toái.” Nói như vậy, đã rất rõ ràng rồi chứ.

Thượng Quan Ngự Kiếm nhìn hẳn một cái thật sâu, lại nhìn về phía vị trí chủ thượng đã biến mất Mạc Tĩnh Viễn, ẩn nhẫn mím môi.

“Đừng có lòng vòng nữa.” Hẳn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể để mặc người ta sắp đặt. “Người muốn thế nào, nói thẳng ra đi.”

“Chỉ sợ có vài chuyện cần phiên đến Thượng Quan công tử.” Một kế hoạch lặng lẽ hình thành, Nhan Khánh Ngọc cười đến càng sáng sủa.

Nếu như thuận lợi, hẳn không những có thể mang được Hương Nhi về, còn có thể quang minh chính đại làm cho nàng biến thành Tướng gia phu nhân, cùng với Thượng Quan Ngự Kiếm đạt được thỏa thuận, Nhan Khánh Ngọc thuận lợi tiến vào Tây viện nơi Hoài Hương ở, vừa bước vào đến cửa, lại đúng lúc nhìn thấy Trầm Thiên Hạm đang khép lại cửa, từ trong phòng đi ra.

Nam tử này thật lớn mật, cứ nhiên dám một mình tiến vào phòng của Hoài Hương, hẳn không biết nam nữ chi phòng sao. “Tướng gia?” Trầm Thiên Hạm có tia ngoài ý muốn, bất quá rất nhanh liền phản ứng lại. “Hương Hương ở bên trong, vừa mới mới ngủ được.”

Nhan Khánh Ngọc nghe xong liền nhíu mày, tức giận nổi lên trong lòng.

“Người đứng lại đó.” Nhan Khánh Ngọc ngăn cản lại người đang có ý định rời đi.

“Tướng gia có việc gì sao?” Trầm Thiên Hạm khẽ nhếch mi, khó hiểu nhìn sắc mặt hẳn khẽ biến đổi, cảm giác Nhan Khánh Ngọc đối với nàng không tốt.

Là sao vậy? Khi hai người gặp nhau lần đầu tiên ở Mạc phủ, không khí cũng coi như vui vẻ đi, nàng cũng không có đắc tội với hẳn.

“Ta chỉ là muốn nhắc nhở người. Hương Nhi đã là thê tử của ta, người của ta, người tốt nhất nên an phận cho ta đừng có ý nghĩ không nên.” Vừa nghĩ đến nam nhân này cùng Hoài Hương ở một phòng, còn nhìn thấy dung nhan Hoài Hương khi ngủ, trong lòng hẳn lại tràn đầy khó chịu muốn giết chết hẳn!

“Cái gì?” Trầm Thiên Hạm nhất thời phản ứng không kịp.

Nhưng câu hỏi của nàng, lại làm cho Nhan Khánh Ngọc hiểu lầm đối phương là không phục.

“Nếu người đủ thông minh, tốt nhất nên chấp nhận sự thật này, sau này cách Hương Nhi xa một chút!” Nhan Khánh Ngọc hiếm khi lớn tiếng tàn khốc nói. “Ta mặc kệ người cùng Hương Nhi trước kia có cảm tình gì, giờ nàng đã là thê tử của ta, người tốt nhất hết hy vọng, bằng không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

“Tướng gia.” Trầm Thiên Hạm cũng có chút mất hứng , “Cho dù Hương Hương lập gia đình , cũng không tổn hại đến tình cảm của chúng ta, nếu người thật sự yêu thích Hương Hương, sẽ không nên hạn chế bằng hữu của nàng.”

“Người.....” Nhan Khánh Ngọc không nghĩ tới hần cư nhiên còn có thể nói ra lời này. Mặc gia này rốt cuộc là địa phương gì, tại sao lại có chủ nhân người hầu một người so với một người lại càng không lẽ phép?

“Ta nghĩ, đây là một hiểu lầm.”

Đột nhiên xuất hiện một giọng nam bình ổn bên trong mang theo một chút bất đắc dĩ. Đứng ở một bên nghe một hồi lâu Võ Hoài Thiên đi đến bên cạnh Trầm Thiên Hạm, ôm lấy eo nhỏ của nàng.

“Hiểu lầm cái gì?” Nhan Khánh Ngọc nhìn động tác của hần, khẽ nhíu mày.

“Nàng sẽ không cùng người cướp người , bởi vì nàng là thê tử của ta.” Vốn chỉ muốn qua đây tìm người nhưng Võ Hoài Thiên không nghĩ tới chính mình sẽ thấy được một màn buồn cười này, nếu không phải mình cũng từng nếm qua dấm chua, hiểu biết cái loại tư vị này, bằng không hần thật muốn giấu cột vị Tướng gia tài trí hơn người này .

“Thê tử?” Nhan Khánh Ngọc chấn động, ánh mắt phóng thẳng tới trên người Trầm Thiên Hạm .

Trầm Thiên Hạm thật sự là thanh tú nhã nhặn, nhưng là.....“Nàng là một cô nương?”

Võ Hoài Thiên khẽ thở dài trong lòng, không rõ mình vì sao lại luôn phải đối mặt với câu hỏi như thế này.

“Đúng.” Ánh nhìn trách móc hướng về phía Thiên Hạm, Võ Hoài Thiên như là đối với chính mình bổ sung thêm một câu, “Hôm nay ta nhất định phải đem toàn bộ nam trang của nàng thiêu hết.”

“Đừng như vậy mà.” Trầm Thiên Hạm thế này mới hiểu được thật ra là hiểu lầm , cũng là về mặt xấu hổ.“Ta mặc đã quen , không nghĩ tới Tướng gia lại không biết.”

Cái này ,toàn bộ bí ẩn được làm rõ. Trách không được Tướng gia khi nhìn thấy nàng viết thư cho Hương Hương lại nổi giận như vậy mà sai Hương Hương đi làm hạ nhân, thì ra là đã hiểu lầm quan hệ của hai người.

“Không có người nào nói cho ta biết. ” Nhan Khánh Ngọc chỉ cảm thấy một trận mê mang, không nghĩ tới chính mình lại ăn dấm chua như vậy, đối tượng cư nhiên lại là một cô nương !

Vừa nghĩ tới hần vì “Trầm Thiên Hạm” mà làm ra nhiều việc ngốc, hần nhẹn không được quảng cho nàng cái nhìn bất mãn. Đồng thời ở trong lòng tự trách mình không có mắt.

Trời, nhìn xem hần đã gây ra chuyện đáng chê cười gì.

Trong lúc nhất thời, cả ba người lâm vào trầm mặc.

“Ta nghĩ.....” Thanh Thanh yết hầu, Trầm Thiên Hạm ngượng ngùng mở miệng.“Hương Hương có lẽ không biết chuyện hiểu lầm này, người vẫn là nhanh đi giải thích cho nàng đi.”

Nhan Khánh Ngọc không nói nữa, xoay người liền hướng trong phòng đi, không muốn đối mặt với sai lầm buồn cười này, lưu lại hai người phía sau đang mắt to trừng mắt nhỏ.

“Thực mất mặt.....” Trầm Thiên Hạm cúi đầu, thật không nghĩ tới chính mình thiếu chút nữa hại Hoài Hương.

“ Nhan Khánh Ngọc nổi tiếng thiên hạ cũng bị nàng dạy ột bài học, nàng nên đắc ý mới phải.” Võ Hoài Thiên nhìn quét qua nam trang trên người nàng, tiếng nói rất lạnh.

Ác, lời này thực chua nha. Nhưng là Trầm Thiên Hạm chỉ có thể chột dạ cười cười, khó có được chủ động kéo cánh tay hần lấy lòng.

“Ta nghĩ bọn họ vợ chồng mới chắc có nhiều điều muốn nói, chúng ta cũng đừng đứng ở ngoài cửa .”

“ Sau khi trở về phòng, đem toàn bộ nam trang đều giao ra đây.” Võ Hoài Thiên chưa quên quyết định của chính mình. Lần này nhất định phải thực thi triệt để, hần không muốn thấy có nam nhân nhìn thấy thê tử của hần lại coi là tình địch

“ Chuyện này không vội nha, dù sao sau này chúng ta có muốn xuất môn, giữ lại nam trang sẽ tiện hơn”

“Ta tự mình động thủ.”

“Ai ai..... Chờ một chút thôi...” Tiếng nói xa dần, vẫn như cũ không có cùng ý kiến.

Nghe theo lời Trầm Thiên Hạm nhắm mắt nghỉ ngơi, một mảnh trong bóng tối, Hoài Hương dường như nghe thấy thanh âm quen thuộc mà luôn mong nhớ kia. Loáng thoáng , từ ngoài cửa truyền đến. Nằm ở trên giường không nhúc nhích, Hoài Hương tự cười chính mình, nhất định là do nàng quá mức nhớ nhung, mới có thể xuất hiện tiếng nói ấy. Hẳn như thế nào có khả năng ở ngoài cửa đâu..... Nhưng thanh âm kia thật sự giống như hân, gần như vậy Nhìn thử một cái là tốt rồi. Hoài Hương nói với chính mình, cho dù chứng minh lời mình vừa nghe thấy là do mình suy nghĩ nhiều cũng được.

Nhan Khánh Ngọc đẩy cửa ra, vừa lúc nhìn thấy nàng từ trên giường ngồi dậy.

Hoài Hương không ngờ được trợn to mắt, liền thấy được người mà trong lòng nàng luôn nghĩ đến. Nàng đang ngồi , tham lam nhìn đến người đã cách xa ba ngày kia.

10. Chương 10

Nhan Khánh Ngọc đứng yên cùng nàng đối diện, trong lòng có tức giận có trách cứ, nhưng cũng có thương nhớ cùng xấu hổ. Trong lúc nhất thời, hai người trầm mặc giằng co , không biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Nước mắt xâu thành chuỗi rơi xuống, đánh vỡ cục diện bế tắc này. Nhan Khánh Ngọc đi nhanh đến bên giường, vừa đau lòng lại tức giận lau đi dòng lệ trên má nàng.

“ Người bị vứt bỏ là ta, nàng khóc cái gì?” Người nên khóc cũng là hân đi. Thê tử đi theo người ta, chính mình lại bị chặn ở ngoài cửa suốt ba ngày, thật vất vả tiến vào, lại phát hiện hết thấy chỉ bởi vì một cái hiểu lầm buồn cười.

Hân sống qua hai mươi sáu năm, lần đầu tiên cảm thấy chính mình thực bất lực.

” Ta không có..... Vứt bỏ.....” Hoài Hương khóc đến thương tâm, cuối cùng đưa tay ôm lấy cổ hân, khóc đến phong vân biến sắc.

Không có hân, nàng mới biết được chia lìa là đáng sợ cỡ nào. Vẫn tưởng rằng nàng có thể chấp nhận , nàng vẫn có thể tiếp tục sống, giống như lúc trước vậy, nhưng khi mất đi mới biết được, tất cả mọi thứ đã không thể quay về như lúc trước .

“Nàng.....” Thấy nàng khóc đến thê thảm như vậy, tâm Nhan Khánh Ngọc sớm đã mềm nhũn , mọi trách cứ cũng không nói lên lời.“Đừng khóc .”

Hân âm thầm thở dài, hân biết đời này hân thật sự đã thua trên tay oa nhi hay khóc này.

“Đừng khóc .” Hân lặp lại, ôm chặt lấy nữ nhân của mình vẫn đang không ngừng khóc.

Đem nàng ôm đến trên đùi, Nhan Khánh Ngọc hôn nhẹ lên trán của nàng, giọng nói ấm áp giống như ngày thường an ủi nàng.

“Ta có việc hỏi nàng.” Thấy nàng dần dần ngừng khóc , Nhan Khánh Ngọc trong lòng cũng thả lỏng.

Lau đi nước mắt, Hoài Hương ngoan ngoãn gật đầu, đại khái hiểu được hân đang muốn hỏi cái gì.

“Vì cái gì muốn đi?” Tuy rằng rất sợ nàng sẽ lại khóc tiếp, nhưng vừa nghĩ đến ngày đó nàng lựa chọn rời đi hân trong lòng hân như bị bóp nghẹt, hân vẫn là nhịn không được sắc mặt trở nên nghiêm nghị.

Hoài Hương hai mắt đỏ bừng, cắn cắn môi, trong đầu nhớ tới mới vừa rồi Trầm Thiên Hạm đã nói- có chuyện gì thì hãy nói ra .

Đúng vậy, nàng nếu không nói rõ ràng ra, hắn làm sao có thể biết được?

“Ta không muốn chàng phải khó xử.” Lời nói buồn bã thê lương, nước mắt lại nhịn không được mà chảy ra.

“Có cái gì khó xử?” Nhan Khánh Ngọc bắt đầu dĩ thay nàng lau đi nước mắt.

“Thân phận của ta.....” Hoài Hương khóc thút thít. “Ta không muốn chàng vì ta mà cùng cha mẹ cãi nhau, càng sợ vạn nhất chuyện này bị làm lớn, liên lụy đến cả Nhan gia cùng Mạc gia.....”

“Lớn chuyện?” Nhan Khánh Ngọc kinh ngạc. “Ai nói với nàng?”

“Tâm Linh a.” Hoài Hương không hề tâm cơ trả lời, đem lời nói của Diêu Tâm Linh thuật lại một lần. “Hiện tại bên ngoài đã có lời đồn đại, lại giấu diếm cũng không được bao lâu, cho nên ta mới chủ động rời đi.....”

“Nàng thật là ngốc mà.” Nhan Khánh Ngọc thật sự là không biết nên làm gì với nàng bây giờ. “Cam đoan của ta thì nàng không chịu tin, lại thà đi tin lời người ngoài chia rẽ chúng ta?”

“Chia rẽ?” Hốc mắt rưng rưng, Hoài Hương đáng thương hề hề nhìn về phía hắn.

Nhan Khánh Ngọc gật gật đầu liền chuyển đề tài, không nghĩ giải thích với nàng rằng Diêu Tâm Linh đối với hắn có ý đồ đặc biệt, đương nhiên cũng âm thầm quyết định, đợi lát nữa hồi phủ liền phái người đưa nàng về nhà.

“Nàng cho là nàng rời đi, tất cả mọi chuyện có thể giải quyết sao?” Nhan Khánh Ngọc cố ý làm ra vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng vẫn là đối với lựa chọn rời đi của nàng vô cùng bất mãn.

“Nếu không ta có thể làm như thế nào đây?” Hoài Hương về mặt tự trách. “Ngay từ đầu, ta cũng chỉ mang lại phiền toái cho chàng, chuyện gì cũng không thể giúp được chàng..... Ta nghĩ, nếu ta rời đi, chàng sẽ không mệt mỏi nữa, luôn phải vì chuyện của ta mà sụt đầu mẻ trán.....”

Nhan Khánh Ngọc thật không nghĩ tới trong lòng nàng lại có lợi ý tưởng này, xem ra không chỉ Diêu Tâm Linh mà ngay cả những người khác cũng ở bên cạnh nàng nói không ít chuyện đi.

“Nhưng là.....” Hoài Hương dừng lại một chút, nghĩ đến mấy ngày nay không được gặp hắn đến mức giày vò, thanh âm lại lần nữa nghẹn ngào.

“Không có chàng, cả người ta thật sự không thoải mái, ngay cả điểm tâm mà ta yêu nhất cũng không khơi dậy hứng thú của ta được..... Ta nhớ, rất nhớ chàng, nhưng ta lại sợ chàng không cần ta.....”

Ba ngày qua, trong lòng nàng cũng chỉ có hắn, nghĩ đến hắn hiện tại đang giận nàng, nhưng trong lòng cũng chỉ có nàng, hoặc là, đang may mắn cuối cùng bỏ ra nàng..... “Ta làm sao có khả năng không cần nàng.” Lời bộc bạch của nàng, khiến cho trong lòng Nhan Khánh Ngọc nổi lên điểm ngọt ngào, nhưng nỗi sợ hãi cùng nước mắt của nàng, lại làm cho hắn không thể cao hứng nổi.

“Ngày đó chàng đã nổi giận... Còn muốn người làm đừng gọi ta là ‘Thiếu phu nhân’.....” Nàng lựa chọn hồi Mạc phủ, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nàng chọn như vậy.

“Cái kia a.” Nhớ tới chuyện này, Nhan Khánh Ngọc nhịn không được khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, không biết nên nói như thế nào với nàng về chuyện đáng chê cười này. “Kỳ thật tất cả đều là hiểu lầm.” Hiểu lầm hại người ta a “Hiểu lầm?” Thấy hai mắt nàng dò hỏi, hai mắt hồng hồng còn đọng lại nước mắt, Nhan Khánh Ngọc cũng chỉ có thể đầu hàng.

“Ta nghĩ rằng Trần Thiên Hạm là nam tử, trong thư nàng lại viết như vậy, ta hiểu lầm nàng đối với nàng ta có tình ý, cho nên mới nổi nóng như vậy.” Quên đi, quên đi, mất hết mặt mũi hắn cũng nhận, chỉ cần nàng đừng đem việc này để ở trong lòng là tốt rồi.

“Cái gì?” Hoài Hương mở to hai mắt, nàng làm sao có thể nghĩ đến nguyên nhân như vậy chứ.

“Thì ra.....” Cứ như vậy, rất nhiều chuyện được thông suốt. “Trách không được chàng luôn chán ghét Thiên Hạm như vậy, lại còn hỏi ta thích ai hơn.....” Hoài Hương nhịn không được cười phốc một tiếng, không nghĩ tới người thông minh hơn người như hắn, cứ nhiên lại ăn loại dấm chua không có đạo lý này.

“Nàng còn dám cười! Nếu không phải nàng không nói cho ta biết, ta làm sao có thể hiểu lầm như vậy được?”

Nhan Khánh Ngọc điểm điểm cái trán của nàng, không hề hung dữ.

“Chàng cũng không có hủi a.” Hoài Hương thật sự oan uổng. “Ta làm sao biết chàng lại..... Thiên Hạm từ nhỏ đã mặc nam trang, mọi người cũng đều đã nhìn thành quen, làm sao lại đi nói tiếp chứ.”

“Đó là các người xem quen, nhưng ta cũng không có a.” Nhan Khánh Ngọc khẽ hừ.

“Vậy..... Chàng không phải là chán ghét ta, cho nên mới tức giận?” Hoài Hương thu hồi tươi cười thật cẩn thận hỏi.

“Chán ghét nàng, ta sẽ mỗi ngày đến trước cửa Mạc phủ để cho người ta ngăn ở ngoài sao?”

Hoài Hương vừa nghe, vui vẻ ôm hân, hôn lên hai bên má hân.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Như vậy nàng liền an tâm.

“Sự tình đã nói rõ ràng, có thể theo ta đi trở về không.” Chiêu này của nàng làm cho Nhan Khánh Ngọc thực hưởng thụ, biểu tình cũng hòa hoãn một chút.

Trở về? Hoài Hương sững sốt.

“Nhưng là.....” Nếu trở về, lại phải đối mặt với chuyện hân cuois vợ khác thực sự là vấn đề rất khó khăn a! Thấy sắc mặt nàng buồn bã, Nhan Khánh Ngọc liền hiểu.

“Chuyện thân phận nàng không cần lo lắng, ta đã an bài tốt rồi.” Nhan Khánh Ngọc lộ ra vẻ tươi cười như đã biết trước, nhẹ nhàng thổi hơi lên mặt khiến nàng hồng hai má.

“Người chỉ cần chờ để làm thê tử danh chính ngôn thuận của ta.”

Danh chính ngôn thuận, Hoài Hương nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

“Nhưng còn..... Tiểu thư làm sao bây giờ?” Hiện tại trên danh nghĩa thê tử của hân vẫn là Mạc gia tiểu thư.

“Nàng cứ chờ mà xem đi.” Thấy nàng còn muốn hỏi, Nhan Khánh Ngọc đem nàng đặt lên trên giường, cúi người đè lên. “Nếu nàng vẫn còn tinh thần như vậy, vậy chúng ta làm một số chuyện khác đi.”

Trước kia khi hân nổi giận, hai người cũng liền không còn ở cùng phòng nữa, hiện tại sự tình đã được giải quyết, nên hảo hảo thân mật một chút, hóa giải chút tương tư.

“Nhưng là.....” Hoài Hương vẫn còn đẩy mình vấn đề, lại bị nụ hôn của hân bịt lại. Quần áo được cởi ra, thân hình trần trụi lửa nóng giao triền, rất nhanh, cả phòng xuân ý hòa thuận vui vẻ, thanh âm tình tế yêu kiều cùng hơi thở gấp gáp, quanh quẩn ở trong phòng.

Sau nhiều ngày tích tụ khiến cho động tác của Nhan Khánh Ngọc có vẻ dồn dập, nóng cháy hôn lên thân mình tuyết trắng của nàng, hoàn toàn khơi mào lên khát vọng của nàng, khiến cho nàng cùng hân lửa nóng khó nhịn.

Mùi hương nam tính quen thuộc bao phủ lấy nàng, dự hoặc nàng, làm cho nàng càng thêm ướt át, nhịn không được ôm lấy cổ hân kéo về phía mình, đôi chân trắng mịn tự động quấn lấy thắt lưng hân.

Nhan Khánh Ngọc gầm lên một tiếng, bị chủ động của nàng công kích khiến cho hân nhịn không được, chồm kín buộc chặt làm cho hân rốt cuộc chịu được không được, mạnh mẽ hút lấy môi nàng, khẩn cấp đem chính mình càng tiến sâu vào trong cơ thể của nàng, một lần lại một lần, sâu mà mạnh, đem hai thân mình càng mạnh mẽ buộc chặt. Tiếng rên rỉ rất bị hân nuốt trọn, Hoài Hương nhắm chặt mắt, cảm giác đầy đủ kia, đem hai người hợp làm một, không bao giờ chia lìa nữa. (HD: phù có một đoạn mà toát mồ hôi > ‘

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-gia-ai-the>